

တၢ်ဂၢၢ်

န့ၣ်န့ၣ်ဒၢၣ်ဒၢၣ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ - ဦးဘုန်းဇော် (၀၀၂၃၉)၊ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင် စာပေထုတ်လုပ်ဖြန့်
အမှတ် - ၂၈၂၊ ပထမထပ်၊ လမ်း - ၄၀၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း
ပုံနှိပ်သူ - ဦးဘုန်းဇော် (၀၁၃၇၅)၊ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင် ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် - ၃၅၊ ဇေယျာသီရိလမ်း၊ မြို့သစ်ရပ်ကွက်၊ ဒေါပုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း
စာအုပ်ချုပ် - မိဘအရိပ် (ဇာနည်) စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း
ကွန်ပျူတာ - ဇာနည်မော်၊ ယမုံစိုး
အုပ်ရေး - ၀၀၀၀ - အုပ်၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၇ - ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
တန်ဖိုး - ၅၀၀ - ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး - အရှေ့ဘက်ကောင်းကင် စာပေထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိရေး
အမှတ် - ၃၅၊ ဇေယျာသီရိလမ်း၊ မြို့သစ်ရပ်ကွက်၊ ဒေါပုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း
ဖုန်း - ၀၉၇၃၁၇၁၃၈၃၊ ၀၉၄၂၁၀၅၆၃၅၄

တမေ

အလှူအတန်းအား

မာတိကာ

နတ်နဂါးအင်း.....	၅
ဂဝံမျက်နှာဖုံး.....	၄၁
ဝိညာဉ်စုတ်တဲ့နတ်.....	၇၈
ကဝေပျိုအလွမ်း.....	၁၀၅

နတ်နဂါးအင်း

ဘိုးရာစီက ဘန်ဆွေးကုန်းကဗျ။ ကျုပ်သူငယ်ချင်း သိန်း
 ဇော်တို့နဲ့တောင် သားချင်းတော်တယ်။ ဘိုးရာစီ ဆယ့်ငါးနှစ်သား
 လောက်က ရိုးမထဲမှာ မြွေလာဖမ်းတဲ့ အလမွှာယ်ဆရာတစ်ယောက်

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

နဲ့တွေ့ပြီး တစ်ခါတည်း လိုက်သွားလိုက်တာ အသက်သုံးဆယ်မှ ရွာပြန်ရောက်လာတာဆိုပဲ။

ပြန်ရောက်လာပေမယ့် ခဏပဲတဲ့ဗျ။ သူ့အမေကို သူရှာ လို့ရထားတဲ့ငွေတွေ လာပေးတာတဲ့။ ငွေမှ မနည်းဘူးတဲ့ဗျို့။ တစ်သောင်းကျော် နှစ်သောင်းနီးပါးတဲ့ဗျ။ ဒီတုန်းက ငွေနှစ်သောင်း ဆိုတာ နည်းတဲ့တန်ဖိုးမှ မဟုတ်တာ။ ဘိုးရာစီရဲ့အမေက ရွာမှာ တိုက်တွေဘာတွေ ဆောက်ပစ်ပြီး ယာတွေမှ ဝယ်ထားလိုက်တာ လက်ညှိုးဝိုင်းမလွဲဘဲတဲ့ဗျို့။

ဘိုးရာစီ မြွေနိုင်ချက်တော့ဗျာ၊ လမ်းမှာ သွားရင်းတွေတဲ့ မြွေတိုင်း ခေါင်းကို မြေကြီးမှာချပြီး အရိုအသေပေးကြတာတဲ့ဗျို့။

ဘိုးရာစီကတော့ ရွာမှာ ခဏပဲနေပြီး ပြန်သွားတာတဲ့ဗျ။ မြန်မာပြည်အနှံ့ လှည့်ပတ်ပြီး မြွေလမွှာယ်ပြနေတာတဲ့ဗျာ။ ဘုရားပွဲ ကြီးတွေမှာဆိုရင် ဘိုးရာစီက ရုံသွင်းပြီးတော့ကို ပြတာဆိုပဲ။ ဆိုင်းဝိုင်းနဲ့တီးပြီး မြွေတွေနဲ့ သူနဲ့ ကပြတာဆိုပဲဗျာ။

ဘိုးရာစီက အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့်တော့ အလမွှာယ် ဆရာအလုပ်ကို အပြီးတိုင် စွန့်လိုက်ပြီး ရွာမှာ ပြန်နေတာဗျ။ ဘိုးရာစီက အိမ်ထောင်မရှိတဲ့ လူပျိုကြီးဆိုတော့ တူတွေ တူမတွေ က သူ့ကို စောင့်ရှောက်ကြတယ်။ ဘိုးရာစီ ဆောက်ပေးထားတဲ့ တိုက်မှာ နေကြပြီး ဘိုးရာစီ ဝယ်ပေးထားတဲ့ ယာတွေမှာ လုပ်ကိုင်

အကြတာလေဗျာ။ ဘိုးရာစီကို သူတို့ စောင့်ရှောက်ကြတာပေါ့။

ဘိုးရာစီက ဘန်သွေးကုန်းမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆောက်
ဗျာတယ်။ ဥပုသ်နေ့တိုင်း ဥပုသ်စောင့်တယ်။ ဘယ်တော့မှ
သွေးမစားဘူး။ သက်သတ်လွတ်ပဲစားတယ်။

ဘိုးရာစီ အလွတ်နေတယ်လို့ ကျုပ်တော့ တစ်ခါမှ မမြင်
ဘူး။ လက်ထဲမှာ ပုတီးတစ်ကုံးကိုင်ပြီး အမြစ်စိတ်နေတဲ့ အဘိုး
ဦးဗျ။ ပိုးထိလို့ကတော့ ဘိုးရာစီကိုသာ ပြေးပင့်ပေတော့ဗျာ။
သေကံသာ မှီပစေ၊ ဘယ်တော့မှ မသေစေရဘူးဗျ။

ကိုက်တဲ့မြွေကို ချက်ချင်းအမိန့်ပြန်ပြီး ခေါ်လိုက်တာဗျ။
ရောက်လာတဲ့မြွေကို...

“နင့်အဆိပ် နင်ပြန်စုပ်”

ဆိုပြီး အမိန့်ပေးလိုက်တာနဲ့ ကိုက်တဲ့မြွေက ချက်ချင်းကို
အဆိပ်စုပ်ပေးရတာဗျ။ သူကိုက်ထားတဲ့ အစွယ်ရာကနေပြီး
အဆိပ်တွေကို စုပ်ပေးတာ။ အောက်က ငှက်ပျောဖက်တော့ ခံပေး
ထားရတယ်။ အဆိပ်မည်းမည်းကြီးတွေက ငှက်ပျောဖက်ပေါ်ကို
ကျလာတော့တာပဲဗျာ။ အဆိပ်ကုန်ပြီဆိုရင် နောက်က သွေး
ထိုက်လာတယ်။

“နင့်အဆိပ် ကျန်သေးလား၊ ကုန်အောင်စုပ်၊ ကုန်ရင်
သွားတော့”

လို့ အမိန့်ပေးတော့မှ လူကို ကိုက်တဲ့မြွေက အိမ်ပေါ်က
 နေ လျှောက်နဲ့ ဆင်းသွားတာဗျို့။ အဆိပ်တက်နေတဲ့လူလည်း
 သတိရလာပြီး အကောင်းပကတိဖြစ်တော့တာ။ မြွေက အဆိပ်ကို
 စုပ်ချလိုက်တာနဲ့ အဆိပ်ပြန်ပြီး ပြာနှမ်းနေတဲ့ အသားအရောင်က
 နေ တဖြည်းဖြည်း သွေးရောင်သမ်းလာပြီး နောက်ဆုံးတော့ သတိ
 ပြန်ရလာတော့တာပဲဗျ။

ကျုပ်တို့ရွာမှာ ကထိန်တို့ ဘုရားပွဲတို့ရှိမှ ဘိုးရာစီ လာ
 တာဗျ။ တော်ရုံတန်ရုံ အလှူအတန်းလောက်ဆိုရင် မလာဘူးဗျ။
 ဘန်ဘွေးကုန်းက သူ့ဆောက်ပြီး လှူထားတဲ့ကျောင်းထဲမှာပဲ ပုတီး
 စိပ်နေတော့တာ။ သူ့လှူတဲ့ အုတ်ကျောင်းအဝင်ပေါက်မှာ သူ
 အလှူကို ကမ္မည်းထိုးထားတာ။

“မြွေလမွာယ်ဆရာ မောင်ရာစီ ကောင်းမှု” တဲ့ဗျို့။
 ကထိန်ဘုရားပွဲကို ဘိုးရာစီ လာပြီဆိုလို့ကတော့ ကျုပ်တို့လူငယ်
 တွေဆိုတာ ဘိုးရာစီနားမှာ ဝိုင်းပြီး ဘိုးရာစီ ပြောပြတဲ့ မြွေတွေ
 အကြောင်းကို တအံ့တဩ နားထောင်ကြရတာပေါ့ဗျ။

အဲဒီအထဲမှာ အင်မတန်မှ စပ်စုတဲ့ တာဝေဆိုတဲ့ ကျုပ်
 က ဘိုးရာစီရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်ကပေါ့ဗျ။ ပြောရဦးမယ်ဗျို့။
 တစ်ခါတုန်းက ကျုပ်တို့ဝိုင်းထဲကို နဂါးဝင်လာတာကိုလည်း ဘိုး
 ရာစီပဲ လာပြီးဖမ်းပေးတာဗျ။ အဲဒီနဂါးကို ရိုးမတောထဲအရောက်

ဘိုးရာစီ သွားလွတ်ပေးတာပျို့။ (အဲဒီအကြောင်းကို ဖတ်ချင်ရင် တော့ 'တစ္ဆေမျက်လုံးမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ်-၃' မှာ ရှာပြီးဖတ်ကြည့် ဗျာ။ ကျုပ်ရေးထားပါတယ်)

ဘိုးရာစီပြောပြတဲ့ မြွေတွေအကြောင်းက တော်တော်ကို စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာဗျာ။

“မြွေဆိုတာ တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ သတ္တဝါကွ၊ မောင်တာ တေရဲ့၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ပျံနဲ့နေတဲ့ မြွေအမျိုးအစားတွေ တော် တော်ကိုများတာကွ၊ ဒါပေမဲ့ ထူးခြားတာက ဒေသတစ်ခုမှာရှိတဲ့ မြွေတွေဟာ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် စိတ်ချင်းဆက်သွယ်နိုင် တယ်ကွ”

“ဘိုးရာစီတို့ မြွေတွေဖမ်းရင်း ဘယ်လိုများ လိုက်ရှာတာ တုံးဗျ”

ကျုပ်ကလည်း လွတ်စပ်စုတဲ့ကောင်လေဗျာ။ ကျုပ်က နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်တွေမေး။ ဘိုးရာစီက စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ဖြေ။ ကျန်တဲ့ကောင်တွေက မေးစေ့ကို လက်ထောက်ပြီး နားထောင်ကြ ပေါ့ဗျာ။

“ဒါကတော့ အလမွာယ်ဆရာရဲ့ ပညာအဆင့်အတန်း ပေါ်မှာ မူတည်တာပေါ့ကွာ၊ တော်တော်များများကတော့ တောထဲ တောင်ထဲတွေမှာ လိုက်ရှာကြရတာပေါ့ကွာ၊ ဘိုးကတော့ အဲဒီလို

လိုက်ရှာစရာ မလိုပါဘူး၊ ဘိုးရဲ့ဆရာက အင်မတန် ပညာမြင့်တာ ကွ၊ သူ မသေခင်မှာ သူ့ပညာတွေ ဘိုးကို အားလုံးပေးခဲ့တော့ ဘိုးက သူ့မြွေရှာသလိုပဲ ရှာတာပေါ့ကွာ”

“ဟင်...ဘိုးက ဘယ်လိုရှာတာတုံးဗျ”

“တောနက်ထဲကိုတော့ ဝင်ရတာပေါ့ကွာ၊ တပည့်တွေ က မြွေပခြုပ်တွေထမ်းပြီး လိုက်ကြတာပေါ့၊ တောထဲရောက်တာနဲ့ မန္တန်တွေ၊ မန္တရားတွေ ရွတ်ဖတ်ပြီး အမိန့်ပြန်လိုက်ရင် တစ်ထွာ သာသာလောက်ရှိတဲ့ မြွေနီလေးတစ်ကောင် ရောက်လာတယ်ကွ၊ အဲဒီမြွေနီလေးကို အကောင်တိုတိုသေးသေးလေးဆိုပြီး မထေမဲ့မြင် တော့ မလုပ်နဲ့ဟေ့၊ အဲဒီအကောင်ပေါက်ရင် အစွယ်ချွတ်တာနဲ့ အသက်သေရောကွ”

“ဟာ၊ အဆိပ်ပြင်းလှချည်လား ဘိုးရဲ့၊ အဲဒါ ဘာမြွေ တုံးဗျ”

“နဂါးလေကွာ၊ တောင်နဂါးမျိုးပေါ့၊ သူက အဲဒီဒေသ ကမြွေတွေအားလုံးရဲ့ အချုပ်ပွဲ၊ မြွေအားလုံးက သူ့အမိန့်ကို နာခံ ကြရတယ်”

“အဲဒီ တောင်နဂါးတွေက အနီရောင်ချည်းပဲလား ဘိုးရဲ့”

“ဟာ၊ မဟုတ်ဘူး မောင်တာဝေရဲ့၊ အဖြူရောင်၊ အစိမ်း

ရောင်တွေလည်း ရှိတယ်။ အဖြူရောင်က အဆင့်အမြင့်ဆုံးကွ”

“ဪ၊ ဒီလိုခွဲထားတာလား ဘိုးရဲ့”

“အေး ဟုတ်တယ် မောင်ကာရော၊ ဒါကြောင့် ဘိုးပြော
တာပေါ့၊ မြွေဆိုတာ စိတ်ဝင်စားစရာအကောင်းဆုံးသတ္တဝါပဲလို့”

“နေပါဦး ဘိုးရဲ့၊ စောစောကပြောတဲ့ တောင်နဂါးအနီ
လေးကို ဘိုးက ဘာလုပ်တာတဲ့”

“သူ့ကို ဘိုးလိုချင်တယ် မြွေတွေပြောပြရတာပေါ့ကွ၊
မြွေဟောက်ကြီး ဘယ်နှကောင် လိုချင်တယ်၊ အရှည်က ဘယ်နှ
ပေလောက်၊ လုံးပတ်က ဘယ်လောက်၊ ပြီးတော့ ငန်းမြွေကြီးက
ဘယ်နှကောင် လိုချင်တယ်၊ အရွယ်က ဘယ်လောက်ရှိရမယ်ပေါ့”

“ဟာ...ထူးဆန်းလှချည်လား ဘိုးရဲ့၊ ဒီတောင်နဂါးက
လူစကား နားလည်လို့လားဗျ”

“ဟာ...နားလည်ပါပြီလား မောင်တာတေရယ်၊ တော
ထဲကို ချက်ချင်းပြန်ဝင်သွားတယ်၊ အေး ပြောရဦးမယ်ကွယ့်၊
အဲဒီလို မြွေတွေလိုချင်တဲ့အကြောင်း ပြောတဲ့အခါမှာ တစ်ခါတည်း
ထည့်ပြောရတာရှိတယ်၊ အဲဒါ ကတိပဲဟေ့၊ အခုယူသွားမယ့်
မြွေတွေကို နှစ်နှစ်ဖြင့် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်ဖြစ် သုံးနှစ်ပေါ့ကွာ၊
ခိုင်းစားပါ့မယ်၊ ရက်ပြည့်တာနဲ့ ပြန်လွှတ်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးပါ
တယ်”

“ဪ...အဲဒီလို ပြောရတာကိုး”

“အေး...အဲဒီမြွေနီလေး ပျောက်သွားပြီး တော်တော် လေးကြာရင် မြွေတွေရောက်လာပြီး ပခြုပ်တွေနားမှာ ခွေနေတော့ တာကွ၊ အဲဒီမှာ ကိုယ်က ဒီကောင်တွေကို စောစောက မြွေနီလေး ကိုပေးတဲ့ ကတိကို ထပ်ပြောရတယ်။ အဲဒီလိုပြောပြီးတာနဲ့ ဒီမြွေ တွေကို ဘိုးပိုင်သွားတာပဲ၊ တစ်ကောင်ချင်းကောက်ပြီး ပခြုပ်တွေ ထဲ ထည့်ရုံပဲကွ၊ မြွေဟောက်တွေက ပခြုပ်တစ်လုံး၊ ငန်းမြွေတွေ က ပခြုပ်တစ်လုံး။ စပါးအုံက တစ်လုံး၊ ငန်းတော်ကျားက တစ်လုံးပေါ့ကွာ။ အမျိုးအစားလိုက်ခွဲပြီး ထည့်ရတာကွ၊ ပြီးရင် တော့ မန္တန်တွေ ရွတ်ဖတ်ပြီး ယဉ်ပါးလာအောင် သင်ရတာပေါ့ ကွာ၊ နောက်ဆုံးတော့ ဆိုင်းတီးပေးရင် သီချင်းဆိုပေးရင် ကတဲ့ အဆင့် ရောက်လာတော့တာပေါ့ကွာ၊ ဒီတော့မှ အလမ္မာယ်ပြစား လို့ ငွေရတာပေါ့ကွာ”

ကျုပ်က ဘိုးရာစီ ပြောတာကို နားထောင်နေရင်းနဲ့ တစ်ခုခုကို တွေးမိသွားတယ်ဗျို့။

“ဘိုး၊ ကျုပ် မေးပါရစေဗျာ”

“မေးလေ မောင်တာတေ၊ ဘာများတုံး”

“အဲဒီမြွေတွေကို ရက်စေ့သွားလို့ ပြန်မလွှတ်ရင် ဘာဖြစ် တုံးဗျ”

“အင်း၊ မြွေလမ္ဗာယ်ဆရာ မြွေကိုက်လို့ သေတယ်ဆိုတာ အဲဒါပဲ မောင်တာတေရဲ့၊ နတ်နဲ့ နဂါး မလှည့်စားနဲ့ဆိုတာ ဒါကို ပြောတာပဲ၊ ဒီမြွေတွေကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ တောင်နဂါးက အချိန်စေ့ကန်းရင် နတ်မိစ္ဆာတစ်ယောက်ကို လွှတ် ပြီး သတိပေးခိုင်းတယ်”

“ဟင်၊ ဟုတ်လား ဘိုး”

“အေး...ဟုတ်တယ် မောင်တာတေရဲ့၊ အိပ်မက်ပေး တာပေါ့ကွာ၊ ခေါင်းမှာ ရှုပ်ပန်းထည်အနီပတ်ပြီး ဘောင်းစနှစ်ဖက် ချည်ထားတဲ့ နတ်မိစ္ဆာက ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်ပြီး ‘ကိုယ့်ကတိ ကိုယ်တည်ပြီး မြွေတွေကို ပြန်လွှတ်ပေး တော့’ လို့ ပြောပြီး ပျောက်သွားတာကွ။ တကယ်လို့ ကိုယ်က သတိတရနဲ့ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်မှာဖြင့် ရက်စေ့ပြီဖြစ်လို့ မင်းတို့ကို ပြန်လွှတ်ပေးမယ်လို့ ကိုယ့်မြွေတွေကို ပြောထားရင်တော့ အဲဒီနတ် မိစ္ဆာ မလာဘူးကွ၊ ဘိုးကတော့ လွှတ်ရမယ့်ရက်စွဲကို အမြဲရေး မှတ်ထားတာဆိုတော့ နတ်မိစ္ဆာ လာဖို့မလိုဘူးပေါ့ကွာ”

“ဪ...မြွေတွေက တော်တော်အံ့ဩစရာကောင်းတာ ပါလား ဘိုးရဲ့”

“အေး၊ အဲဒီလို သတိပေးရဲ့သားနဲ့မှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ပြန် လွှတ်မပေးရင်တော့ မြွေလမ္ဗာယ်ဆရာ ဘာမန္တန်ရွတ်ရွတ် မစွမ်း

တော့ဘူးကွ၊ အဲဒီရက်ကျော်တဲ့မြေ့ ကိုက်တာခံရပြီး သေတော့တာ ပေါ့ကွာ”

“ဆေးမြန်မြန်ကုနိုင်ရင်တော့ အသက်ရှင်မှာပေါ့နော် ဘိုး”

“မရဘူး မောင်တာဝေ၊ အဲဒီလိုဖြစ်လို့ကတော့ ဘာ ဆေးမှကို မမှီဘူးကွဲ့၊ မြေ့ကို နတ်မိစ္ဆာဝင်စီးပြီး ကိုက်တာလေ”

“ဟာ၊ ဟုတ်လား ဘိုး”

“နတ်နဲ့ နဂါးကို မလှည့်စားရင်၊ ကိုယ့်ကို အကူအညီ ပေးတဲ့မြေ့တွေအပေါ်မှာ မနှိပ်စက်ရင်၊ မညှဉ်းပမ်းရင်၊ သူတို့ကို မေတ္တာအမြဲထားရင် အလမွှာယ်ဆရာကို ဘယ်မြေ့ကမှ မကိုက်ပါ ဘူးကွာ”

ဘိုးရာစီနဲ့ တွေ့ရင် ကျုပ်တို့ သိပ်ပျော်တာဗျ။ ဘိုးရာစီ ပြောတဲ့ မြေ့တွေအကြောင်းက လွတ်နားထောင်လို့ ကောင်းတာ လေဗျာ။

“မြေ့ဆိုတာ အင်မတန်ထူးဆန်းတဲ့ သတ္တဝါကွယ်၊ တစ်ခါတုန်းက ဘိုးအလမွှာယ်ပြစားခဲ့တဲ့ ငန်းဝါကြီးတစ်ကောင် ဆိုရင် ဘိုးကို ညဘက်မှာ အိပ်မက်ပေးတယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ သူက လူပုံစံပဲကွဲ့၊ သူက ပြောတယ်...

“ကျုပ်မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ တစ်ပတ်လောက် တော

ထဲကို ပြန်ပါရစေ။ တစ်ပတ်ပြည့်ရင် ကျုပ် အရောက်ပြန်ခဲ့ပါမယ်”
 ဘိုးကလည်း သူတို့ကို ခိုင်းစားနေပေမယ့် ဘယ်တော့မှ
 မေတ္တာမပျက်ဘူး။ ကိုယ့်သားသမီးတွေလိုပဲ ဆက်ဆံတာကိုး
 မောင်တာတေရဲ့ ဒီတော့ ကျုပ်က အိပ်မက်ထဲမှာ ပြန်ပြောလိုက်
 တယ်။ ‘ကိစ္စရှိလို့ သွားတာပဲကွယ်၊ ဖြစ်ပါတယ်၊ သွားသာ
 သွားပါ’ လို့ ပြောလိုက်တော့ ချက်ချင်း ငန်းဝါကြီးပုံစံဖြစ်ပြီး
 အိမ်ထဲကနေ လျှောက်နဲ့ ထွက်သွားတယ်။ မနက်မိုးလင်းတော့
 ဘိုးက ငန်းဝါကြီးထားတဲ့ ပခြုပ်အနီကြီးကို သွားဖွင့်ကြည့်လိုက်
 တော့ အထဲမှာ ဘာမှကို မရှိတော့ဘူးကွယ်။ ဒါနဲ့ ဘိုးလည်း
 ဒီအတိုင်း ထားလိုက်ပြီး တစ်ပတ်ကြာတော့မှ ပခြုပ်အနီကြီးကို
 သွားကြည့်တယ်။

‘ရွှီ’

ဘိုးတောင်မှ ပခြုပ်မဖွင့်ရသေးဘူး။ အထဲကနေ ငန်းဝါ
 ကြီးက အသံပေးသကွယ်။ မြွေဆိုတာ ကတိအင်မတန်တည်တဲ့
 သတ္တဝါတွေ မောင်တာတေရဲ့ ဒါကြောင့် မြွေနဲ့ ပတ်သက်ရင်
 ဘယ်တော့မှ မလှည့်စားနဲ့ ကတိမပျက်စေနဲ့ကွယ်”

အဲဒီလို ထူးဆန်းတဲ့ မြွေတွေအကြောင်းလည်း ကြားရ
 တာကိုးဗျာ။ ဒါကြောင့်လည်း ဘိုးရာစီနဲ့ဆုံရင် ကျုပ်တို့မှာ ထမင်း
 မေ့ ဟင်းမေ့ချည်းပဲဗျ။

“ဘိုးနဲ့ သက်တူရွယ်တူလောက်ရှိတဲ့ မြွေလမ္မာယံဆရာ တစ်ယောက် ရှိသကဲ့ယ့်။ သူ့နာမည်က ‘စိုင်းယက္ခ’တဲ့။ ဒီကောင် ကံ မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်နဲ့ ကပြတာ၊ ကလို့ပြီးရင် ဒီကောင် က မြွေကို နှုတ်ခမ်းချင်းတွေပြီး နမ်းပြတာ။ မြွေကလည်း သူ့ကို နမ်း၊ သူကလည်း မြွေကိုနမ်းပေါ့ကွာ၊ အဲဒီနေ့က ပြန်လွတ်ရမယ့် မြွေဟောက်ကြီးကို မလွတ်ဘဲ တစ်ရက်ကျော်သွားတာ၊ တစ်ရက် ကလေးပဲ ကျော်သွားတာပါ။ အဲဒီနေ့ ခါတိုင်းလို မြွေဟောက်ကြီး နဲ့ကပြီး ပါးစပ်ချင်းတော့ နမ်းတယ်၊ မြွေဟောက်ကြီးရဲ့ခေါင်းကို သူပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး ငုံ့ပြတယ်၊ ဒီမှာတင် မြွေဟောက်က စိုင်းယက္ခ ရဲ့လျှာကို ကိုက်လိုက်တာ ပြန်ဖြုတ်လို့ကို မရတော့ဘဲ နောက်ဆုံး လျှာကို ဓားနဲ့ဖြုတ်ထုတ်ပစ်ရတော့တာပဲ မောင်တာတေရေ”

“ဟာ၊ ဒီလောက်တောင်ပဲလား ဘိုးရယ်”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ မြွေများ လွတ်သစ္စာရှိတာကွယ့်၊ သူတို့ အပေါ်မှာ သစ္စာရှိမှလည်း ကြိုက်တာဗျ၊ ကတိသစ္စာထားပြီး ပျက်လို့ကတော့ နဂါးမျက်စောင်း အကြောင်းမရွေးဆိုသလိုပဲ မောင်တာတေရေ”

“ဟုတ်ပါ့ ဘိုးရယ်၊ ဘိုးပြောပြမှပဲ မြွေတွေ၊ နဂါးတွေ အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိရတော့တာ ဘိုးရဲ့”

“အင်း၊ မောင်တာတေတို့လို လူငယ်တွေ ဗဟုသုတ

ပွားတာ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ ဘိုးလည်း ကြုံတဲ့အခါတိုင်း ဘိုးရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ပြောပြပါမယ်ကွယ်”

‘နေ့ပူလို့ ညချမ်း တပေါင်းလှသရမ်း’ လို့ တပေါင်းလ ကို မကြိုက်တဲ့သူတွေက ပြောကြတာပေါ့ဗျာ။ တပေါင်းလကို ကြိုက်တဲ့သူတွေကတော့ ‘တပေါင်းသာခေါင် လများနောင်’ လို့ တောင် ပြောကြတာလေဗျာ။ တကယ်တော့ တပေါင်းလမှာက တောပန်း၊ တောင်ပန်းတွေ အကုန်ပွင့်ပြီး ဆေးရောင်စုံပန်းချီ တစ်ကားလို လှတယ်ဆိုတာကိုတော့ တောထဲတောင်ထဲ ရောက် တဲ့သူတွေမှ သိကြတာကိုးဗျ။

အခုလို တပေါင်းလမှာ တောထဲထောင်ထဲ ရောက်သွား လို့ကတော့ လွတ်လွမ်းတာဗျ။ ဘာကိုလွမ်းမှန်းလည်း ကျုပ်တော့ မသိပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်တော့ ဒီလိုတပေါင်းလမှာ တောတက်ရရင် လွတ်ပျော်တာဗျို့။ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေးသောက်ရင်း တောင် ရောက်မြောက်ရောက် တွေးနေတဲ့ ကျုပ်အတွေးတွေက တစ်ချက် တစ်ချက် မီးဖိုဘက်ကို ရောက်သွားသေးဗျ။

မီးဖိုထဲက အမေချက်နေတဲ့ ဝက်လက်ဟင်းအနံ့က ကျုပ် နှာခေါင်းထဲကို ဝင်လာတာကိုဗျ။ ခေါက်ဆွဲကြော်ဆိုင်က ကိုပိန် လာခေါ်လို့ အမေက လိုက်သွားပြီး ဝက်လက်နှစ်ချောင်းတောင် ဝယ်လာတာဗျ။ ဝက်လက်ကို ကိုပိန်က သေသေချာချာ သန့်ရှင်း

ပြီး အနေတော် ခုတ်ပေးလိုက်တာဗျ။

အမေက အိုးထဲမှာ ဆီနည်းနည်းထည့်ပြီး ဝက်လက်တုံး ပြီးသားတွေ ထည့်တယ်။ ဆီပူထိုးတာပေါ့ဗျာ။ ရေနည်းနည်း ထည့်ရသေးတယ်ဗျ။ နည်းနည်းလေးပါ။ ခေါ်ရေပေါ့ဗျာ။ ဒီတော့ မှ ဝက်လက်ထဲက ရေတွေထွက်လာတာဗျ။ အသားထဲက ရေကို ထုတ်ပစ်တာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီရေထုတ်ပြီးချက်မှ ဝက်သားက နူးလွယ် တာဗျ။ အရသာလည်း ပိုရှိတယ်။

ပထမတစ်ရေခမ်းသွားလို့ ဒုတိယရေထည့်ကာနီးမှာ အမေက မရမ်းသီးစိမ်းလေးတွေ ထက်ခြမ်းခြမ်းပြီး ထည့်လိုက် တာဗျ။ ပြီးမှ ရေထည့်တာ။ ဒုတိယရေလည်းခမ်းရော ဝက်လက် တွေ နူးရုံမဟုတ်ဘူး၊ အိနေတော့တာဗျ။ အရသာကလည်း ချဉ် ဖြုံးလေး။ အနံ့ကလည်း မွှေးလို့။ မရမ်းသီးခြောက်ထည့်လည်း ကောင်းတာပဲဗျ။ ကျုပ်က နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေးဖွာရင်း အမေ ရဲ့ ဝက်သားဟင်းနဲ့ မွှေးမွှေးလေးကို ရှူနေတုန်းရှိသေးသဗျ။

“တာဝေရေ၊ တာဝေ”

ဝိုင်းဝကနေ ကျုပ်နာမည်ကို အသံကျယ်ကျယ်ကြီးနဲ့ လှမ်းအော်နေတာဗျ။ တန်းလျားပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေးလှန်ပြီး ဝက်သားဟင်းနဲ့လေး ရှူနေတဲ့ ကျုပ်တောင် လန့်သွားပြီး ချက်ချင်း ထကြည့်မိတာဗျ။

ဟာ ဘန့်ဘွေးကုန်းက ကိုစံအေးကြီးဗျ။ လူက ပိန်ပိန်
ရှည်ရှည် ကလန်ကလားကြီးနဲ့ စကားပြောရင် အော်ကျယ် အော်
ကျယ်နဲ့ပြောတာ။ ဘန့်ဘွေးကုန်းမှာ စံအေးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။
သူ့ကို အာကျယ်စံအေးလို့ ခေါ်တာဗျ။ ကိုစံအေးရဲ့အဖေက ဘိုးစံ
မောင်လေဗျာ။ လွတ်စိတ်တိုတဲ့ အဘိုးကြီးဗျ။ ဘန့်ဘွေးကုန်းက
ကောင်တွေက ဘိုးစံမောင်ကို ကွယ်ရာမှာ ဘိုးစိတ်တိုလို့ ခေါ်ကြ
တာ။

“ကိုစံအေးကြီး လာလေဗျာ၊ အိမ်ပေါ်မှာဗျ”

ဝိုင်းထဲမှာ ဟိုကြည့်၊ ဒီကြည့် လုပ်နေတဲ့ ကိုစံအေးကို
လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ ကိုစံအေးက လက်ပြင်ကိုင်းကိုင်းကြီးနဲ့
အိမ်ပေါ်တက်လာရောဗျ။

“ဟာ...မွေးလှချည်လား၊ အရီးငွေစိန်၊ ဘာဟင်းကောင်း
တွေ ချက်နေတုံး”

ကိုစံအေးက အသံကျယ်ကြီးနဲ့ လှမ်းမေးလိုက်တာဗျို့။
ကိုစံအေးအသံကို ကျုပ်တို့တစ်ရွာလုံးက မှတ်မိပြီးသားလေဗျာ။

“ဟဲ့ စံအေးကြီးပါလား၊ ကိုစံမောင်တို့ နေထိုင်ကောင်း
ကြလားဟဲ့”

“ကောင်းပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့ ခိုင်း
ကောင်းတုန်း၊ ကုန်းအော်တုန်းဗျို့”

ကိုစံအေးက သူ့အဘ ဘိုးစံမောင်ကို ပြောတာလေဗျာ။
အမေက ကိုစံအေးကြီး ပြောတာကို ရယ်နေရောဗျို့။

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟုတ်ပါ၊ စံအေးရေ၊ နင့်အဘ
စံမောင်ကတော့ လွတ်စိတ်တိုတဲ့အကောင်ဟဲ့၊ နင့်အမေနဲ့ မရခင်
ရှေ့မှာ ရည်းစားသုံးယောက်လောက် ရှိသေးတာ၊ သူစိတ်တိုတာနဲ့
အဆက်ပြတ်ကုန်ကြတာဟဲ့၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား။”

အမေက သူ့သူငယ်ချင်း ဘိုးစံမောင်အကြောင်းကို ပြော
ရင်း ရယ်တော့တာပဲဗျာ။

ကိုစံအေးက ကျုပ်တည်တဲ့ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေးကို
သုံးလေးဖွာ ဆက်တိုက်ဖွာပြီး အားရပါးရ ရှိုက်လိုက်တယ်ဗျ။

ဆေးလိပ်သောက်ရင် အမောမခံနိုင်ဘူးဆိုတာ အားလုံး
သိကြတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဆေးလိပ်သောက်တဲ့ လူတိုင်းကို ခင်ဗျား
မေးကြည့်ဗျ။ မောလာလို့ကတော့ ဆေးလိပ်ကလေး မီးညှိပြီး
နှစ်ရှိုက် သုံးရှိုက် ရှိုက်လိုက်ရရင် အမောကို ပြေသွားတာဗျာ။

“ကိုကြီးစံအေး ကျုပ်ဆီလာတာ ကိစ္စရှိလို့လား။”

ကျုပ်က ကိုကြီးစံအေးကို မေးလိုက်တော့ ကိုစံအေးက
သောက်လက်စ ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ကုန်အောင် မော့လိုက်
ပြီးမှ ပြောသဗျ။

“မင်းဆရာကြီး ရောက်နေလို့ကွ တာတေရ။”

“ဟင်၊ ဘိုးလူပေ ရောက်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ မနက်အစောကြီး သျှောင်တစောင်းလေး
မှာ ပဝါအဖြူလေးပေါင်းလို့ လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးလွယ်ပြီး
ပြင်းထဲ ဝင်ချလာတာကွ”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဘိုးလူပေကတော့ ဒီအတိုင်းပဲဗျ
ကိုကြီးစံအေးရဲ့၊ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ရောက်လာတာချည်းပဲ”

“ဟုတ်ပါ့ကွာ၊ ငါ့အဘ ဗိုလ်စိတ်တိုကတော့ သူ့ဆရာ
ရောက်လာလို့ ပျော်နေလေရဲ့၊ တို့အိမ်မှာကလည်း ဒီနေ့ ကောက်
ညှင်းပေါင်းတယ်လေကွာ၊ အဲဒါ အဘက ငါးရုံခြောက်မီးဖုတ်နဲ့
ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ဘိုးလူပေကို ဧည့်ခံနေလေရဲ့၊ ဘိုးလူပေက
လည်း ဖျာပေါ်ထိုင်လိုက်ပြီးတာနဲ့ ‘ကိုရင်စံအေး မင်းသူငယ်ချင်း
မောင်တာတေကို သွားခေါ်ကွယ်’ ဆိုပြီး တန်းလွှတ်တော့တာပဲ
ဟေ့”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ကျုပ်လည်း ဘိုးလူပေကို သတိရ
နေတာ၊ သုံးလေးရက် ရှိပြီဗျ၊ ကိုကြီးစံအေးရဲ့”

ကျုပ်က အမေ့ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး အဝတ်
အစား လဲလိုက်တယ်။ အဘကတော့ မနက်အစောကြီးကတည်း
က ရွှေတောင်ကုန်းဘုရားပွဲအတွက် အစည်းအဝေးလုပ်ဖို့ ရွာဦး
ကျောင်းကို သွားလေရဲ့။

ကိုစံအေးကြီး အော်ကျယ် အော်ကျယ်နဲ့ စကားတွေပြော
ပြီး ရှေ့ကသွား၊ ကျုပ်က နောက်ကလိုက်ပေါ့ဗျာ။ ဘိုးစံမောင်ရဲ့
ဝိုင်းထဲကို ဝင်လိုက်တာနဲ့...

“ဟော ပါလာပါပြီဗျာ၊ သရဲမကြောက်၊ ဝါဇ္ဇမကြောက်၊
ကဝေမကြောက်၊ စုန်းမကြောက်တဲ့ တာဝတ”

ဘိုးစံမောင်က ကျုပ်ကို စတာဗျို့။ ကျုပ်က ရယ်နေလိုက်
တယ်။ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ အိမ်ဦးခန်းမှာ တင်ပလွင်ခွေထိုင်ပြီး
ကျုပ်ကို ပြုံးကြည့်နေတယ်။

ဘိုးလူပေကတော့ ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့် ပိန်ပိန်ပါးပါး
ပဲဗျ။ နှုတ်ခမ်းမွှေးလေးသဲ့သဲ့နဲ့ မျက်လုံးတွေက ကြည်ပြီးတောက်
နေတာဗျို့။

“မောင်တာဝတ နေကောင်းလားကွယ်၊ မင်းအဘနဲ့
အမေရော နေထိုင်ကောင်းကြရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းကြပါတယ် ဆရာကြီး”
ကျုပ်က ဘိုးလူပေ မေးတာကို ဖြေရင်းနဲ့ ဘိုးလူပေကို
ဦးချပြီး ကန်တော့လိုက်တယ်။

“ဆရာကြီးရော နေကောင်းရဲ့လားဗျ”

“အေး၊ ကောင်းပါတယ် မောင်တာဝတ၊ ကျုပ်က ချင်း
တောင်တွေပေါ်ကို ရောက်နေလို့၊ ဒီဘက်မရောက်ဖြစ်တာကွယ်၊

အခုတော့ ကိစ္စပေါ်လာတော့လည်း ရောက်ရပြီပေါ့ကွယ်၊
မောင်တာတေ ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့နိုင်မလားကွယ်”

“အခုအချိန်တွေက အားနေတဲ့အချိန်ပဲ ဆရာကြီးရယ်၊
ကျုပ် လိုက်နိုင်ပါတယ်”

“ဟာ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဟန်ကျပြီပေါ့ကွယ်၊ ကျုပ်တို့
နတ်နဂါးအင်းကြီး သွားရလိမ့်မယ် မောင်တာတေ၊ နတ်နဂါးသိုက်
ထဲက ကြေးပုရပိုက် သုံးဆူကို သွားယူရမှာကွယ်”

“ဟာ ဟုတ်လား ဆရာ၊ နို့ အဲဒီနတ်နဂါးအင်းက
ဘယ်နေရာမှာ ရှိတာတုံး ဆရာ”

“ရခိုင်ပြည်မှာကွယ်၊ သဘာဝအင်းကြီးတစ်ခုပဲ မောင်တာ
တေရဲ့၊ ရခိုင်တောင်ကြီးတွေကြားမှာ ရှိတာ၊ အင်းကြီးရဲ့ ဘေးပတ်
ပတ်လည်မှာ တောင်အမြင့်ကြီးတွေ ကာထားသလို ဖြစ်နေတာ။
ဒါပေမဲ့ ဒီအင်းကြီးက အောက်မှာ အနက်ကြီးဆိုပဲ၊ ဒီအင်းကြီးရဲ့
အောက်ခြေက ပင်လယ်အထိ ပေါက်သတဲ့၊ ဒါကြောင့်လည်း
ဒီအင်းထဲမှာ နဂါးနေတာပေါ့ကွယ်”

“နို့ နေပါဦး ဆရာကြီးရဲ့၊ နဂါးဆိုတာ တကယ်ရော
ရှိလို့လားဗျ၊ ကျုပ်က ပုံပြင်အနေနဲ့ ပြောတာလို့ပဲ ထင်နေတာ”

“အို...ရှိပါပြီလား မောင်တာတေရယ်၊ ပုံပြင်ထဲမှာ
ရှိတာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အပြင်မှာလည်း တကယ်ရှိပါတယ်၊

ဒါပေမဲ့ ပုံပြင်တို့၊ ဝတ္ထုတို့၊ ဇာတ်နိပါတ်တို့ထဲမှာကတော့ လူစိတ်
ဝင်စားအောင် ပိုပိုမိုမို ပြောတာတွေတော့ ရှိသပေါ့ကွယ်”

“ဪ...ဒါဆိုရင် နဂါးဆိုတာ တကယ်ရှိတာပဲ”

ဘိုးလူပေက ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်လေးကိုယူပြီး
သောက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ စကားဆက်တယ်ဗျ။

“နဂါးဆိုတာ သုံးမျိုးရှိတယ် မောင်တာတေရဲ့၊ ကုန်းနဂါး၊
ရေနဂါးနဲ့ အာကာသနဂါးလို့ ခွဲထားတယ်။ ကုန်းနဂါးကတော့
တောထဲတောင်ထဲမှာ နေကြတယ်၊ တချို့ကတော့ ကုန်းနဂါးကို
တောင်နဂါးလို့လည်း ခေါ်ကြတယ်ကွယ်၊ အကောင်အရွယ်အစား
က မြွေလောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ အမောက်တော့ ပါတယ်။ ရေမှာ
နေတဲ့ နဂါးကတော့ ပင်လယ်ထဲမှာ နေတာပေါ့ကွယ်၊ ပင်လယ်နဲ့
ဆက်နေတဲ့ အင်းတွေ ဒိုင်တွေထဲမှာလည်း နေကြတယ်ကွယ်၊
အရွယ်အစား ကြီးတာပေါ့ကွယ်၊ လုံးပတ်က ထန်းပင်လုံးလောက်
ရှိပြီး ခေါင်းက ခွဲတောင်းလောက် ရှိတယ်ကွယ်၊ အရှည်ကတော့
ပေလေးဆယ်လောက်ကို ရှည်တာဗျ။ အာကာသနဂါး ဆိုတာက
တော့ မြင်ဖူးတဲ့လူ အင်မတန် ရှားပါတယ်၊ ရှိတယ်လို့ပဲ ကျုပ်တို့
လည်း သိရတာကွယ်၊ သေသေချာချာတော့ မသိဘူး၊ ကောင်းကင်
မှာ သွားလာနေတယ်လို့ပဲ ကြားဖူးတာ”

“ဒါဆိုရင် အခု ကျုပ်တို့သွားမယ့် နတ်နဂါးအင်းကြီးက

နဂါးတွေက ရေနဂါးမျိုးပေါ့နော် ဆရာကြီး”

“ဟုတ်တာပ မောင်တာတေ၊ ရေနဂါးမျိုးတွေပေါ့၊ အရွယ်အစား အကြီးကြီးတွေကွယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့က ရိုးရိုးနဂါးတွေမဟုတ်ဘူး၊ နတ်နဂါးတွေကွယ်”

“ဟင်၊ နတ်နဂါးဆိုတာက ဘယ်လိုမျိုးတုံး ဆရာကြီးရဲ့”

“သူတို့က ရေအောက်မှာ ဗိမာန်နဲ့ နေကြတာကွယ်၊ သူတို့နေဖို့ ဗိမာန်ကို သူတို့ရဲ့ တန်ခိုးနဲ့ ဖန်ဆင်းနိုင်ကြတယ်၊ ပြီးတော့ နတ်နဂါးမျိုးတွေဟာ ကြိုက်တဲ့အချိန်မှာ လူယောင်ဖန်ဆင်းနိုင်ကြတယ်၊ လူအသွင်သဏ္ဍာန်နဲ့ လူတွေကြားမှာ ရောနှောသွားလာနေနိုင်တယ်၊ သူတို့ကို သာမန်လူတွေကတော့ မသိဘူးပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆင့်မြင့်တဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်၊ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ သူတို့ကို မြင်တာနဲ့ သိကြတယ်ကွယ်”

“ဪ... ဒီလိုကိုး၊ လောကကြီးမှာ ထူးဆန်းတာတွေ တော်တော်များတာပါလား ဆရာကြီးရယ်”

“ဟုတ်ပေတယ် မောင်တာတေ၊ အခု ကျုပ်တို့သွားရမှာက မင်းဘူး ရွှေစက်တော်ဘက်ကနေ သွားရမှာကွယ်၊ မောင်တာတေ မိဘများကို ခွင့်တောင်းပေတော့ကွယ်၊ ခုလာမယ့်လပြည့်မတိုင်ခင် နတ်နဂါးအင်းကို ကျုပ်တို့ရောက်ဖို့လိုတယ်၊ ဟိုမှာ ပြင်စရာဆင်စရာတွေ ရှိသေးတယ်ကွယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး ခရီးထွက်မယ့်နေ့ကိုသာ အမိန့်ရှိပါ။ ကျုပ်ဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်စေရပါမယ်”

“ဒါဆိုရင် သန်ဘက်ခါ မနက်စောစော ခရီးစထွက်ကြတာပေါ့ကွယ်”

ဘိုးလူပေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ မကွေးရောက်တော့ မြသလွန်ဘုရားကို ဝင်ဖူးကြတယ်။ မင်းဘူးဘက်ကမ်းကို သင်္ဘောနဲ့ ဂူးရတာဗျ။ ရေလယ်သောင်တွေကို ကွေ့ပတ်ပြီးတော့ပေါ့ဗျာ။ မင်းဘူးရောက်တော့ ရွှေစက်တော်ကို သွားပြီး ရခိုင်ဘက်ကို ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ ခြေတော်ရာကိုတော့ ဝင်ဖူးဖို့ အချိန်မရခဲ့ဘူးဗျ။

ရခိုင်ရောက်တော့ ရွာလေးတစ်ရွာကနေ ရခိုင်လမ်းပြတစ်ယောက် ငှားရတယ်။ အသက်လေးဆယ်လောက်ရှိတဲ့ ကိုညီချေဆိုတဲ့လူဗျ။ ဒီလူက မုဆိုးလေဗျာ။ လွတ်လမ်းကျွမ်းတာဗျ။

ကိုညီချေ လမ်းပြပေးလို့ ဘိုးလူပေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ တစ်ရက်တစ်ည သွားပြီးတာနဲ့ နတ်နဂါးအင်းကြီးကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။

အို...အင်းကြီးမှ နဲတာကြီးမဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဘေးပတ်လည်မှာ တောင်ကမ်းပါးယံကြီးတွေဗျ။ မတ်မတ်ကြီးတွေဗျာ။ အခု ကျုပ်တို့ရောက်တဲ့ဘက်ကတော့ တောင်ကြားလမ်းလေးရှိလို့ အင်းထဲအထိ ဆင်းနိုင်တယ်ဗျ။

“ကိုကြီးညီချေ၊ ဒီခြေသွားလမ်းလေးက လူတွေ အင်း

ထဲဆင်းတဲ့လမ်းထင်တယ်။ လူတွေ သွားပါများလို့ လမ်းဖြစ်သွား
တာလားဗျ။ ဒီလူတွေက အင်းထဲမှာ ငါးဆင်းဖမ်းတာလား”

“ဟာ မဟုတ်ပါ။ ဒီလမ်းက လူသွားလမ်း မဟုတ်၊
နဂါးသွားလမ်းပါ။ နဂါးဗိုက်ရာကြီးကနေ ခုလိုလမ်းဖြစ်နေတာ၊
လူတွေ ဒီအင်းမှာ ငါးမဖမ်းရဲကြဘူး”

“ဗျာ၊ ဒါ နဂါးဗိုက်ရာကြီး ဟုတ်လား”

ကျုပ်ဆိုတာ ကြက်သီးတွေတောင် ဖျန်းကနဲ ထသွား
လိုက်တာဗျာ။ ကျုပ်မြေကြီးကို သေသေချာချာ ငုံ့ကြည့်တယ်။
ဟုတ်ပါဗျာ။ ဒါ နဂါးကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ ဗိုက်ရာကြီးပဲဗျ။ ဘုရား၊
ဘုရား ဘာတွေများ တွေ့ရဦးမလဲ”

ဘိုးလူပေက ကိုညီချေကို ခေါ်ပြီး အင်းစပ်ကို ဆင်း
တယ်။ ကျုပ်လည်း လိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။ ဘိုးလူပေက နေရာတစ်ခု
ကိုပြတယ်။ ကိုညီဇေ့ နဲ့ သစ်ပင်တွေ ခုတ်ခိုင်းဘယ်။

ဆယ့်ငါးပေလောက်ကျယ်တဲ့ မြေပြောင်ရလာတော့မှ
ဝါးခုတ်ခိုင်းပြီး နှစ်တောင်နောက်မြင့်တဲ့စင်ကို ဝါးနဲ့ထိုးခိုင်းတယ်။
ကိုညီချေက တောထဲမှာ လင့်စင်ထိုးနေကျဆိုတော့ ခဏလေးနဲ့
ဘိုးလူပေ လိုချင်တဲ့စင် ပြီးသွားတယ်။ ဘိုးလူပေက ကန်တော့ပွဲ
ပြင်ဖို့ ဝါးနဲ့ ခံတောင်းပက်ကလေးတွေ ယက်ခိုင်းတယ်။ ဒါက
တော့ ကျုပ် ကျွမ်းပြီးသားဗျ။ ကျုပ်က အဘ တောင်းယက်ရင်

ဝင်ပြီး လုပ်နေကြလေဗျာ။

ကျုပ်ကတော့ ပွဲပြင်ဖို့ ဝါးခံတောင်းလေးတွေ ယက်လိုက်တယ်။ ကျုပ်တောင်းယက်နေတုန်းမှာ မုဆိုး ကိုညီချေကို ဝါးပိုးခုတ်ပြီး ဖောင်ဖွဲ့ခိုင်းတယ်။ ဖောင်က ဆယ်ပေပတ်လည် ဝါးပိုးသုံးဆင့်ခံနဲ့ဗျ။

ကျုပ် တောင်းတွေယက်ပြီးတော့ ကိုညီချေ ဝါးဖောင်ဖွဲ့တာကို ကူလုပ်ပေးလိုက်တယ်။ ဘိုးလူပေက ဖောင်ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ပြီးမှ သဘောကျသွားတယ်။ မုဆိုးကိုညီချေကလည်း ဖောင်ကို နွယ်ကြိုးတွေ၊ ကြိမ်တွေနဲ့ အထပ်ထပ်ကို ချည်ပြီး ဖွဲ့တာဗျ။

ဖောင်ဖွဲ့ပြီးတာနဲ့ ကိုညီချေ တောထဲဝင်ပြီး အုန်းသီး ငါးလုံးနဲ့ ငှက်ပျောခိုင်တွေ ခုတ်ရတယ်။ ကျုပ်က လိုက်ပြီး ငှက်ပျောခိုင် ကူထမ်းရတာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတာနဲ့ ဘိုးလူပေက ပွဲတွေပြင်တယ်။ ဘုရားတစ်ပွဲ ငှက်ပျောသုံးဖီး၊ ရှင်ဥပဂုတ္တတစ်ပွဲ ငှက်ပျောသုံးဖီး၊ တောင်ပိုင်နတ်ကြီးတစ်ပွဲ ငှက်ပျောသုံးဖီး၊ တောစောင့်နတ်တစ်ပွဲ ငှက်ပျောနှစ်ဖီး၊ နဂါးပွဲတစ်ပွဲ ငှက်ပျောနှစ်ဖီးဗျ။ ပွဲတွေကို စောစောက ကိုညီချေ ထိုးထားတဲ့ စင်ပေါ်မှာ စီပြီးတင်တယ်။

အားလုံးပြီးတော့ ညနေစောင်းပြီ။ ဘိုးလူပေက ကိုညီချေ

ကို မေးတယ်။ ဒီည ဒီမှာ အိပ်ချင်သလား ပြန်ချင်သလားမေး
တော့ ကိုညီချေက ပြန်မယ်လို့ ပြောတယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ ဘိုးလူပေက
ကိုညီချေကို ငွေတွေပေးတယ်။ ကိုညီချေ တောင်းထားတာရဲ့
နှစ်ဆပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျေးဇူးတင်စကားကိုလည်း
ဘိုးလူပေက ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောသဗျ။

ကိုညီချေ ပြန်သွားတော့ နတ်နဂါးအင်းကြီးရဲ့ ကမ်းစပ်
မှာ ဘိုးလူပေရယ်၊ ကျုပ်ရယ်၊ ကန်တော့ပွဲ ငါးပွဲရယ်ပဲ ကျန်ခဲ့
တာပေါ့ဗျာ။

ဘိုးလူပေက ရေစပ်အထိဆင်းပြီး အင်းကို အကဲခတ်
တယ်။

“မောင်တာတေ၊ ဟောဒီအင်းက အလျားတစ်မိုင်ကျော်
တယ်၊ အနံက တစ်မိုင်မပြည့်တတ်ဘူးကွယ်၊ ညကို လမွန်းတည့်
တာနဲ့ ကျုပ်က ရေထဲကို ဖောင်နဲ့ထွက်မယ်၊ ဖောင်ပေါ်မှာ မန္တန်
တွေ မပြတ်ရွတ်ရမယ်။ ဟောဒီပွဲစင်ကို မောင်တာတေက စောင့်
ရှောက်ပြီး ကမ်းပေါ်မှာ နေခဲ့ရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

“ဘယ်နှယ်တုံး မောင်တာတေ၊ နေဝံ့ပါ့မလား”

“ဟာ၊ နေဝံ့ပါတယ် ဆရာကြီး”

“အင်း...မောင်တာတေကတော့ အာဂလူပေပဲကွယ်၊

ပွဲစင်ပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်မီးကို မပြတ်အောင် ထွန်းထားကွယ်၊
ငြိမ်းရင် ထပ်ထွန်း၊ ပြီးဟော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မီးဖို ဖိုထား၊
မီးကို မပြတ်သာထည့်ပေတော့၊ ကျုပ်မသွားခင် ဟောဒီနေရာကို
စည်းချထားခဲ့ပါ့မယ်၊ ဖြစ်တယ်မို့လား မောင်တာဝေ”

“ဟာ ဖြစ်ပါတယ် ဆရာကြီးရဲ့”

ဘိုးလူပေက ကျုပ်ကို စိတ်မချသလိုနဲ့ ထပ်မေးတယ်ဗျ။

မိုးမချုပ်ခင် ကျုပ်က တောထဲဝင်ပြီး ထင်းချောင်းတွေ
စုလိုက်တယ်။ မီးဖိုမယ့်နေရာကိုလည်း သေသေချာချာ ရှင်းထား
လိုက်တယ်။ မိုးချုပ်ပြီဆိုတာနဲ့ ကျုပ်က မီးဖိုကို မီးမွှေးတော့တာ
ဗျို့။

ဝင်ကာနီး နေရောင်အောက်မှာ နတ်နဂါးအင်းကြီးရဲ့
ရေပြင်ကြီးမှာ လှိုင်းကြက်ခွပ်တွေ တဖျတ်ဖျတ်ထနေတာ။ ကျုပ်
ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ကျုပ်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ပါလာတဲ့
ကောက်ညှင်းကျည်ကောက်တွေခွဲပြီး ငါးခြောက်ဖုတ်နဲ့ ညစာ
စားလိုက်ကြတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ဘိုးလူပေက ပွဲတွေမှာ ဖယောင်းတိုင်
မီးထွန်းတယ်။ ကျုပ်ကို ဝါးစင်ပေါ်မှာ ခပ်ကျဲကျဲ ဖယောင်းတိုင်
ထွန်းထားဖို့ ပြောတာနဲ့ ကျုပ်က ဝါးလုံးပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်တွေ
စီတန်းပြီး ထွန်းလိုက်တယ်။ အင်းစပ်မှာ ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်နဲ့
လင်းထိန်သွားရောဗျို့။ ကျုပ်ရဲ့ မီးလင်းဖိုကလည်း မီးတောက်တွေ

ထပြီး လင်းနေတာဗျို့။ မီးအလင်းရောင်က အင်းရေပြင်ထဲအထိ လင်းနေတာဗျို့။

ဘိုးလူပေက ပွဲစင်ရှေ့မှာ အဝတ်ကလေးတစ်ထည်ခင်းပြီး ရွတ်ဖတ်တော့တာပဲဗျို့။ ဟော လထွက်လာပြီ။ လပြည့်ည လမင်းကြီးက ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီးပေါ့ဗျာ။

လကမြင့်လာလေ အင်းရေပြင်ကြီးက ပုံပြီးလင်းလာလေ။ ဘိုးလူပေရဲ့ မန္တန်ရွတ်သံက ပိုကျယ်လာလေပဲဗျို့။

ကျုပ်ကတော့ ပွဲစင်ပေါ်က ဖယောင်းတိုင်နဲ့ အမွှေးတိုင်တွေကို မပြတ်အောင် ထွန်းပေးနေရတာဗျို့။ အမွှေးတိုင် ထွန်းဖို့ ညနေတည်းက ကျုပ်က ဝါးဆစ်ကလေးတွေ လုပ်ထားတာလေဗျာ။

လမွန်းတည့်ပြီဗျို့။

“ကဲ ဟေ့ မောင်တာတေ၊ ဝါးဖောင်ကို တွန်းကြစို့ဟေ့”

ရေစပ်မှာ ချထားတဲ့ ဝါးဖောင်ကို ရေထဲရောက်အောင် ဘိုးလူပေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ တွန်းချကြတယ်။ ဖောင်က ရေထဲရောက်သွားပြီ။

“ကဲ ငါ့တပည့် ဆရာကြီး စည်းတွေချထားခဲ့ပြီ၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့”

ဘိုးလူပေက ဖောင်ပေါ်တက်ပြီး ဝါးလုံးတွေပေါ်မှာ

ဖယောင်းတိုင် အကြီးကြီးတွေ လိုက်ထွန်းလိုက်တယ်။ ဖောင်လေးက လင်းထိန်သွားရောဗျို့။

“ကဲ ဟေ့ မောင်တာဝေ၊ မောင်ညီချေ လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ဝါးပိုးခြမ်း ပေးစမ်းကွယ်”

ကိုညီချေက ဘိုးလူပေ ဖောင်ကိုလှော်ဖို့ဆိုပြီး ဝါးပိုးခြမ်းကို လှော်တက်ခုတ်ပေးခဲ့တာဗျ။ ကျုပ် ဝါးပိုးခြမ်းလှော်တက်ကို ယူပေးလိုက်တယ်။ ဘိုးလူပေက မီးတွေလင်းနေတဲ့ ဝါးဖောင်ကို လှော်ပြီး အင်းရေပြင်ကြီးထဲကို ထွက်သွားတယ်။ ရေလယ်လောက်ရောက်တော့ ဘိုးလူပေက ဝါးဖောင်အလယ်တည့်တည့်မှာထိုင်ပြီး မန္တန်တွေ ရွတ်တော့တာပဲဗျာ။ ဘိုးလူပေ မန္တန်ရွတ်တဲ့ အသံကို လေသင့်ရင် သဲ့သဲ့ကလေး ကြားနေရတယ်ဗျ။

ကျုပ်ကတော့ မီးဖိုကို ထင်းထည့်ပေးလိုက်၊ ပွဲစင်က ငြိမ်းသွားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်တွေ ပြန်ထွန်းလိုက်၊ ကုန်သွားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်ကို အသစ်စိုက်လိုက်နဲ့ပေါ့ဗျာ။ ဘိုးလူပေကိုလည်း မျက်ခြည်မပြတ်အောင် ကျုပ် ကြည့်နေသေးတာဗျ။ ကြည့်သာ ကြည့်နေရတာဗျ။ ဘိုးလူပေ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျုပ် ဘာမှကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။

“ဝုန်း”

ဟာ ရေထဲက လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး ထသွားတာဗျို့။

ဘိုးလူပေက မန္တန်ကို မပြတ်ရွတ်တယ်။

“ဝုန်း၊ ဝုန်း”

ရေလှိုင်းကြီးတွေက ဘိုးလူပေရဲ့ ဖောင်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ပေါ်မှာ ပေါ်ပေါ်လာတာဗျ။

“ဝုန်း၊ ရှီး”

ဟာ မီးတန်းကြီးဗျာ၊ မီးတန်းကြီး။ ဟာ နဂါးက မီးနဲ့ မှုတ်နေပြီဗျို့။ ‘ဝုန်း’ဆိုပြီး လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး ထသွားပြီး အဲဒီလှိုင်းလုံးထဲကနေ မီးတန်းကြီး ထွက်လာတာဗျို့။ လိမ္မော်ရောင် မီးတန်းကြီးဗျ။

ဒါပေမဲ့ ဘိုးလူပေဘက်ကို မှုတ်တာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အပေါ်ကို မှုတ်ထုတ်တာ။ ကျုပ်စိတ်ထင် မီးတန်းကြီးက အပေါ်ကို ပေနှစ်ဆယ်၊ အစိတ်လောက် တက်သွားတယ် ထင်တာပဲဗျ။

ဘိုးလူပေကို ကြည့်လိုက်တော့ တင်ပလွင်ခွေမပျက်ဘဲ ဗျ။ မန္တန်တွေကို အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ရွတ်နေတာ။

“ဝုန်း” “ဝုန်း” “ဝုန်း” “ဝုန်း”

“ရှီး၊ ရှီး၊ ရှီး၊ ရှီး”

ဟာ နဂါးတွေ ဘယ်နှကောင်တောင် ရောက်လာပြီလည်း မသိဘူးဗျို့။ အင်း ရေပြင်ကြီးရဲ့ ဟိုနားမှာ ဝုန်းကနဲ လှိုင်းလုံးကြီး ထလာလိုက်၊ ဒီနားမှာ လှိုင်းလုံးကြီး ထလာလိုက်၊ မီးတန်းတွေ

ရွှိကနဲ ရွှိကနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်နဲ့ အင်းကြီးရဲ့ နေရာအနံ့မှာကို ပေါ်လာတော့တာမျိုး။ ကျုပ် ဘိုးလူပေအတွက် စိုးရိမ်လို့ မျက်တောင်မခတ်ကို ကြည့်နေမိတာမျိုး။

ကျုပ်က ပွဲစင်ပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်တွေကို ကျုပ်ဆရာ မှာတဲ့အတိုင်း မပြတ်ထွန်းပေးတယ်။ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းပြီး ဘိုးလူပေကို ကျုပ်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟာ၊ အောင်မယ်လေးဗျာ”

ကျုပ်ပါးစပ်က လွတ်ကနဲတောင် အော်လိုက်မိတယ်ဗျိုး။

“ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း”

ဟာ ဘိုးလူပေရဲ့ ဝါးဖောင်ကို ကြိုးနဲ့ချီပြီး ဆွပြေးနေ သလိုပဲဗျ။ ဝါးဖောင်က ရေပြင်ကြီးထဲမှာ ရိပ်ကနဲ ရိပ်ကနဲ ပြေးနေတာမျိုး။

အရှေ့ဘက်ရောက်သွားလိုက်၊ တောင်ဘက်ရောက်သွား လိုက်၊ အနောက်ဘက်ရောက်သွားလိုက်နဲ့ ဝါးဖောင်က ရေပေါ်မှာ ပြေးနေတာဗျာ။ ကိုညီချေ ဖောင်ကို သေသေချာချာ လုပ်ပေးခဲ့ပေ လို့ပဲဗျာ။

ဟာ...ပစ်လိုက်ပြီဗျိုး။ ပစ်လိုက်ပြီ။ ဝါးဖောင်ကို လွှဲပြီး ပစ်လိုက်တာဗျ။ ဝါးဖောင်က လေထဲမှာ ပျံတက်ပြီး တော်တော် ဝေးဝေးကို ရောက်သွားတယ်။

“ဝုန်း”

ဝါးဖောင်က ရေထဲကို ‘ဝုန်း’ ကနဲ ပြန်ကျသွားတယ်။ ဘိုးလူပေကတော့ တင်ပလွင်ခွေထိုင်လျက်ပဲဗျ။ ဝါးဖောင်မှာ သွန်းထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်ကတော့ အားလုံးငြိမ်းသွားပြီဗျ။ ထရောင်နဲ့ပဲ နေရတာ။ နဂါးတွေက ဖောင်ကို ဆွဲပြေးလိုက်၊ သွပ်စံလိုက်နဲ့ လုပ်နေကြတာ။ နာရီတွေကို မနည်းတော့ဘူးဗျ။

ကျုပ်လည်း ဘာလုပ်ပေးရမှန်း မသိဘူးလေဗျာ။ ဘိုးလူပေက ကျုပ်ကို မှာထားတာက ပွဲစင်က မီးမငြိမ်းဖို့ပဲလေဗျာ။ နောက်တော့ ကျုပ် သတိရသွားတယ်ဗျ။ ပရိတ်ကြီးဆယ်တစ်သုတ် ထဲက ခန္ဓသုတ်က နဂါးတွေကို မေတ္တာပို့တာလေဗျာ။ ကျုပ် ခန္ဓသုတ်ရတယ်ဗျ။ ကျုပ် ခန္ဓသုတ်ကို မပြတ်ရွတ်တော့တာပေါ့ဗျာ။

“ဝုန်း”

“ဟာ၊ နဂါးကြီးဗျို့၊ နဂါးကြီး ပေါ်လာပြီ”

ဘိုးလူပေရဲ့ဖောင်နဲ့ ဆယ်ပေလောက်အကွာမှာ နဂါးခေါင်းကြီး ပေါ်လာတာဗျ။ ခေါင်းက တင်းတောင်းတစ်လုံးစာ လောက် ရှိမယ်ဗျို့။ ခေါင်းမှာ အထစ်အထစ်တွေနဲ့ အမောက်ကြီး ဝါတယ်ဗျ။ ရေထဲမှာ ခေါင်းကြီးထောင်ထားတာ။ ကျုပ်စိတ်ထင် နှစ်ပေ၊ ရှစ်ပေလောက် ပေါ်နေတယ်လို့ ထင်တယ်ဗျ။ မျက်လုံး

နိနိကြီးတွေက ဟင်းသောက်ပန်းကန်ကြီးတွေလောက် ရှိမယ်
မေးစေ့မှာ လူမှတ်ဆိတ်မွေးလို အမွေးအမျှင်တွေလည်း ပါတယ်
ဘိုးလူပေက အသံအကျယ်ကြီးနဲ့ အော်ပြောတယ်။

“အသင်နတ်နဂါးမင်း၊ ပထမပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ သာသ
တော် အခွန်ရှည်အောင် စည်းဝေးတိုင်ပင်ပြီး လုပ်ဆောင်နေကြ
တယ်။ အဲဒီအထဲမှာ သင်လည်း ပါဝင်ပါလို့ ပထမဆရာကြီး
က သင့်ကို ဖိတ်မန္တကပြုကြပါတယ်။ သင့်ရဲ့ဗိမာန်ထဲမှာ
စောင့်ရှောက်သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ကြေးပုရပိုက်သုံးဆူကို ကျွန်
ပေးပါ နဂါးမင်း၊ ကျုပ်ကတစ်ဆင့် ပထမပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဆီ
အရောက်ပို့ပေးပါမယ်။ ဗုဒ္ဓရဲ့ သာသနာတော်ကြီး အခွန်ရှည်
အတွက် အဲဒီကြေးပုရပိုက်တွေကို သင့်ထံမှ ကျုပ်လာယူရတာ
နတ်နဂါးမင်းကြီးဗျာ”

နဂါးကြီးက ရေထဲကနေ ခေါင်းကြီးထောင်ပြီး ဘိုးလူ
ကို စိုက်ကြည့်နေတုန်းပဲဗျ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာတော့ နဂါးကြီး
ဘိုးလူပေကို မီးတောက်ကြီးနဲ့များ မှုတ်လိုက်တော့မလားလို့
နေမိတာဗျို့။ ခန္ဓသုတ်ကိုလည်း ကျုပ် မနားတမ်းရွတ်နေတာ

“အောက် အီး အီး အွတ်”

ဟော တောကြက်တွေတောင် တွန်ပြီဗျ။ မကြာ
အာရုံလာတော့မှာ။

“ ဝုန်း ”

နဂါးကြီး ရေထဲကို ပြန်ငုတ်သွားတယ်။ ရေပေါ်မှာ
ငါးတွေ ထကျန်ခဲ့တယ်။ ဘိုးလူပေရဲ့ ဝါးဖောင်လေးက လှိုင်း
တွေပေါ်မှာ လူးနေတော့တာပေါ့ဗျာ။ အချိန်တော်တော်ကြာသွားပြီ
ရေပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်နေတယ်။ နည်းနည်းလေးတောင်
ငုပ်တော့ဘူး။ ဘိုးလူပေကတော့ မန္တန်တွေ အဆက်မပြတ်
ပစ်နေဆဲပဲဗျို့။ ကျုပ်ကလည်း ခန္ဓာသုတ်ရွတ်ရင်းနဲ့ ပွဲစင်က
ထဲ မငြိမ်းအောင် ထွန်းနေတုန်းပဲဗျ။

“ ဝုန်း ”

ဟာ ရေလှိုင်းကြီးတစ်ခု ထသွားတယ်ဗျို့။ ဘိုးလူပေက
ပေါ်မှာ ထိုင်လျက်ကနေပြီး တစ်ခုခုကို လှမ်းဖမ်းယူလိုက်
တို့ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဟော ငြိမ်သွားပြီ။ ငြိမ်သွားပြီ။ အင်းကြီးတစ်ခုလုံး
ကျသွားပြီဗျို့။

“ အောက် အီး အီး အွတ် ” “ အောက် အီး အီး အွတ် ”

တစ်တောလုံးမှာ လင်းကြက်တွန်ပြီဗျို့။ တောကြက်ဖ
အတောင်တပျန်းပျန်းခတ်ရင်း တောအနှံ့တွန်ကြလို့ဗျာ။

ဟာ၊ ဘိုးလူပေ ပြန်လာပြီဗျို့။ ဝါးပိုးခြမ်းလှော်တက်
လေးကို လှော်ပြီး ဘိုးလူပေ ပြန်လာနေပြီ။ ဝါးဖောင်လေးက

ကျုပ်ရှိတဲ့ဘက်ကို တရွေ့ရွေ့နဲ့ မျောလာတယ်။

ဝါးဖောင် ကမ်းစပ်ရောက်ခါနီးတော့ ကျုပ်က ပြေးဆင်းပြီး ဖောင်ကိုဆွဲတယ်။ ကမ်းစပ်မှာ ဖောင်ကိုဆွဲတင်ပေးလိုက်တော့ ဘိုးလူပေ လွယ်အိတ်ကြီး စလွယ်သိုင်းလျက်နဲ့ ဖောင်ပေါ်က ဆင်းလာတယ်။ ပွဲစင်ရှေ့ရောက်တော့ လွယ်အိတ်ထဲကနေ ကြေးပုရပိုက်ကြီးကို ဆွဲထုတ်ပြီး နဂါးပွဲပေါ်ကို တင်လိုက်တယ်။

“နတ်နဂါးမင်းကြီး သင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ကတိပြုခဲ့တဲ့အတိုင်း ဒီနေ့ကစရေတွက်လို့ တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ဒီကြေးပုရပိုက်သုံးဆူကို ပြန်လာပို့ပေးပါ့မယ်”

ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျုပ် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ ကြေးပုရပိုက်က သုံးချပ်ဗျ။ ရွှေကြိုးနဲ့ ကြက်ခြေခတ် ချည်ထားတာ။

“မောင်တာတေရေ၊ နဂါးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ကတိထားပြီးကြပြီ တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တို့ ဒီကြေးပုရပိုက်သုံးဆူကို ဟောဒီ နတ်နဂါးအင်းအရောက် လာပို့ကြရမယ်ကွယ်၊ နတ်နဲ့ နဂါး မလှည့်စားနဲ့လို့ ရှေးလူတွေ မှာခဲ့တယ်မို့လား။ ဒီပုရပိုက်တွေကို ပြန်မပို့ထားလို့ကတော့ ကျုပ်တို့ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်စလုံး မီးသွေးတံကြီးလို မဲပြီး သေကြရမှာကွယ်”

“ဟာ၊ ဟုတ်လား ဆရာကြီး၊ အဲဒီစကားကို ဘိုးရာစီ

လည်း ပြောဖူးတယ်ဗျ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ အလမ္မာယ်ပြတဲ့ ကိုရာစီကို ပြော
တာလား၊ သူက ဘယ်မှာနေလို့တုံးကွယ်”

“ဟာ၊ ဘိုးရာစီက ဘန်ဘွေးကုန်းသားလေ ဆရာကြီးရဲ့၊
အခု ဘန်ဘွေးကုန်းမှာပဲနေတာ၊ မြေတော့ လွတ်နိုင်တဲ့ အဘိုးကြီး
ဗျ”

“ဟုတ်တယ် မောင်တာတေ၊ ကျုပ်ငယ်ငယ်က ကိုရာစီ
ပြတဲ့ မြေလမ္မာယ်ပွဲကို သုံးလေးခါလောက် ကြည့်ဖူးတယ်၊ မြေ
လမ္မာယ်ပြ သိပ်တော်တဲ့လူကွယ်၊ သူက မြေလမ္မာယ်ကို လမ်းဘေး
မှာပြတာ မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ ရုံသွင်းပြီးတော့ ဆိုင်းနဲ့ဝိုင်းနဲ့ပြတာ၊
ကြည့်တဲ့လူမှ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေတာကွယ်၊ သူ့ရုံအဝမှာ မောင်ရာစီ
မြေလမ္မာယ်ပွဲ လို့ အမြဲတပ်တယ်။ သူ့ပုံရော၊ သူ့မြေကြီးတွေရဲ့
ပုံရော ပန်းချီဆွဲပြီး ချိတ်ထားတာ”

“ဟာ ဒါဆိုရင် ဆရာကြီးက ဘိုးရာစီကို ကောင်းကောင်း
သိတာပေါ့”

“လူချင်းတော့ မသိဘူးပေါ့ကွယ်၊ ဆရာက ကိုရာစီကို
ကောင်းကောင်းမှတ်မိတာပေါ့၊ တကယ်တော်တဲ့ အလမ္မာယ်ဆရာ
ကြီးပါ မောင်တာတေ”

တစ်ရက် တစ်ည ကြာတော့ မုဆိုး ကိုညီချေတို့ရွာကို

ပြန်ရောက်တယ်။ အပြန်မှာတော့ ဘိုးလူပေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ရွှေစက်တော်
ကို ဝင်ပြီးဖူးကြတယ်။ ဒီတစ်ခေါက်တော့ ဘိုးလူပေက ကျုပ်ကို
အိမ်အရောက် ပြန်ပို့ပေးတယ်ဗျို့။

တာတေ

□□□

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ဂဝံမျက်နှာပိုး

တာတေတို့ အညာရွာတွေမှာ နွေဦးပေါက်တာနဲ့ မီးကင်း၊
စောင့်ကြရတာဗျ။

အရှေ့ပိုင်းကင်း၊ အနောက်ပိုင်းကင်း၊ တောင်ပိုင်းကင်း၊

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

မြောက်ပိုင်းကင်း၊ ဗဟိုကင်းဆိုပြီး ကင်းတံတွေ ဆောက်ထားကြ
ရတယ်။ အပိုင်းကင်းတဲတွေမှာတော့ တစ်ကင်း နှစ်ယောက်ပဲ
ချတာဗျ။ ဗဟိုကင်းမှာတော့ လူကြီးပိုင်းတွေ ထိုင်တယ်။ တစ်ည
လေးယောက် စောင့်ရတယ်။ အသက် ၆၀ ကျော်ရင်တော့ ကင်း
လွတ်တယ်ဗျ။ ကင်းမစောင့်ရတော့ဘူး။

ဒီစနစ်ကလေးကတော့ တာဝေတို့ရွာရဲ့ ကင်းတွေတဲ့
စနစ်ပေါ့ဗျာ။ တခြားရွာတွေမှာလည်း သူ့ဓလေ့နဲ့သူ ရှိကြမှာပေါ့
လေ။

နွေဆိုရင်တော့ ကင်းတဲတွေမှာ နှစ်ယောက် စောင့်တယ်
ဆိုပေမယ့် အိုက်လို့ ပူလို့ အိပ်မရတဲ့သူတွေလည်း ကင်းတဲမှာ
သွားထိုင်ပြီး စကားပြောကြဆိုကြနဲ့ ကင်းတဲလေးတွေဟာ ကျုပ်
တို့အညာသားတွေရဲ့ ဗဟုသုတ ရှာမှီးတဲ့ စုရပ်ကလေးတစ်ခုပဲဗျ။

ရေနွေးအိုးကျိုတဲ့လူက ကျိုရတယ်ဗျ။ မီးဖိုကိုတော့
သေသေချာချာ သွပ်ပြားခွေထိုးပြီး ကျိုရတာဗျ။ ပြီးရင် မီးကြွင်း
မကျန်အောင် ငြိမ်းကြရတယ်။ တချို့ရွာတွေမှာ မီးကင်းကစပြီး
မီးလောင်တဲ့ သာဓကတွေလည်း ရှိဖူးတာကိုးဗျ။ အညာဒေသရဲ့
အကြီးမားဆုံး ရန်သူက မီးပဲဗျ။

လူခိုးရင် ကျန်နိုင်သေးပေမယ့် မီးခိုးရင်တော့ တက်တက်
ကိုပြောင်တာဗျို့။ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ကျုပ်တို့အညာမှာက ရေမှ

မရှိတာ။ မီးလောင်ရင် သဲနဲ့ပက်၊ အိမ်ဖျက်ချရတာဗျ။ ဒီကြားထဲ
လေပင့်လို့ကတော့ ကျောကျော့ပြီး ပြေးဖို့သာ ပြင်ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့
လောင်ခဲ့ပါတယ်။ ကြောက်တော့ ဂရုစိုက်ကြတာလေဗျာ။ အရေး
ကြီးတာကတော့ သတိပဲဗျ။ သတိရှိနေသမျှ မီးဘေးမရှိနိုင်ပါဘူး
ဗျာ။

“ကိုကြီးတာတေ ညကျရင် ကင်းတဲဘက်ကလေး
ဘာလေး လျှောက်ခဲ့ပါဦးဗျ။ စကားလေးဘာလေး ပြောရတာပေါ့”
ကျောက်ခဲဗျ။ လှည်းမောင်းပြီး ပြန်လာတာ။ ဘယ်က
လာတာမှန်းတော့ မသိဘူး။ ဝိုင်းရှေ့ကနေ လှည်းမောင်းရင်း
အော်ပြောသွားတာဗျ။

“အေး အေး၊ လာခဲ့မယ်ဟေ့ ကျောက်ခဲ”
ကျုပ်က ပြန်ပြောလိုက်တော့ ဒီကောင် လှည်းဆက်
မောင်းသွားတယ်။

“ကျောက်ခဲ ဘယ်ကပြန်လာတာတုံး၊ လှည်းကြီးမောင်း
လို့”

အမေက ကျုပ်ကို လှမ်းပြောတာဗျ။

“မသိဘူး အမေရ၊ ကျုပ်အထင်တော့ ဒီကောင်တွေ
သားအဖ မြို့တက်ပြီး နှမ်းသွားရောင်းတာထင်တယ်၊ မြို့ပွဲရုံက
ဈေးနဲ့ ဒီဆင်းဝယ်တဲ့ဈေးက အခုရက်မှာ နည်းနည်းကွာနေတယ်

ပြောကြတယ်”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာ တာတေရဲ့၊ တို့ရွာကို နှမ်းတွေ ပဲတွေ ဆင်းဝယ်တဲ့ ပွဲစားငထွန်းက လောဘ သိပ်ကြီးတယ်လို့ လူတိုင်းပြောနေတာ။ ဒီလိုမျိုး ဈေးကိုခွာဝယ်၊ အလေးတင်းတောင်း မမှန်မကန် ချင်ယူလုပ်လို့ကတော့ ဘယ်မှာ ရေရှည်ခံမှာတုံး၊ ငါတို့ရွာတွေက မြို့နဲ့ အလှမ်းဝေးတာမှ မဟုတ် တာ၊ မြို့တက်ပြီး ရောင်းလိုက်မှာပေါ့ဟဲ့”

“အမေပြောတာ ဟုတ်တာပေါ့၊ ပွဲစားက စိတ်ဓာတ် မကောင်းရင် ရေရှည်လုပ်စားလို့ မရပါဘူးဗျာ”

“အေးလေ၊ အရင် တို့ရွာမှာ ပဲလာလာဝယ်နေတဲ့ စိန် သောင်းဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်မှာ လာလို့ရတော့လို့တုံး၊ လူတွေက သူဆိုရင် ဘယ်သူမှကို မရောင်းတော့တာ၊ လာမေးရင် မရောင်း သေးပါဘူးလို့ချည်း ပြောလွတ်ကြတာ”

ညရှစ်နာရီလောက်ရောက်တော့ ရွာလယ်ပိုင်းကင်းတဲကို ကျုပ်ရောက်ခဲ့တယ်။ ကျောက်ခဲရော၊ သံမဏိရော၊ မျက်ပြူးရော၊ တိုးလှရော၊ အောင်သိန်းရောဗျ။

“ဟာ တာတေ၊ လာကွ သူငယ်ချင်း”

အောင်သိန်းက ကျုပ်ကို ကင်းတဲပေါ်ကနေ လှမ်းခေါ် တယ်ဗျ။

“ဒီည ဘယ်သူကင်းတုံး”

“ငါနဲ့ တိုးလှ အလှည့်လေကွာ”

ကျုပ်တို့ရွာက ကင်းဗဲတွေက ခြေတံရှည်တွေဗျ။
လှေကားနဲ့ တက်ရတာ။

“ကိုကြီးတာတေ လာဗျ။ ဒီဘက်ကို”

ကျောက်ခဲက ကျုပ်ကို ထိုင်ဖို့နေရာ ပေးတယ်။ ကျုပ်က
ဖျာကြမ်းခင်းထားတဲ့အပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထောင်
ထဲက နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေးထုတ်ပြီး မီးညှိလိုက်တယ်။
ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး နှစ်ဖွာ သုံးဖွာလောက် ဖွာရုံရှိသေးဗျာ။

“ဟေ့ ဒီည ဘယ်သူ့အလှည့်တုံးကွ”

“ဟား၊ ဒါ ဦးချက်ကြီးပဲ”

ကျောက်ခဲက ပြောလိုက်တာဗျ။ ဒါနဲ့ တိုးလှက ပြော
လိုက်တယ်။

“လေးလေးချက်ကြီး၊ ကျုပ်နဲ့ အောင်သိန်းအတွဲဗျ”

“ဟေ...ကျုပ်က ဘယ်သူတုံး”

“တိုးလှလေ၊ တိုးလှ”

“ဪ...အေး အေး၊ နိုးနိုးကြားကြား စောင့်ကြနော်၊
နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်မနေနဲ့၊ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ အိပ်ကြ”

“လေးလေးချက်ကြီး တက်ခဲ့ဦးလေဗျာ၊ စကားလေးဘာ

လေး ပြောရအောင်”

“ဟ...ဒါ ဘယ်သူတုံး၊ တာတေလား”

“ဟုတ်တယ်လေ လေးလေးချက်ကြီးရ၊ တက်ခဲ့လေ”

“ဟာ တာတေပါ ရောက်နေရင်တော့ တက်ခဲ့ရမှာပေါ့ ကွာ၊ တာတေရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို နားမထောင်ရတာ ကြာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ လေးလေးချက်ကြီးက ကင်းတဲပေါ် တက်လာရောဗျို့။

“ဟာ လေးလေးချက်ကြီးတို့ကတော့ဗျာ၊ လူမရောက် ခင်ကတည်းက အနံ့က ကြိုရောက်နေပြီ”

တိုးလှက လေးလေးချက်ကြီးကို နောက်လိုက်တာဗျ။

“ဟကောင်တွေရ၊ ဘာနဲ့တုံးဟ”

“ဘာနဲ့ရမတုံး၊ ထန်းရည်နဲ့လေဗျာ”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား ညနေက ပြည်သိန်း လာခေါ် လို့ ထန်းတော ပါသွားတာဟေ့၊ ဟိုရောက်တော့ နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနဲ့ ချလိုက်ကြတာ၊ မိုးကိုချုပ်ရောဟေ့”

“ဘယ်ပြည်သိန်းတုံး လေးလေးရဲ့”

အောင်သိန်းက မေးလိုက်တာဗျ။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ် ဗျ။ ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းမှာက ပြည်သိန်း နှစ်သိန်းရှိတယ်လေ ဗျာ။ ဦးမြဒင်သား ပြည်သိန်းနဲ့ အနောက်ပိုင်းက ကိုပြည်သိန်း

လေ။ အနောက်ပိုင်းက ကိုပြည်သိန်းက အကြားသိပ်သန်တာဗျ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကျုပ်တို့ရာသားတွေက လေကြားပြည်သိန်းလို့ ခေါ်တယ်။

“ဟ ဘယ်သိန်းရှိဦးမှာတုံးကွ၊ တစ္ဆေကိုက်တဲ့ ကျော် သိန်းညီ ပြည်သိန်းလေ”

“ဪ...ကိုကြီးကျော်သိန်းညီ ကိုပြည်သိန်းကြီးလား”

ကျုပ်က ဝင်ပြောတာဗျ။ ဒီတော့ လေးလေးချက်ကြီးက ကျုပ်ဘက်ကို လှည့်ပြောသဗျ။

“တာတေ၊ မင်းကိုတော့ ပြည်သိန်းက လွတ်ချီးမွမ်းတာ ကွ၊ သူ့အစ်ကိုကျော်သိန်း တစ္ဆေကိုက်ခံရတုန်းက အနာကြီးဖြစ်နေ တာ ဘာလုပ်လို့မှ မပျောက်ဘူးဆိုပဲ၊ အဲဒါ တာတေ လုပ်ပေးလို့ ပျောက်သွားတာဗျာဆိုပြီး မကြာ မကြာ ပြောတာကွ၊ သူ့အစ်ကို ကျော်သိန်းကြီးကလည်း သဘောကောင်းပါတယ်ကွ၊ အေး သူ့ အဖေ ဘိုးမြဒင်ကတော့ လူရွှင်တော်စကားနဲ့ ပြောရရင် တော် တော်လေး ဖင်ခေါင်းစတားတာပေါ့”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား”

ကျောက်ခဲတို့ သံမဏိတို့က လေးလေးချက်ကြီး ပြော တာကို ရယ်ကြရောဗျို့။

“လေးလေးကလည်းဗျာ၊ ဘိုးမြဒင် ဖင်ခေါင်းစတားတာ

လိပ်ခေါင်းရှိလို့နေမှာပေါ့ဗျ”

ကျုပ်က ဝင်ပြီးနောက်လိုက်တာဗျို့။

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား”

ကျောက်ခဲတို့အုပ်စု ရယ်ကြပြန်ရောဗျာ။ ကင်းတဲ လေးက အခုမှ အသက်ဝင်လာတာပေါ့ဗျာ။

“ဟာ ကိုကြီးတာတေက တော်တော်လှူတာပဲဗျာ ကိုကျော်သိန်းကြီး တစ္ဆေကိုက်ခံရတာကို တစ်ခါမှ ပြောမပြုဖူးဘူး”

သံမဏိက ပြောတာဗျို့။ အင်မတန်စကားနည်းတဲ့ကောင်က ပြောတာဗျ။

“ဟာကွာ သံမဏိကလည်း သူတို့တွေက လူချမ်းသာတွေကွ၊ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိစေချင်လို့ ငါက မပြောဘဲ ထားတာပါ”

“ကိုကြီးတာတေကသာ အုပ်ထားတာ၊ သူ့ညီ ကိုပြည်သိန်းကြီးကတောင် လေးလေးချက်ကြီးကို ပြောလိုက်သေးတယ်”

ကျောက်ခဲကလည်း ကျုပ်ကို စကားနာထိုးတယ်ဗျ။

“ဟ ကျောက်ခဲရ၊ ကိုပြည်သိန်းပြောတာက ကိစ္စမရှိဘူးလေကွာ၊ ငါပြောလို့ ဒီသတင်းပွသွားတယ်ဆိုရင် ဘယ်ကောင်မှာတုံး၊ နို့ နေပါဦး လေးလေးချက်ကြီးရဲ့၊ အဲဒီကိုကြီးကျော်သိန်း

ရာ နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား၊ ကျုပ်နဲ့ မဆုံတာကြာပေါ့”

“အောင်မယ်လေး တာတောရာ ကောင်းလိုက်တာမှ ဝဖီး
နေတာကွ၊ အေး ပြောရဦးမယ်၊ ကျော်သိန်းက အစတုန်းက
ပိန်ညောင်ညောင်မဟုတ်လား၊ တစ္ဆေကိုက်ခံရပြီးမှကို ဝဖီးလာတာ
ဟေ့”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား တစ္ဆေက အားဆေးထိုးပေး
လိုက်တာလားမှ မသိတာ လေးလေးချက်ကြီးရဲ့”

ကျောက်ခဲတို့အုပ်စုက ရယ်ကြပြန်ရောဗျို့။

“ကျုပ်ကို မဖဲဝါ ပြောတာကတော့ ကျောက်တလား
ချောင်းက အဲဒီတစ္ဆေက သဘောတော်တော်ကောင်းတာတဲ့ဗျ၊
ကိုကျော်သိန်းက စပြီးရန်မူလို့ ဟိုက ကိုက်လိုက်တာဆိုပဲ”

“ဟေ၊ ဟုတ်လား တာတေ၊ ကျော်သိန်းက တစ္ဆေကို
ဘာသွားလုပ်လိုက်လို့တုံး”

လေးလေးချက်ကြီးက မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ကျုပ်ကို
မေးတာဗျို့။ ကျုပ်လည်း ဘယ်လိုမှ ရှောင်လို့မရတော့ ပြောရ
တော့တာပေါ့ဗျာ။

“ဒီလိုဗျို့၊ ဘိုးမြဒင်တို့အိမ်မှာ မြင်းကြီးနှစ်ကောင်
နို့တယ်မို့လား၊ အုန်းခွံရောင်ကြီးရဲ့ နာမည်က တိမ်ညိုတဲ့ဗျ၊
ကိုကျော်သိန်းက သူ့အဖေခိုင်းလို့ တိမ်ညိုကြီးကို စီးပြီး ဂုံးဒေါင်

ဘက်မှာ အကြွေးသွားတောင်းတာတဲ့ဗျ။ အဲဒီကျောက်တလား
 ချောင်းက တစ္ဆေကလည်း လွတ်မြင်းစီးချင်တာဗျ။ ညနေစောင်း
 မှာ ကိုကျော်သိန်းက ကျောက်တလားချောင်းကို တိမ်ညိုကြီးနဲ့
 ဖြတ်ကူးတော့ တစ္ဆေက မြင်းပေါ်ခုန်တက်ပြီး ကိုကျော်သိန်း
 နောက်က စီးတာတဲ့ဗျ။ သူလှည့်ကြည့်တော့ တစ္ဆေက သူ့ကို
 သွားအကျသားနဲ့ ရယ်ပြတယ်တဲ့ဗျ။ တစ္ဆေက ပုဆိုးတိုတိုနဲ့ဆိုပဲ၊
 တစ်ကိုယ်လုံး မဲနက်နေတာတဲ့။ အဲဒီမှာ ကိုကျော်သိန်းက ဒေါသ
 ဖြစ်သွားပြီး ရုပ်ကိုက စပ်ဖိုးဖိုးနဲ့ဆိုပြီး တစ္ဆေကို တံတောင်နဲ့
 တွတ်ချသတဲ့ဗျ။ တစ္ဆေက ပြုတ်မကျဘဲ သူ့လက်မောင်းကို
 ကိုက်လိုက်ရောတဲ့ဗျာ၊ တစ္ဆေကိုက်တဲ့နေရာကနေ အနာကြီးဖြစ်
 လာပြီး ဟိုဆေး ဒီဆေးတွေနဲ့ကု၊ မြို့က ဆရာဝန်နဲ့ကု ဘာလုပ်
 လို့မှ မရဘဲ လက်ကြီးယောင်ကင်းပြီး ကိုက်လို့ အော်နေရတာဗျ။
 နောက်ဆုံး ကျုပ်ဆီ ရောက်လာရော”

“မင်းကို ဘယ်သူ လာခေါ်တုံး၊ ဘိုးမြဒင်လား”

တိုးလှက ကျုပ်ကို မေးတာဗျ။ ကျုပ်က ခေါင်းခါပြ
 လိုက်ပြီး...

“မဟုတ်ဘူးကွ တိုးလှရ၊ ကိုပြည်သိန်းကြီး လာခေါ်
 တာ”

“ဪ ဒီတော့ မင်း ဘာလုပ်ပေးလိုက်တုံး”

အောင်သိန်းက ဝင်မေးပြန်ရောဗျို့။ ဒီအကြောင်းကို ဒီကောင်တွေ ခုမှ သိကြတာလေဗျာ။

“ငါကတော့ ဘာလုပ်ပေးတတ်မှာတုံး အောင်းသိန်းရာ၊ မဖဲဝါ မေးကြည့်ရတာပေါ့၊ မဖဲဝါက တစ္ဆေကိုက်တာ ပေါ့သေးသေး ထင်လို့လား၊ ကြာရင် လက်ပါဖြတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်၊ ကျောက်တလားချောင်းက ကိုက်လိုက်တဲ့ တစ္ဆေဆီကိုသွားပြီး ကျော်သိန်းအစား နင်တောင်းပန်ပေးလိုက် တာတေ၊ ပြီးတော့ တစ္ဆေကျေနပ်အောင် ထမင်းနဲ့ အမဲသားဟင်း ကျွေးလိုက်၊ သူ ဆေးပေးလိုက်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီဆေးကိုလိမ်းရင် ပျောက်မယ်ဆိုလို့ ကျုပ် အားလုံးလိုက်လုပ်ပေးရတာပေါ့ လေးလေးချက်ကြီးရာ”

ဒီတော့ လေးလေးချက်ကြီးက ကျုပ်ကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ကြည့်ပြီး မေးပြန်ရောဗျို့။

“နေပါဦး တာတေရ၊ မင်းက တစ္ဆေကို ဘယ်နေရာမှာ ခေါ်တွေ့တာတုံး”

“ဟာ လေးလေးကလည်း ကျုပ်က တစ္ဆေကို ခေါ်တွေ့လို့ ဘယ်ရမှာတုံးဗျို့၊ ဘိုးမြဒင်ရဲ့ မြင်းကြီး တိမ်ညိုကို စီးသွားပြီး တိုကြီးကျော်သိန်း လုပ်သလို ကျောက်တလားချောင်းကို မြင်းနဲ့ ဖြတ်ကူးရတာပေါ့ဗျို့၊ ကိုကြီးကျော်သိန်း ကူးတဲ့နေရာကို မေးသွားပြီး သူကူးတဲ့အချိန်မှာပဲ သူကူးတဲ့နေရာက ကူးရတာပေါ့ဗျို့”

“ဒီတော့ တစ္ဆေက လာရောလား”

လေးလေးချက်ကြီးကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်တစား မေးနေတာ

ဗျို့။

“မြင်းပေါ်ခုန်တက်ပြီး ကျုပ်နောက်ကနေ စီးတော့တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပုဆိုးတိုတိုကြီး ဝတ်လို့ဗျ။ တစ်ကိုယ်လုံး မဲနက်နေပြီး သွားအကျဲသားနဲ့ ကျုပ်ကို ရယ်ပြနေတယ်ဗျ။ ဒီမှာတင် ကျုပ်က သူ့ကို ကိုကျော်သိန်းအကြောင်း ပြောပြပြီး ကိုကျော်သိန်းကိုယ်စား တောင်းပန်ရတော့တာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ သူစားဖို့ အမဲသားဟင်းနဲ့ ထမင်းယူလာတဲ့အကြောင်း ပြောပြီး အနာလိမ်းဖို့ ဆေးတောင်းရတာပေါ့ဗျာ၊ တစ္ဆေက ဆေးသိပ်မပေးချင်ဘူးဗျ။ ကျုပ်က မဖဲဝါ လွတ်လိုက်တာလို့ ပြောလိုက်တော့မှ တစ္ဆေက ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆေးသွားယူပေးတာဗျ။ သူထမင်းစားနေတုန်း ကျုပ်လည်း တိမ်ညိုကြီးနဲ့ ရွာအရောက် လစ်ခဲရတာပေါ့ လေးလေးရာ”

“နေပါဦးကွ တာတေရ၊ တစ္ဆေက ဘာဆေးများ ပေးလိုက်တာတုံးကွ”

“ကျောက်အိုးပုတ်ကလေးတွေဗျ၊ အထဲမှာ လှုပ်ကြည့်ရင် အရည်တွေရှိတယ်၊ အိမ်ရောက်တော့ အဲဒီကျောက်အိုးပုတ်တွေထဲက ရေကို ခဲရာထဲဆစ် ထုတ်ယူပြီး ကြက်တောင်လေးနဲ့

ကိုကြီးကျော်သိန်းအနာကို လိမ်းပေးရတယ်။ ဒီလိုညဘက်မှာ ကျုပ် လိမ်းပေးခဲ့တာ၊ မနက်ဆိုရင်ပဲ ကိုကြီးကျော်သိန်း ကျုပ်အိမ်ကို ရောက်လာတာဗျ။ သူ့လက်က လုံးဝကောင်းသွားပြီ”

“ဟာ တယ်ဟုတ်ပါလား၊ သူ့ဆေးနဲ့သူတော့ ဟုတ်သားလားဟ”

ကျုပ်ပြောတာကို အားလုံးက စိတ်ဝင်တစားနဲ့ နားထောင်နေကြတာဗျို့။

“နေဦးကွ တာတေရ၊ ဒီကျောက်အိုးပုတ်တွေကို တစ္ဆေက ဘယ်မှာသွားယူတာတုံးကွ”

လေးလေးချက်ကြီးက ကျုပ်ကို မေးပြန်ရောဗျ။

“ကျောက်တလားချောင်းစပ်က တောထဲကို ဝင်သွားတာပဲ လေးလေးရ၊ ဘယ်မှာသွားယူတယ်တော့ ကျုပ်လည်း ခသိဘူးဗျ”

ကျုပ်က နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေးကို မီးညှိပြီး ဖွာလိုက်တယ်။ အိတ်ထောင်ထဲမှာ ပါလာတဲ့ တစ်လိပ်ကို လေးလေးချက်ကြီးကို ပေးလိုက်တယ်။ လေးလေးချက်ကြီးလည်း ဆေးလိပ်ဖွာရင်း တွေးနေတယ်။ ကျန်တဲ့ကောင်တွေလည်း ငြိမ်ပြီးတွေးနေပုံပဲဗျ။

“ဪ...ကျော်သိန်း၊ ကျော်သိန်း၊ တစ္ဆေကို တံတောင်

နဲ့ မြင်းပေါ်က တွတ်ချဆိုပဲ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ တစ္ဆေက ကိုက်ရုံ
ကိုက်သွားလို့၊ ဂုတ်သာချိုးပစ်ခဲ့ရင်တော့ မလွယ်ဘူးဟေ့”

“ဒေါင်၊ ဒေါင်၊ ဒေါင်၊ ဒေါင်၊ ဒေါင်”

“ဟဲ့ ဘာသံတုံး၊ ဟင် သံချောင်းခေါက်တဲ့အသံပါ
လား”

လေးလေးချက်ကြီးက အလန့်တကြား ပြောလိုက်တာဗျ။

“မီးများလောင်သလား၊ ဒါ ဘယ်ကင်းက ခေါက်တာ
တုံး”

“တောင်ပိုင်းကင်းက ခေါက်တာ လေးလေး”

တိုးလှက ပြောလိုက်တယ်။

“ကြည့်ကြစမ်းဟေ့၊ မီးခိုးတွေ၊ မီးရောင်တွေ မြင်
သလား”

“ဘာမှတော့ မမြင်ဘူး၊ လေးလေးရဲ့”

“ဒေါင်၊ ဒေါင်၊ ဒေါင်၊ ဒေါင်”

“ဟော အရှေ့ပိုင်း၊ အနောက်ပိုင်း၊ မြောက်ပိုင်းတွေကပါ
သံချောင်းတွေ ခေါက်ကုန်ပြီဟေ့၊ မင်းတို့လည်း ခေါက်တော့
လေ”

ကျုပ်က တိုးလှကို သံချောင်းခေါက်ခိုင်းလိုက်တယ်။

“ဒေါင်၊ ဒေါင်၊ ဒေါင်၊ ဒေါင်၊ ဒေါင်”

တိုးလှလည်း သံချောင်းခေါက်ပြီဗျို့။ တစ်ရွာလုံး
သံချောင်းခေါက်သံတွေ ညံ့ကုန်ပြီပေါ့ဗျာ။ လူတွေလည်း လမ်း
ပေါ်ထွက်လာကြတယ်။

“ဟေ့ ဘာဖြစ်တာတုံး၊ မီးလောင်တာလား။”

“မသိသေးဘူး ဘထွေးရ၊ တောင်ပိုင်းက စခေါက်တာ၊
မီးခိုးတွေ ဘာတွေတော့ မတွေ့ဘူးဗျ”

ကျောက်ခဲရယ် သံမဏိရယ် မျက်ပြူးရယ်ကတော့ ကင်း
ဝဲပေါ်ကနေ ပြေးဆင်းပြီး တောင်ပိုင်းကို ပြေးကြလေရဲ့။

လူတွေလည်း တောင်ပိုင်းကို သွားကြတယ်။ လေးလေး
ချက်ကြီးနဲ့ ကျုပ်လည်း သွားရတော့တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ရောက်
တော့ တောင်ပိုင်းကင်းမှာ လူတောင် တော်တော်များနေပြီဗျ။

“ဟေ့ ဘာဖြစ်ကြတာတုံး”

ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုကံသာက အော်ကျယ် အော်ကျယ်နဲ့
မေးနေတာဗျ။

“အရှူးမဗျ၊ ဆံပင်ဖားလျားကြီးချလို့၊ ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့ဗျ၊
မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့အုပ်ပြီး ရပ်နေတာ၊ ‘ဟီး၊ ဟီး၊
ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး’ လို့ ရယ်သံကြားလို့ အောင်ဘုနဲ့ ငတိုးက
ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်ကြတာ”

“ဒီည ဒီကင်းမှာကျတာ အောင်ဘုနဲ့ ငတိုးလား”

ကိုကံသာက ခပ်ကျယ်ကျယ် မေးလိုက်တယ်။ သူက ဆယ်အိမ်ခေါင်းလေဗျာ။ တာဝန်ရှိတာပေါ့။

“ဟုတ်တယ် ကိုကံသာ၊ ကျုပ်နဲ့ ငတိုး ကျတာ”
အောင်ဘုက ကိုကံသာကို ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းတို့ ဓာတ်မီးနဲ့ သေသေချာချာ ထိုးကြည့်လိုက်ရဲ့
လား”

“ကြည့်လိုက်တယ်ဗျ၊ အရူးမဗျ၊ ကိုယ်လုံးတီးနဲ့”

“ဒါဆိုရင် အနောက်ပိုင်းက အရီးမယ်သိန်းသမီး အရူးမ
ထွေးကြည် ဖြစ်မှာပေါ့”

လေးလေးချက်ကြီးက လှမ်းပြောလိုက်တာဗျ။

“ဟာ မဟုတ်ဘူး လေးလေးချက်ကြီးရဲ့၊ မထွေးကြည်
က ဝဝကြီးပဲဟာ၊ ခုနက တွေ့လိုက်တဲ့ အရူးမက ကိုယ်လုံး
ကိုယ်ပေါက်က တော်တော်ကို လှတာဗျ။ မျက်နှာကိုတော့ မမြင်ရ
ဘူး၊ လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ထားတယ်၊ ဆံပင်ဖားလျားကြီးက
ဒူးခေါင်းလောက်ကို အုပ်နေတာဗျ”

“နေပါဦး အောင်ဘုရဲ့၊ ဒီအရူးမက ဘယ်ရောက်သွား
တုံး”

ကျုပ်ကလည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်မေးလိုက်တာဗျို့။

“တာဝေလား၊ ငါတို့ ကြည့်နေတုန်းကွ၊ တဖြည်းဖြည်း

နဲ့ ငါတို့ဆီကို ကပ်လာတာ၊ ဒါနဲ့ ငတိုးက သံချောင်းထခေါက်
လိုက်တာဟေ့၊ သံချောင်းခေါက်သံလည်းကြားရော နောက်လှည့်
ပြီး ပြေးတော့တာပဲဟေ့၊ ဒါပေမဲ့ ချူပြေးပုံက တစ်မျိုးပဲကွ၊
လှစ်ကနဲ လှစ်ကနဲ ရွှေသွားတာ”

“ဟေ ဘယ်လိုကွ အောင်ဘုရဲ့၊ ဘယ်လိုပြေးတာတုံး”

“တစ်နေရာကနေ နောက်တစ်နေရာကို လှစ်ကနဲ လှစ်
ကနဲ ရောက်သွားတာကွ၊ ခြေထောက်နဲ့ လျှောက်သွားသလို
မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ ဒီကောင်နှစ်ကောင် သရဲခြောက်ခံရတာပါကွာ၊
ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား”

ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုကံသာက ရယ်ပြီးပြောလိုက်ရောဗျို့။

“အေး၊ ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ”

လေးလေးချက်ကြီးရော၊ တခြားသူတွေရော တစ်ယောက်
တစ်ပေါက်နဲ့ ဝိုင်းပြောပြီး ပြန်လာကြတယ်။

“ကဲ တခြားကင်းတွေလည်း ပြောလိုက်ကြကွာ၊ သရဲ
လာခြောက်ရင် လေးခွနဲ့သာ ပစ်လွှတ်လို့၊ သံချောင်းခေါက်နေနေ
လို့”

ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုကံသာလည်း အော်ကျယ် အော်ကျယ်
ပြောပြီး ထွက်သွားတယ်။ လူရှင်းသွားတော့မှ အောင်ဘုနဲ့ ငတိုး

က ကျုပ်နားကို ရောက်လာပြီး...

“ဟေ့ကောင် တာဝေ၊ ဒီလူကြီးတွေပြောတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါနဲ့ ငတိုး သေသေချာချာ မြင်လိုက်တာ၊ လူမှ လူအစစ်ကွ၊ ခြေတွေလက်တွေဆိုတာ ဖွေးဆွတ်နေတာ၊ ငါ မင်းကို ရှင်းရှင်းပြောမယ်ကွာ၊ စောစောက လူတွေများလို့ ငါမပြောတာ၊ အရူးမက ငါတို့နားကို ကပ်လာတာ စကားပြောပြီးတော့ ကပ်လာတာကွ”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ သူ ဘာပြောတုံး”

“ကိုကိုတွေ နန်းမုံကို မှတ်မိသေးလား၊ နန်းမုံကို ချစ်သေးရဲ့လား၊ နန်းမုံ လှလားလို့ ပြောပြီး ကပ်လာတာကွ တာဝေရ”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး သေသေချာချာ ကြားတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟာ၊ ကြားပါတယ်ဆိုမှ တာဝေရာ”

ငတိုးကလည်း ဝင်ပြောတယ်ဗျ။

“ဒါဆိုရင်တော့ သရဲ ဘယ်ဟုတ်မှာတုံး အောင်ဘုရ”

“အေး...အဲဒါကြောင့် ငါတို့ပြောနေတာပေါ့ကွ၊ ပြောတဲ့အသံမှ ချို့ပြီး ကြည်လင်နေတာ၊ အေး ပြီးတော့ ပြောရဦးမယ်၊ ဒီကောင် ငတိုးက သံချောင်း ထခေါက်တော့ နောက်ဘက်ကို လှည့်ပြေးတာ၊ ကိုယ်လုံး တော်တော်ကို လှတာကွ၊ ဘယ်က

အရီးမယ်သိန်းသမီး ဟုတ်ရမှာလဲကွာ၊ ကိုယ်လုံးလေးက တကယ်
ကို ပန်းပုထုထားတဲ့ ပန်းပုရုပ်ကလေးလိုပဲကွ၊ အရီးမယ်သိန်းသမီး
အရူးမ မထွေးကြည်က ဝတုတ်ကြီးဥစ္စာ၊ ငါတို့က မသိဘဲ
နေမလားကွ၊ ဒါကို လူကြီးတွေက သရဲခြောက်တာပါဆိုပြီး
ပေါ့ပေါ့လေး ပြောသွားတာကွ”

“လူကြီးတွေကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲကွာ၊ သူတို့မှာက
ဗဟုသုတကလည်း နည်းရှာကြတာကို အောင်ဘုရဲ့၊ ဒါပေမဲ့
မင်းပြောသလိုဆိုရင် စောင့်ကြည့်ရတော့မှာပဲကွ၊ နေပါဦး အောင်
ဘုရဲ့၊ အဲဒီအရူးမက ဘယ်ဘက်ကို ထွက်ပြေးသွားတာတုံးကွ”

“ဟာ ဘယ်ဘက်ကိုမှ မပြေးဘူးကွ၊ ဟိုမန်းကျည်းပင်
ကြီးနောက်ဘက်ဝင်ပြီး ပျောက်သွားတာကွ၊ ပြန်ထွက်လာတာ
မတွေ့တော့ဘူး၊ ငါနဲ့ ငတိုးနဲ့ အဲဒီမန်းကျည်းပင်နောက်ကို သွား
ကြည့်ကြသေးတယ်၊ ဘာမှမတွေ့တော့ဘူးကွ တာတောရ”

ကျုပ်က အောင်ဘုကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး မေးလိုက်
တယ်။

“အဲဒီအရူးမက သူ့ကိုယ်သူ နန်းမှုံလို့ ပြောတယ် ဟုတ်
လား အောင်ဘု”

“အေး...ဟုတ်တယ် တာတော၊ အောင်ဘုတင် မဟုတ်
ဘူး၊ ငါလည်း ကြားတာပဲကွ”

ငတိုးကလည်း ဝင်ပြောတယ်။

“ကဲ သူငယ်ချင်းတို့ ငါပြန်မယ်၊ ဘာလဲဆိုတာ သိအောင်တော့ ခဏစောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ကျုပ်က အောင်ဘုနဲ့ ငတိုးကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ တိုးလှတို့ အောင်သိန်းတို့ဆီကို မဝင်တော့ဘူး။ အောင်ဘုနဲ့ ငတိုးပြောတာ တော်တော်တော့ ထူးဆန်းသားဗျ။

မနက် အိပ်ရာကနိုးတော့ မနေ့ကကျန်တဲ့ ဝက်သားဟင်းနဲ့ ကျုပ် ထမင်းကြမ်းစားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်ပြီး ရေခွေးကြမ်း သောက်နေလိုက်တယ်။

“ကိုကြီးတာတေ နိုးပြီလား”

ကျုပ် ဝိုင်းထဲလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျောက်ခဲဗျ။

“ဟေ့ကောင် ကျောက်ခဲ လာလေ”

ကျောက်ခဲက အိမ်ပေါ်ကို တက်လာတယ်။ ဒီကောင် ကျုပ်ဘေးမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်တယ်။

“ကျောက်ခဲ တစ်ခုခုတော့ ထူးတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကိုကြီးတာတေရ၊ ဒီမနက်ရောက်မှ ရွာထဲမှာ သတင်းတွေ ထွက်လာတာ၊ ညက အရှေ့ပိုင်းကင်းကို ရော အနောက်ပိုင်းကင်းကိုရော မြောက်ပိုင်းကင်းကိုရော ကိုအောင်ဘုတို့ပြောတဲ့ အရူးမ လာတယ်တဲ့ဗျ”

“ဟေ ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ဒီအရူးမက တစ်ညလုံး ရွာထဲမှာ လျှောက်သွားနေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ပြီးတော့ သူတို့ပြောတဲ့အထဲမှာ ထူးဆန်း တာတစ်ခု ပါနေတယ်ဗျ”

“ဟေ...ဘာထူးဆန်းတာတုံး ကျောက်ခဲရ”

“အဲဒီအရူးမက သစ်ပင်ဖြစ်ဖြစ်၊ တိုင်ဖြစ်ဖြစ် ကွယ် သွားရင် ပျောက်သွားရောတဲ့ဗျ”

“ဟင်၊ ဆန်းလှချည်လားကွ၊ ကျောက်ခဲရ၊ မင်း ဒီအတိုင်း ကြားခဲ့တာလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီးတာတေ၊ ဒီအကြောင်းကို ရွာထဲမှာ ပိုင်းပြောနေကြတာဗျ”

“ဒီည ရွာလယ်ပိုင်းကင်းမှာ ငါ့ကင်းလှည့်ကွ ကျောက်ခဲ ရ၊ ညကျမှ ငါ သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်ပါ့မယ်ကွ”

“ဟာ ဒီည ကိုကြီးတာတေ ကင်းလှည့်ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ် လာခဲ့မယ်၊ ကိုကြီးတာတေနဲ့ တစ်ညလုံးနေမယ်”

“ဟ ကျောက်ခဲရ၊ မင်းအိမ်က လူကြီးတွေ စိတ်ပူမှာ ပေါ့၊ ခဏတဖြုတ်ပဲ နေပြီးတော့ ပြန်ပါကွာ”

“ကိုကြီးတာတေက ဘယ်သူနဲ့ ကင်းတွဲတုံး”

“ကိုအောင်သစ်နဲ့ ငါနဲ့ကွ”

(ကိုအောင်သစ်ဆိုတာ 'ကိုယ်တွေ့မဖဲဝါ' စာအုပ်မှာ ပါတဲ့ ဖဲသမား ကိုအောင်ချစ်ရဲ့ ညီလေဗျာ)

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် အိမ်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး လာခဲ့မယ်၊ ကိုကြီးတာဝေနဲ့ဆိုရင် ကျုပ်အိမ်က စိတ်ချပြီးသားပါ ဗျာ”

ကျောက်ခဲတို့ကတော့ ပြောတဲ့အတိုင်းပဲဗျို့။ ကျုပ် ကင်း တဲရောက်ပြီး ခဏကြာတော့ ရောက်လာတာပဲဗျ။ ကိုအောင်သစ် ကြီးလည်း ရောက်လာတယ်။

“တာဝေရေ၊ တို့ရွာထဲမှာလည်း အထူးဆန်းတွေချည်း ဖြစ်နေတော့တာပဲကွာ၊ ငါက သရဲကြောက်တတ်တယ်ကွ၊ မင်းနဲ့ ကင်းတွဲမို့သာ မင်းကို အားကိုးပြီး လာရတာ၊ စိတ်ထဲကတော့ ခပ်ကြောက်ကြောက်ပဲကွ”

ကိုအောင်သစ်က သရဲကြောက်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်မယ် ဗျ။ ကင်းထဲရောက်ကတည်းက ကုပ်ကုပ်ကလေးထိုင်နေတာ၊ လှုပ်တောင် မလှုပ်ဘူး။

ကျုပ်နဲ့ ကျောက်ခဲကတော့ ဓာတ်မီးနဲ့ ဟိုထိုး ဒီထိုး လုပ်နေကြတာ။ သူကတော့ ငြိမ်ပြီး သမ္မုဒ္ဒေကို မနားတမ်း ရွတ်နေတော့တာပဲဗျာ။

ဗဟိုကင်းက နာရီသံချောင်းခေါက်တယ်။ ညဆယ့်နှစ်

နာရီ။ ဗဟိုကင်းက နာရီခေါက်ရင် ကျန်တဲ့ကင်းတွေကလည်း
ခေါက်ရတာပေါ့ဗျာ။ ကျောက်ခဲ ခေါက်တယ်ဗျ။ ဆယ့်နှစ်ချက်။

“ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး”

“ဟော ရယ်သံကြားတယ် ကိုကြီးတာတေ”

“အေး ငါကြားတယ် ကျောက်ခဲ၊ ဓာတ်မီး ငါ့ကို
ပေးစမ်း”

“တာတေ ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးမလို့လား၊ ဖြစ်ပါ့မလားကွ”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး ကိုအောင်သစ်ရဲ့”

“ဟာ မတော်တရော်မျက်နှာကြီးတွေ တွေ့လို့ လန့်ပြု
နေပါဦးမယ်ကွာ”

“ကိုအောင်သစ် ကြောက်ရင် မျက်စိမှိတ်ထား၊ ဖွင့်
မကြည့်နဲ့”

ကျုပ်က ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အသံကြားတဲ့ဟက်ကို ဓာတ်မီး
နဲ့ ထိုးကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟာ”

ကျောက်ခဲပါးစပ်က လန့်ပြီးထွက်သွားတာဗျ။ ကျုပ်တို့
ကင်းတဲနဲ့ ပေနှစ်ဆယ်လောက်မှာ ရပ်နေတာ ဖြစ်ပြန်ပြန်။ အောင်ဘုတို့
ပြောတဲ့အတိုင်းပဲဗျ။ ဆံပင်အရှည်ကြီးက ပခုံးပေါ်ကနေ ကျနေ
တာ ဒူးခေါင်းကျော်ကျော်လောက် ရောက်တယ်။ မျက်နှာကို

လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ထားတာဗျ။

အသားတွေက ဖွေးပြီးဝင်းနေတာဗျို့။ အောင်ဘုပြောတာ အမှန်ပဲဗျ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ပန်းပုရုပ်တစ်ရုပ်လိုကို လှနေတာဗျ။

“ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး”

“အစ်ကို နန်းမုံလေ အစ်ကို၊ အစ်ကို နန်းမုံကို ချစ်သေးရဲ့လား”

“ဟင်” “အို”

‘ဟင်’ ဆိုတာ ကျုပ်ပါးစပ်က ယောင်ပြီးထွက်သွားတာဗျ။ ‘အို’ ဆိုတာ ကျောက်ခဲပါးစပ်က ထွက်တဲ့အသံ။ ပြောရင်းနဲ့ ဆံပင်ဖားလျားချထားတဲ့ မိန်းမက မျက်နှာမှာ အုပ်ထားတဲ့ လက်ဝါးတွေကို ဖယ်လိုက်တယ်။

တော်တော်ကိုချောတဲ့ မိန်းမပဲဗျ။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာဖြစ်နေကြတာတုံး”

ကိုအောင်သစ်က မျက်စိကြီး မှိတ်ပြီး မေးနေတာဗျ။

“ဟာ ကိုအောင်သစ် ကြည့်ကြည့်ဗျ။ ကြောက်စရာ မဟုတ်ဘူး၊ တော်တော်ကိုလှတဲ့ မိန်းမဗျ”

“ဟေ”

ကျုပ်စကားကို ကြားတော့ ကိုအောင်သစ်က ပိတ်ထား

တဲ့ မျက်စိတွေကို ဖွင့်ပြီး လှမ်းကြည့်တယ်ဗျ။

“ဟာ လှလိုက်တာကွာ တာတောရာ၊ ဒါ လူတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ ဥစ္စာစောင့်တွေဘာတွေ ဖြစ်မယ်ကွ တာတော”

“ကဲ ကျောက်ခဲ၊ မင်း ကိုအောင်သစ်နဲ့ နေခဲ့၊ ငါ ဆင်းပြီး စကားပြောကြည့်မယ်”

“ဟာ တာတော၊ မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့၊ ဘာမှန်းသိတာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုအောင်သစ်က ကျုပ်ကို တားတယ်။

“မပူနဲ့ ကိုအောင်သစ်၊ ကျုပ်လွယ်အိတ်ထဲမှာ ဆေးဝါး အစုံပါတယ်”

ကျုပ်က ဆေးလွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းပြီး ကင်းတဲ ပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်တယ်။ ကျောက်ခဲကတော့ ကျုပ်အကြောင်း ကို သိပြီးသားလေဗျာ။ ကျုပ်က သွားမယ်ဆိုရင် တားလို့ရတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျောက်ခဲ သိတာပေါ့ဗျာ။ ဒါကြောင့် ဒီကောင် က ဘာမှမပြောဘူးဗျ။ ဆံပင်ဖားလျားမိန်းမကိုတော့ ဓာတ်မီးနဲ့ သိုးထားတယ်။

ကျုပ်က သူ့ဘက်ကို လျှောက်လာတော့ သူပြုံးပြီး ကြည့် နေတယ်။

“အစ်ကို၊ အစ်ကို နန်းမှုံဆီကို လာပြီလား”

ကျုပ်ကလည်း အလိုက်သင့်ပေါ့ဗျာ၊ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
တယ်။ ဖားလျားမက ကျုပ်ကို ရွန်းရွန်းစားစားကြီး ပြုံးပြီးကြည့်
နေတာဗျ။

ကျုပ်က ရှေ့ဆက်မတိုးဘဲ ရပ်နေတယ်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူတုံး”

“နန်းမုံလေ အစ်ကိုရယ်”

သူ့ကိုကြည့်ရတာ အရူးနဲ့လည်း မတူးဘူးဗျ။ ဆံပင်
အောက်က လှစ်ကနဲပေါ်လာတဲ့ သူ့ရဲ့ရင်သားတွေကို လက်နှစ်ဖက်
နဲ့ အုပ်ထားတယ်။

ကျုပ်က ရှေ့ကိုဆက်တိုးသွားလိုက်တယ်။ သူနဲ့ ကျုပ်
ငါးပေလောက်အကွာကို ရောက်တော့ သူ နောက်ကို ဆတ်ကနဲ
ဆုတ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာပျက်သွားတယ်ဗျ။ ကျုပ်က
လည်း ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်နေတယ်။

“အစ်ကို နင် ရှေ့ထပ်မတိုးနဲ့၊ ငါ အရမ်းပူတယ်”

ကျုပ် သူပြောတာကို အံ့သြသွားတယ်။ ဒါနဲ့ အကြောင်
သိအောင်ဆိုပြီးတော့ ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်းချင်း လှမ်းပြီးတိုးထီ
လိုက်တယ်။

ဟာ...ပြေးပြီဗျို့။ ပြေးပြီ။ ဟော ပျောက်သွားပြီဗျာ
ကျုပ် လက်ထဲကဓာတ်မီးနဲ့ထိုးပြီး လိုက်ရှာတယ်။ မတွေ့တော့

ဘူးဗျ။ ထွာဆိုင်လောက်ပဲ လုံးပတ်ရှိတဲ့ ဧကရာဇ်ပင် ကွယ်လိုက်
တာနဲ့ကို ပျောက်သွားတာဗျ။

ကျောက်ခဲကလည်း ကင်းတဲ့ပေါ်ကနေ ဓာတ်မီးကို
မပြတ်ထိုးပေးထားတာဗျ။ အဲဒီလင်းလင်းကြီးထဲမှာကို ပျောက်
သွားတာ။

ကျုပ်လည်း ကင်းတဲ့ပေါ်ကို ပြန်တက်ခဲ့တယ်။

“ပျောက်ကိုသွားတာကွ၊ တာတေရ၊ ငါလည်း ကြည့်နေ
တာ”

ကိုအောင်သစ်က ကျုပ်ကို ဆီးပြောတယ်။

“ကိုကြီးတာတေ၊ ဒါ လူတော့မဟုတ်ဘူးဗျ”

ကျောက်ခဲကလည်း သူ့အထင်ကို ပြောတယ်။ ကျုပ်က
တော့ ဘာမှပြန်မပြောသေးဘဲ နဂါးဆေးလိပ်တိုကို မီးညှိလိုက်
တယ်။ ဆေးလိပ်ကိုဖွာရင်း စဉ်းစားတယ်။

“မင်းပြောသလိုပဲ ကျောက်ခဲ၊ ဒါ လူမဟုတ်တာတော့
သေချာတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါ ဘာလဲဆိုတာကို ငါ မတွေးတတ်
အောင် ဖြစ်နေတာကွ”

“တာတေရ၊ မင်းကလည်း လူမဟုတ်ရင် တစ္ဆေပေါ့ကွ”

“တစ္ဆေတော့ မဟုတ်ဘူး ကိုကြီးအောင်သစ်ရဲ့”

“ဒါဆိုရင်တော့ ငါပြောသလို ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်မယ်ထင်

တယ်၊ တာတေရ။”

“အင်း၊ ဟုတ်ချင်တော့ ဟုတ်မှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတာက ကျုပ်အနားကပ်သွားတာကို ပူတယ်လို့ ပြောတယ်ဗျ၊ ကျုပ်က အကြောင်းသိချင်တာနဲ့ အနားကို ဆက်တိုးသွားတော့သူ မခံနိုင်ဘူးဗျ၊ မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်၊ ဥစ္စာစောင့်လည်း မဟုတ်နိုင်ဘူးဗျ”

“ဟေ၊ ဘာကြောင့်တုံးကွ တာတေရ”

ကိုအောင်သစ်က ကျုပ်ပြောတာကို အံ့သြပြီး ကျုပ်ကို ပြန်မေးတာဗျ။

“ဥစ္စာစောင့်တွေက ဒီလိုကိုယ်လုံးတီး ဘယ်တော့မှ မရှိဘူးဗျ၊ အင်မတန်မှ လှပပြီး နန်းဆန်တဲ့ပုံမျိုးနဲ့ နေကြတာ၊ သူတို့မှာ သိုက်ချုပ်တို့ ဘာတို့ အုပ်ချုပ်တဲ့သူတွေ ရှိနေကြတာဗျ၊ အခုလို ပုံစံမျိုးနဲ့ အချိန်မဲ့အခါမဲ့ လျှောက်သွားလို့ မရဘူးဗျ”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ဒါ ဘာဖြစ်နိုင်တုံး”

ကျုပ်လည်း အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာဗျ။ ကျုပ်က ပြောရင်း နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေးကို ဖွာနေလိုက်တယ်။ မိုးလင်းတဲ့ အထိတော့ နောက်ထပ် ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူးဗျ။

ညက တစ်ညလုံး ကင်းစောင့်ထားရတာဆိုတော့ ကျုပ်လည်း နေ့ခင်းဘက် ပြန်အိပ်လိုက်တယ်။ မအိပ်ခင် စိတ်ထဲမှာ

ဘော့ မဖဲဝါကို သတိရတာပေါ့ဗျာ။ မဖဲဝါရဲ့ ကိုယ်ခွဲရုပ်ကလေး
တို့ ကိုင်ရင်း ကျုပ် အိပ်ပျော်သွားတာဗျ။

လေတွေ တဝေါဝေါတိုက်နေတာဗျ။ ကျုပ်ရှေ့မှာ
ဆယ့်နှစ်ရာသီအဝါပင်ကြီးက လေတိုက်ထဲမှာ ငြိမ်လို့ဗျ။ လေတွေ
ဒီလောက်တိုက်လို့ ဘေးကသစ်ပင်တွေ တဝေါဝေါမြည်ပြီး ယိမ်း
ထိုးနေပေမယ့် ဆယ့်နှစ်ရာသီပင်ကြီးကတော့ တစ်ပင်လုံး ပန်း
တွေ ဝါထိန်အောင် ပွင့်နေလိုက်တာဗျာ။ နည်းနည်းလေးတောင်
မလှုပ်ဘူးဗျ။ အရွက်တစ်ရွက်၊ ပန်းတစ်ပွင့်တောင် မလှုပ်ဘူး။

ဆယ့်နှစ်ရာသီပင်အောက်မှာ ရပ်နေတာ ကျုပ်နဲ့ရွယ်တူ
ကောင်မလေးဗျ။ ဆံပင်ရှည်လေး ဖားလျားချလို့။ သူ့နားရွက်
အပေါ်မှာ ဆယ့်နှစ်ရာသီပန်းအဝါလေးတစ်ပွင့် ပန်ထားတယ်။
လေတိုက်တာ ကျုပ်ပုဆိုးအင်္ကျီတွေက တဖျတ်ဖျတ် လွင့်နေတာ။
အဲဒီကောင်မလေး ဝတ်ထားတဲ့ ထဘီ၊ အင်္ကျီတွေကတော့ လေထဲ
မှာ လှုပ်တောင်မလှုပ်ဘူးဗျ။ မဖဲဝါလေဗျာ။ သူ့နဂိုရုပ်ကို ကျုပ်
ကြောက်မှာစိုးလို့ အခုလိုပုံစံနဲ့ ကျုပ်ကို အိပ်မက်ပေးလေ့ရှိတာဗျ။

“တာတေ၊ နင် ညကတွေ့တာ အရူးလည်း မဟုတ်ဘူး၊
တစ္ဆေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဥစ္စာစောင့်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ
အရုပ်ဟဲ့၊ ဂဝံမျက်နှာဖုံးအရုပ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဂဝံနှစ်မျိုးရှိတယ်၊
ဂဝံသားပိုက်ရုပ်နဲ့ ဂဝံမျက်နှာဖုံးတဲ့။ အရုပ်စထုကတည်းက

ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်း ယုတ်ယုတ်မာမာ ဂါထာတွေ၊ မန္တန်တွေရွတ်
 ပြီး ထုရတယ်။ အရုပ်အချောကိုင်တဲ့အထိ အဲဒီမန္တန်တွေ ရွတ်ရ
 တာ။ အောက်လမ်းအရင့်မကြီးတွေမှ လုပ်နိုင်တာ။ အရုပ်ပြီးရင်
 နတ်ရဲညောင်ပင်အောက်မှာ ပုခက်ကလေးလုပ်ပြီး ပန်းခုနစ်မျိုး
 ထည့်ရတယ်။ ပြီးရင် အရုပ်ကို ပုခက်ထဲမှာထည့်ပြီး အေးရင်ကြား
 ပြီး အသက်သွင်းဂါထာ မန္တန်တွေ ရွတ်ရတယ်။ အောင်ပြီဆိုရင်
 တော့ ပီယဘက်မှာ ပြိုင်စံရှားပဲဟဲ့ တာတေရဲ့။

အခု နင်တို့ရွာကို ရောက်နေတဲ့ ဂဝံမက ဂဝံ့မျက်နှာဖုံး၊
 မိန်းမတစ်ယောက် ကိုယ်လုံးတီးနဲ့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး မျက်နှာ
 ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ထားတဲ့ပုံဟဲ့။ ဂဝံသားပိုက်ဆိုတာက
 ကလေးကို ပွေ့ထားတဲ့ ကိုယ်လုံးတီးမိန်းမပုံ။

“ဒါဆိုရင် ကျုပ် ဘာလုပ်ရမှာတုံး မဖဲဝါ”

“ဟဲ့ တာတေ၊ နင့်မှာ ဆရာကြီးတွေ ပေးထားတဲ့
 ဆေးကျော့ကွင်း ရှိတယ်လေ၊ အဲဒါနဲ့ ပစ်ဖမ်းပေါ့၊ အရုပ်ပြန်ဖြစ်
 သွားတော့မှ ကဝေသက်ဖြတ်အင်းချရင် ရွတ်တဲ့ဂါထာ ခုနစ်အုပ်
 ရွတ်ပြီး အသက်နှုတ်လိုက်တော့”

“အသက်နှုတ်ပြီးရင် ဘာလုပ်ရဦးမှာတုံးဗျ”

“အေး ဒီအရုပ်ဟာ သေသွားတဲ့ အောက်လမ်းဆရာ
 တစ်ယောက်ရဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အရုပ်ပဲ၊ အဲဒီအကောင်က သေသွား

တော့ သူ့ဂဝံမကို အသက်ပြန်မနှုတ်ခဲ့နိုင်ဘူးလေ၊ နင်က အသက်
နှုတ်ပြီးရင် အဲဒီအရုပ်ကို မီးရှို့ပစ်လိုက်တော့ တာတေ”

“ကောင်းပါပြီ၊ မဖဲဝါ”

“ဟဲ့ တာတေ၊ ထတော့လေ၊ ညနေတောင် စောင်းနေပြီ
ဟဲ့”

အမေ့အသံကြားတော့မှ ကျုပ်လန့်နိုးလာတာဗျ။ ကျုပ်
လည်း ကပျာကယာထပြီး ရေချိုးလိုက်တယ်။ ညစာကို စောစောပဲ
စားထားလိုက်တယ်။

ညမိုးချုပ်တာနဲ့ ကျောက်ခဲ ရောက်လာတယ်ဗျ။

“ဟေ့ကောင် ကျောက်ခဲ၊ ထမင်းစားပြီးပြီလား၊ မစားရ
သေးရင် စားလေကွာ”

“စားပြီးပါပြီဗျ။ ဒီညတော့ ကိုကြီးတာတေ အလုပ်
လုပ်တော့မယ်ဆိုတာ သိလို့ လာခဲ့တာဗျ။

“ဟာ ဒီကောင်၊ အန္တရာယ်ရှိလား ဘာလား မသိဘဲ
လာရသလား”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ကိုကြီးတာတေရာ ကျောက်
ခဲက ကိုကြီးတာတေနဲ့ တွဲလာတာ ကြာပါပြီဗျာ”

ဒီကောင်က ကျုပ်လိုကောင်ဆိုတာ ကျုပ်သိပြီးသားဗျ။
ပြန်လွှတ်လို့လည်း ပြန်မှာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ညဆယ်နာရီမှာ ကျုပ်နဲ့

ကျောက်ခဲနဲ့ ကျုပ်တို့ရွာလယ်ကင်းကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒီည ကင်းကျတာက တင်မြင့်နဲ့ မိုးဦးဆိုတဲ့ကောင်ဗျ။ ဒီကောင်တွေ လည်း ကျုပ်နဲ့ရွယ်တူ သူငယ်ချင်းတွေပဲလေဗျာ။

“တာတေရာ၊ မင်းလာတာ အားရှိလိုက်တာကွာ၊ ဟောဒီ ကောင် တင်မြင့်က သရဲကြောက်တတ်တယ်ကွ”

“အောင်မာ၊ မင်းကရော မကြောက်လို့လား မိုးဦးရ”

“အေး၊ ငါက ဒီကောင်ထက် နှစ်ဆလောက် ပိုကြောက် တယ်ကွ၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား”

မိုးဦးက အားကြီးရယ်စရာပြောတဲ့ကောင်ဗျ။

“ဘာမှမကြောက်နဲ့ မိုးဦး၊ ဒီည အဲဒီဆံပင်ရှည်မ လာပါ စေလို့ပဲ ငါက ဆုတောင်းနေတာကွ”

ကျုပ်ကပြောလိုက်တော့ တင်မြင့်က ပြန်ပြောတယ်။

“တာတေရာ၊ ငါတို့က ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ မင်းက လာပါစေ ဆုတောင်းနေရသလားကွ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ စရင်းနောက်ရင်း ရယ်ကြမော ကြနဲ့ ဒီကောင်တွေလည်း သိပ်မကြောက်ကြတော့ဘူးဗျ။

တင်မြင့်က ဗဟိုကင်းက ဆယ့်နာရီခေါက်သံကြားတော့ သူလည်း သံချောင်း ထခေါက်တယ်။ ကျုပ်တို့တွေငယ်ငယ်က ဆော့ကြ ကစားကြတာတွေ ပြန်ပြောပြီး ရယ်နေကြတာဗျ။

“ဟိ၊ ဟိ၊ ဟိ၊ ဟိ၊ ဟိ”

“ဖျန်း”

“ဘာလဲကွ၊ ဘာလို့ ငါ့ကို ထရိုက်တာတုံး”

မိုးဦးက တင်မြင့်ကို ပြူးပြူးပြဲပြဲနဲ့ မေးတာဗျို့။

“မင်းရယ်တာက ကောင်းကောင်းမှ မရယ်တာ၊ ဟိ၊ ဟိ၊ ဟိ၊ ဟိနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ရယ်နေတာတုံး”

“ဟကောင် တင်မြင့်၊ ငါမှ မရယ်တာ”

ဒီတော့မှ ကျုပ်နဲ့ ကျောက်ခဲက သဘောပေါက်ပြီး ရယ်ရတော့တာပေါ့ဗျာ။

“ဟေ့ကောင်တွေ အောက်မှာရောက်နေပြီ၊ တိတ်တိတ်နေ”

“ဟေ...ရောက်နေပြီ ဟုတ်လား တာတေ၊ ဘာ၊ ဘာ ရောက်တာတုံး၊ သရဲမလား”

“ရှု၊ တိုးတိုးပြောကွ၊ သရဲမ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ မယုံရင် ကြည့်ကြ၊ ကျောက်ခဲက မီးထိုးပြလိမ့်မယ်၊ နတ်မိမယ်လေးကွ”

“ဟာ၊ မကြည့်ရဲပါဘူးကွာ၊ တော်တော်ကြာ လျှာကြီး တစ်တောင်လောက် ထုတ်ပြလိုက်မှ ဒီနေရာတင် ငါအသက်ထွက် သွားလိမ့်မယ်”

“ဟာ ဒီကောင်တွေ တကယ်လှလို့ ကြည့်ခိုင်းတာကွ၊
ကဲ ကြည့်ကြ၊ ကြည့်ကြ”

ဒီတော့မှ ဒီကောင်နှစ်ကောင် ထကြည့်တာဗျ။ ကျောက်ခဲ
က ငါးထောင့်ထိုးဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးထားတယ်။ နတ်မိမယ် ယမင်းပျို
လေးက ဧကရာဇ်ပင်အောက်မှာ ပြုံးပြုံးလေးရပ်နေတယ်။ မျက်နှာ
ကိုတောင် အုပ်မထားတော့ဘူးဗျ။

“ကျောက်ခဲ မီးကိုမပြတ်ထိုးထား၊ ငါ သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီးတာဝေ၊ သတိတော့ထားနော်”

ကျုပ် လှေကားကနေ ဆင်းလာခဲ့တယ်။ အဆင်သင့်
ထုတ်ထားတဲ့ ဆေးကျော့ကွင်းကို အိမ်မှာကတည်းက ဂါထာရွတ်
ပြီး နှိုးထားပြီးသားဗျ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ် အနားရောက်အောင်
ကပ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ပူတယ်ဆိုပြီး ထွက်ပြေးသွားဦးမယ်။

“ဟီ၊ ဟီ၊ ဟီ၊ ဟီ၊ ဟီ”

“အစ်ကို နန်းမို့ဆီ လာတာလား”

ဂဝံမကို ခုမှ ကျုပ်သတိထားမိတယ်ဗျ။ ဒီစကားတစ်မျိုး
ပဲ ပြောတတ်တယ်။ ဒါဟာ အရုပ်ကို ပူးကပ်နေတဲ့ ဝိညာဉ်က
ပြောတဲ့စကားပဲဗျ။ ဒီဝိညာဉ်ကလည်း နန်းမို့ဆိုတာတစ်ခုကိုပဲ
သတိရပုံဗျ။ တခြား ဘာကိုမှ သိပုံမပေါ်ဘူး။

ကျုပ်က ရှေ့ကို တိုးနိုင်သလောက် တိုးသွားတယ်။

တော်တော်လေး နီးသွားတော့ ဂဝံမက နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်သိပြီ၊ ဂဝံမ ပြေးတော့မှာဗျ။ ပြေးဖို့ပြင် တာဗျို့။ ကျုပ်လက်ထဲက ဆေးကျော့ကွင်းနဲ့ ဖျတ်ကနဲ လှမ်းပစ် လိုက်တယ်။

ဟာ၊ စွမ်းလိုက်တဲ့ဆေးကျော့ကွင်းဗျာ။ ကြီးဖြူဖြူလေး က လေထဲမှာ တန်းကနဲ ပျံသွားပြီး ဂဝံမကို အလိုလျောက် ရစ်တော့တာဗျို့။

တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်၊ လေးပတ်၊ ပြီးတော့ နောက်ထပ်တစ်ပတ်။ နောက်ထပ်၊ နောက်ထပ်။ ဟော ဂဝံမ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ထား လိုက်တယ်ဗျ။

ဟော ပျောက်သွားပြီ။ ပျောက်သွားပြီ။ ဟာ စောစောက ဂဝံမ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်တဲ့နေရာမှာ အရုပ်ကလေးဗျ။ ကျုပ် ချက်ချင်းကောက်ယူလိုက်တယ်။ ဆေးကျော့ကွင်း အထပ် ထပ်ရစ်ထားတဲ့ အရုပ်ကလေးဗျ။ ခံပင်ဖားလျားနဲ့ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ထားတဲ့ပုံဗျ။ ကိုယ်လုံး တီးပုံပဲ။ ကျုပ်က အရုပ်ကို လက်ထဲမှာဆုပ်ပြီး ကဝေသက်ဖြတ် အင်းချတဲ့အခါမှာ ရွတ်ရတဲ့ဂါထာကို ကျုပ် ခုနစ်အုပ်တိတိ ရွတ် လိုက်တယ်။ မဖဲဝါပြောတဲ့အတိုင်းပေါ့ဗျာ။

သွားပြီ။ အသက်နှုတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ အောက်လမ်းဆရာ
ကျန်ခဲ့တဲ့ ဂဝံမျက်နှာဖုံးရုပ်ကတော့ သာမန်သစ်သားရုပ်တစ်ရုပ်
ဖြစ်သွားပြီပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ရဲ့ ဆေးကျော့ကွင်းကို ဖြည့်ယူလိုက်
တယ်။

ကင်းတဲပေါ်ရောက်တော့ အရုပ်ကလေးကို ကျောက်ခဲ
လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

“ဟင်၊ အရုပ်ကလေးပဲဗျ၊ ကိုကြီးတာတေရဲ့”

“ဟုတ်တယ်ကွ ကျောက်ခဲရဲ့၊ အရူးမလည်း မဟုတ်ဘူး၊
တစ္ဆေမလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဥစ္စာစောင့်လည်း မဟုတ်ဘူးကွ၊
အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ကို အင်မတန်စွမ်းတဲ့ အောက်လမ်းဆရာ
တစ်ယောက်က အသက်သွင်းပြီး အသုံးချတာကွ၊ အဲဒီအောက်
လမ်းဆရာ ရုတ်တရက် သေသွားတော့ သူ့အရုပ်ကို အသက်
မနှုတ်နိုင်တော့ဘဲ ဒီအတိုင်း ကျန်သွားတာတဲ့ ကျောက်ခဲရေ”

“ဟင် ဒါတွေကို ကိုကြီးတာတေ ဘယ်လိုသိတာတုံးဗျ”

“ဟ မဖဲဝါပြောတာလေကွာ၊ အခု သူပြောတဲ့အတိုင်း
ငါလုပ်လိုက်တာပဲ”

တင်မြင့်နဲ့ မိုးဦးကလည်း ဂဝံမျက်နှာဖုံးအရုပ်ကလေးကို
တစ်လှည့်စီ ကိုင်ကြည့်နေကြတယ်ဗျ။

မိုးမလင်းခင်ဘဲ ကျုပ်နဲ့ ကျောက်ခဲ မီးမွှေးပြီး ဂဝံမျက်နှာ

ဝံးရုပ်ကလေးကို မီးရှို့ပြီး ပြာချပစ်လိုက်ကြတယ်။

ကျုပ်အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဆရာတော်ကျောင်းက တုံး
မောင်းတောင် ခေါက်နေပြီဗျို့။

တာတေ

□□□

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ပျံ့နှံ့စေရန်အတွက်

ဝိညာဉ်စုတ်တဲ့နတ်

ကဆုန်လမှာကြတဲ့ နှမ်းတွေက ဝါဆို၊ ဝါခေါင်မှာ
 နှုတ်ရတာပေါ့ဗျာ။ ပြီးရင် နှမ်းပြန်စိုက်ကြတာပေါ့။
 ပြီးခဲ့တဲ့ တပေါင်းလက ကျုပ်တို့ရွာ ရွှေတောင်ကုန်း

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ဘုရားပွဲမှာ ပွဲသွင်းတဲ့အထဲမှာ မျက်လှည့်ပွဲလည်း ပါတယ်ဗျ။ မျက်လှည့်ဆရာရဲ့ နာမည်က 'ပဉ္စလက်ဆရာညို' တဲ့ဗျ။ ရုံဝင် ပေါက်မှာ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို 'စမတ်ကျကျ ဝတ်ထားတဲ့ ဆရာညိုရဲ့ ပုံကြီးတွေ ချိတ်လို့ပေါ့ဗျာ။ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတွေမှာ 'ပဉ္စလက်ဆရာညို မျက်လှည့်' ဆိုတဲ့ ရောင်စုံစာလုံးကြီးတွေကလည်း ပရိသတ်ကို တော်တော်ဆွဲဆောင်နိုင်တာဗျ။ ပြကွက်ပေါင်းကို မရေမတွက်နိုင်အောင်ပြတဲ့ ဆရာကြီး။ မျက်လှည့်ကို မိုးလင်းအောင်ပြနိုင်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားသာ ကြည့်တော့ဗျာ။

မျက်လှည့်သာ ပြောတာဗျ။ မြွေလမွှာယ်လည်း ပြသေးတာ။ မြွေတွေကို လှလှပပ ကခိုင်းနိုင်တဲ့ လူတွေပါဗျာ။ မြွေလမွှာယ်ပြတာကတော့ ပဉ္စလက်ဆရာညို မဟုတ်ဘူး တခြားဆရာတစ်ယောက်ဗျ။

ကျုပ်တို့ရွာသားတွေဆိုတာဗျာ တပေါင်းလက ပြသွားတဲ့ မျက်လှည့်အကြောင်းကို အခုထိကို ပြောလို့မပြီးနိုင်အောင် ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာဗျ။ လာမယ့်နှစ် ဘုရားပွဲမှာ ပဉ္စလက်ဆရာညို မျက်လှည့် နှစ်ညထည့်ပေးဖို့ တောင်းဆိုနေကြလေရဲ့ဗျို့။

ဆရာညိုရဲ့ ပြကွက်တော်တော်များများက မှော်ပညာတွေဗျ။ ကျုပ်ကတော့ သိတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ မှော်ပညာကို မျက်လှည့်ပြကွက်ဖြစ်အောင် ပြောင်းပြီးပြသွားတဲ့ ပဉ္စလက်ဆရာညိုကို

ကျုပ်လည်း ချီးမွမ်းတယ်ဗျာ။ ဆရာညိုရဲ့ ပြကွက်တွေကို ကျုပ်
လည်း ကြိုက်တာပဲဗျ။

ကျုပ်အကြိုက်ဆုံး ပြကွက်တွေကို ပြောပြရဦးမယ်။
ဆရာညိုက ဥရောပဝတ်စုံကို စမတ်ကျကျ ဝတ်ထားတာဗျ။
လူက အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ မျက်နှာကလည်း တော်တော်
လေး ခန့်ငြားပြီး တည်ကြည်တဲ့ လူပါဗျာ။ နှုတ်ခမ်းမွေးသဲ့သဲ့
ပါတယ်ဗျ။

ဆရာညို ဇာတ်စင်ရှေ့ကို ထွက်လာကတည်းက...

“ဖြောင်း၊ ဖြောင်း၊ ဖြောင်း၊ ဖြောင်း၊ ရှိ၊ ရှိ”

ရုံပြည့်ရုံလျှံ အားပေးကြတဲ့ ပရိသတ်ကြီးက ဆရာညိုကို
လက်ခုပ်တီးပြီး ကြိုဆိုလိုက်ကြတာ။ ဆူညံသွားတော့တာဗျို့။
ဆရာညိုက လက်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်တုတ်ကောက်တစ်ချောင်း
ကို ကိုင်လို့ဗျ။ သတ္တလပ်ဦးထုပ်အနက် ဆောင်းထားတယ်။

လမ်းလျှောက်တုတ်ကို လက်ထဲမှာ ဟန်ပါပါလွှဲရင်း
ဟန်ပါပါထွက်လာတဲ့ ဆရာညိုက ခေါင်းမှာ ဆောင်းထားတဲ့
ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီး ပရိသတ်ကို ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။
ဆိုင်းဝိုင်းကလည်း ဆရာညိုရဲ့ အမူအရာနဲ့လိုက်တဲ့ တီးလုံးကို
တီးလို့ပေါ့ဗျာ။

ဆရာညိုကလည်း ဇာတ်စင်ရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်က ပရိသတ်

ကို တစ်ကြိမ်၊ ဇာတ်စင်ရဲ့ ဘယ်ဘက်ခြမ်းက ပရိသတ်ကို တစ်ကြိမ်၊ ဇာတ်စင်ရဲ့ ညာဘက်ခြမ်းက ပရိသတ်ကို တစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်တိတိ ဦးညွတ်ပြီး နှုတ်ဆက်တာဗျ။

ပြီးတာနဲ့ ဆရာညိုက နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်းဆုတ် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်လှမ်း ထပ်ဆုတ်တယ်။

“ဟ...ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး”

“ဟာ...မြွေကြီး၊ မြွေကြီး၊ တုတ်ကောက်က မြွေကြီး ဖြစ်သွားပြီဟ”

ပထမပြောလိုက်တဲ့ ‘ဟ ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး’ ဆို တာက ဆရာညို ပြောတာဗျ။ မိုက်ထဲကနေ ထွက်လာတဲ့အသံ။ ဒုတိယ ‘ဟာ မြွေကြီး၊ မြွေကြီး၊ တုတ်ကောက်က မြွေကြီး ဖြစ်သွားပြီဟ’ ဆိုတာက ပရိသတ်ရဲ့ အသံဗျ။

ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ဆရာညိုလက်ထဲမှာ ဟန်ပါပါ ကိုင်လာတဲ့ တုတ်ကောက်က ချက်ချင်းကို မြွေဖြစ်သွားတာဗျို့။ ဆရာညိုက သည်း ကြောက်လန့်သွားတဲ့ပုံနဲ့ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ လုပ်ပြတယ်။ သက်ထဲကမြွေကို ဇာတ်စင်ရဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ပစ်ချတယ်။ မြွေက ပါးပြင်းကြီး ထထောင်လိုဗျ။ လူတွေဆိုတာ ဆူညံသွား တော့တာဗျာ။ ဒီအချိန်မှာ ဘင်ထုသံနဲ့ လင်ကွင်းတီးသံက စီးချက် နှိမ့်မှန် တီးပေးနေတာဗျ။

ဆရာညိုက မြွေကို လက်ဝါးထောင်ပြပြီး ညှိသလိုလုပ်
 တယ်။ မြွေက ပါးပျဉ်းကြီးထောင်နေရာကနေ တဖြည်းဖြည်း
 ပါးပျဉ်းပျောက်သွားတယ်။ ခေါင်းကို ကြမ်းပြင်မှာချပြီး ဆန့်ဆန့်
 ကြီးလုပ်ထားတယ်ဗျ။ ဆရာညိုက မြွေနားကို ကပ်သွားပြီး လက်
 နဲ့သပ်သလိုလုပ်ပြီး ဆတ်ကနဲ ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။

မြွေမဟုတ်တော့ဘူးဗျို့။ တုတ်ကောက် ပြန်ဖြစ်နေပြီ။
 သူထွက်လာတုန်းက ကိုင်လာတဲ့ သစ်သားတုတ်ကောက်ပြောင်
 ပြောင်လေးအတိုင်းပဲဗျ။

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ လန့်လိုက်တာဗျာ၊ တုတ်ကောက်
 ကနေ ချက်ချင်းကြီး မြွေထဖြစ်ရတယ်လို့၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊
 ဟား။”

“ခွို၊ ဖြောင်း၊ ဖြောင်း၊ ဖြောင်း၊ ဖြောင်း။”

ပွဲကြည့်ပရိသတ်က သဘောတွေကျပြီး လက်ခုပ်တွေ
 တီးတော့တာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်ကြိုက်တဲ့ နောက်ထပ်ပြကွက်တစ်ခုက ယုန်ပြကွက်
 ဗျ။ ကျုပ် တကယ်ကို အံ့ဩတာပါဗျာ။ ယုန်ဖြူကြီးဗျ။ အကောင်
 တော်တော်ကြီးသား။ ထိုင်လိုက်ရင် တစ်ပေကျော်ကျော်လောက်
 ရှိမယ်။ ဆရာညိုရဲ့ တပည့်က ပြကွက်ကို အဆင်သင့်ပြင်ပေးတာ
 ဗျ။ စားပွဲခုံလေးတစ်လုံးပေါ်မှာ ယုန်ဖြူတစ်ကောင်ကို တင်ထား

ပြီး ဘေးမှာ ဖန်ပုလင်းတစ်လုံးလည်း ချပေးထားတယ်။ ပုလင်းက ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့အိမ်တွေမှာ ဆီထည့်တဲ့ ပုလင်းမျိုးဗျ။ ငှက်ပျောဖူးပုလင်းလို့ ခေါ်တာပေါ့ဗျာ။

ဆရာညိုက သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲက ပုဝါတစ်ထည်ကို ထုတ်လိုက်တယ်။ ခေါက်ထားတဲ့ ပုဝါကို ခါပြီးဖြန့်လိုက်တယ်။ ပုဝါက အနက်ရောင်ဗျ။ ဖြန့်လိုက်တော့ ပုဝါက တော်တော်လေးကြီးသားပဲ။ နှစ်ပေပတ်လည်လောက် ရှိမယ်။

“ရွှေပွဲလာပရိသတ်ကြီးများ အထူးစိတ်ဝင်စားမယ့် ပြကွက်တစ်ခုပါ။ ဒါကို မှော်အတတ်နဲ့ ပြရမှာပါ။ ပဉ္စလက်မှော်လို့ ခေါ်တဲ့အတတ်ဗျ”

ဆရာညိုကတော့ မျက်လှည့်ဆရာတို့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း စကားတွေကို သိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ အများကြီး ပြောတာပေါ့ဗျာ။ ဆရာညို စကားပြောနေတုန်းမှာ နောက်ကနေ ဘင်သံနဲ့ လင်ကွင်းသံကလည်း စီးချက်လိုက်ပေးနေတာဗျ။ လူတွေရဲ့ အာရုံကို အပြည့်ဖမ်းစားနိုင်တာပေါ့ဗျာ။

ဆရာညိုက စကားပြောလို့ ပြီးတော့မှ စားပွဲပေါ်က ယုန်ဖြူကြီးကို...

“ဖေ့သားကြီး ထိုင်လိုက်တော့ဟေ့”

လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ စားပွဲပေါ်က ယုန်ဖြူကြီးက ငေါက်

ကနဲ ထထိုင်တာဗျ။ လူစကားကို သေသေချာချာ နားလည်တဲ့
ကောင်ပါဗျာ။ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ကွေးကွေးလေးလုပ်ပြီး
ငြိမ်ထိုင်နေတာဗျ။

ဆရာညိုက ပါးစပ်ကနေ ပရိသတ် စိတ်ဝင်စားအောင်
စကားတွေပြောပြီး လက်မှာကိုင်ထားတဲ့ ပုဝါအနက်နဲ့ ယုန်ကို
အုပ်လိုက်တယ်။

ခဏလေးပဲဗျ။ ပြီးတာနဲ့ ပုဝါကို ပြန်ဖွင့်လိုက်တယ်။
“ဟာ”

ကြည့်နေတဲ့သူတွေ ထအော်ကြတာဗျ။ အော်တဲ့အထဲမှာ
တာတေလည်း ပါတာပေါ့ဗျာ။ ယုန်က သေးသွားတာဗျ။ ကျုပ်
စိတ်ထင်တော့ အရွယ်အစား တစ်ဝက်လောက်ကို ငယ်သွားတာ
ဗျ။

ဆရာညိုက ထိုင်လျက်ကလေးရှိနေတဲ့ ယုန်ဖြူကို
နောက်တစ်ခါ ပုဝါအနက်နဲ့ ထပ်အုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဖွင့်
လိုက်တယ်။

“ဟာ”

ဟုတ်ပါ့ဗျာ။ ပရိသတ် အော်မယ်ဆိုလည်း အော်စရာပဲ
ဗျာ။ ယုန်က ထပ်သေးသွားပြန်ပြီဗျ။ ကျုပ်စိတ်ထင် ပူးလေး
တစ်ကောင်လောက်ပဲ ရှိတော့တယ်ဗျို့။

နောက်တစ်ခါ ထပ်အုပ်ပြီး ဖွင့်လိုက်တယ်။

“ဟာ”

ယုန်ဖြူလေးက ပုဂါတစ်ခါအုပ်ရင် တစ်ခါ ထပ်သေး

သွားတာ ကြွက်တစ်ကောင်လောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်ဗျို့။

ထပ်အုပ်ပြန်ပြီ။ ဆရာညိုက ကြွက်ဖြူလေးတစ်ကောင်

ဆောက်ရှိတဲ့ ယုန်လေးကို ပုဂါနဲ့ ထပ်အုပ်တယ်။ ဖွင့်လိုက်ပြန်ပြီ။

“ဟာ...လက်သန်းလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်ဟေ့”

“ယုန်မရှိတော့ဘူးဟ၊ လုံးဝပျောက်သွားပြီ”

နည်းနည်းဝေးတဲ့လူက ယုန်ကို မမြင်တော့ ပျောက်သွား

ပြီထင်ပြီး ပြောနေတာဗျို့။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ ကျုပ်တို့

အညာသားတွေ ဝိုင်းအော်နေကြတာပေါ့ဗျာ။

ဆရာညိုကလည်း ဒါကို ကြားမှာပေါ့ဗျာ။ လက်သန်း

ဆောက်ပဲ ကျန်တော့တဲ့ ယုန်ကို ယူပြီး သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ဝါး

ပေါ်မှာ တင်လိုက်တယ်။ ယုန်ဖြူကြီးကတော့ သူသေးသွားတာ

သိမှသိရဲ့လား မသိဘူးဗျ။ ထိုင်နေတုန်းပဲ။ ဆရာညိုက ဇာတ်စင်

ချောဆုံးက လူတွေကို လိုက်ပြတယ်။

ပြီးတာနဲ့ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ဖန်ပုလင်းအဖြူကို

ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။ မျက်လှည့်ဆရာပီပီ ပါးစပ်ကတော့

နားတမ်း ပြောနေတာပေါ့ဗျို့။ ဒါကလည်း ပရိသတ်ကို ဖမ်းစား

နည်းတစ်မျိုးပေါ့ဗျာ။

လက်သန်းလောက်ပဲ ရှိတော့တဲ့ ယုန်ဖြူလေးကို နားရွက် နှစ်ဖက်ကကိုင်ပြီး ပုလင်းထဲကို ထည့်လိုက်တယ်။ ယုန်ဖြူလေးက ပုလင်းထဲမှာ ချောင်ချောင်ချိချိပဲဗျ။ လျှောက်သွားနေတယ်။ ဆရာညိုရဲ့ တပည့်က ငှက်ပျောဖူးပုလင်းကို ကိုင်ပြီး ဇာတ်စင်ပေါ်က ဆင်းလာတယ်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကြားထဲမှာ နဲ့အောင် လိုက်ပြတယ်။ ဒီအချိန်မှာ စင်ပေါ်က ဆိုင်းဝိုင်းကလည်း တီးမှုတ်ပေးနေတော့ တော်တော်ကို စိတ်ဝင်စားစရာပေါ့ဗျာ။

“ဟာ ဟုတ်ပါ့ကွာ၊ ယုန်သေးသေးလေး ဖြစ်သွားတာကွ၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား”

ကျုပ်တို့အညာသားတွေ လွတ်သဘောကျကြတာပေါ့ဗျာ။ ပွဲခင်းထဲမှာ နဲ့အောင်ပြပြီးတော့မှ ဆရာညိုတပည့်က ဇာတ်စင်ပေါ် ပြန်တက်လာတယ်။

ဆရာညိုက ပုလင်းကို လှဲချလိုက်ပြီး ယုန်ဖြူလေးကို အပြင်ထွက်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ယုန်ဖြူလေးက ပုလင်းလည်တိုင်ထဲကနေ ဝမ်းလျားထိုးပြီး ထွက်လာတယ်။ ဒီယုန်ကတော့ ဆရာညို ပြောသမျှကို အကုန်နားလည်နေတော့တာဗျို့။

ဆရာညိုက လက်သန်းလောက်ရှိတဲ့ ယုန်ဖြူလေးကို စားပွဲပေါ်မှာတင်ပြီး...

“ကဲဟေ့၊ ဖေ့သားလေး စောစောက ထိုင်သလို ထိုင်
ညီကံပေတော့”

ယုန်ဖြူလေးက ငုတ်တုတ်ကလေး ထိုင်လိုက်တယ်။
ဆရာညိုက ပါးစပ်ကနေ မန္တန်လိုလို ဂါထာလိုလိုတွေကို ရွတ်
တယ်ဗျ။ ရွတ်တာကလည်း မြန်မာစကားနဲ့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဘာ
ဘာသာစကားနဲ့ရွတ်မှန်း မသိဘူး။ အဲဒီလို ရွတ်ရင်းကနေ သူ့ရဲ့
ပုဝါအနက်နဲ့ ယုန်လေးကို အုပ်လိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ပုဝါ
ကို ခဏခဏ မဖွင့်ဘူးဗျ။ မန္တန်ကိုပဲ ဆက်ရွတ်နေတာ။

“ဟော...ကြီးလာပြီဟေ့၊ ကြီးလာပြီကွ”

ပွဲကြည့်ပရိသတ်က ဝိုင်းအော်ကြတာဗျ။ ဟုတ်ပါ့ဗျာ။
ယုန်သေးသေးလေးကို အုပ်ထားတဲ့ ပုဝါက တဖြည်းဖြည်း ကြ
တက်လာပြီး မြင့်လာတာလေဗျာ။ ခဏနေတော့ ဆရာညိုက
ရွတ်တာ ဖတ်တာတွေ ရပ်လိုက်ပြီး ဘင်နဲ့ လင်ကွင်းကို ခပ်ကြမ်း
ကြမ်း တီးခိုင်းတယ်ဗျ။ ပြီးတော့မှ ဟန်ပါပါနဲ့ ပုဝါအနက်ကို
ခွင့်လိုက်တာ။

“ဟာ” “ယုန်မဟုတ်ဘူးဟ” “သိန်းငှက်ကြီးဟ”

“လဒကြီးပါကွာ” “လဒမဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ငှက်ကြီး

ခန်းစပ်ပါ”

ဟုတ်ပါ့ဗျာ။ အားလုံးက နဂိုအရွယ် ပြန်ရောက်နေမယ့်

ယုန်ဖြူကြီးကို ကြည့်ဖို့စောင့်နေကြတာဗျ။ ဖွင့်လိုက်တော့ ယုန်
မဟုတ်ဘဲ ငှက်ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်နေတော့ တော်တော်ကို အံ့ဩ
ကုန်ကြတာပေါ့ဗျာ။

ဒီမှာတင် ဆရာညိုက သူ့တပည့်တွေကို ခေါ်ပြီး ပရိသတ်
ကြားအောင် မိုက်နဲ့မေးတာဗျို့။

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ လုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေ
သေသေချာချာ လုပ်ကြရဲ့လား”

“လုပ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ကိုးမြို့ရှင်၊ နယ်တော်ရှင်၊ ရွာတော်ရှင်၊ မြောက်ဘက်
ရှင်မ၊ အနောက်ဘက်ရှင်မနဲ့ မဖဲဝါပါ မကျန်အောင် တင်ကြ
မြှောက်ကြရဲ့လား၊ ပွဲတွေပေးကြရဲ့လား၊ မဖဲဝါက အမဲသားဟင်း
ကြိုက်တယ်လို့ ငါပြောထားတယ်မို့လား၊ သေသေချာချာ ကျွေးရဲ့
လား”

“အားလုံးလုပ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“အေး...မင်းတို့ကသာ လုပ်တယ်ပြောနေတာ၊ ဒီမှာ
ကမောက်ကမတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလေ၊ ယုန်အကြီးကြီးကို ယုန်သေး
သေးလေးဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး ပုလင်းထဲသွင်းတယ်၊ ပြီးတော့ ယုန်
ကို ပုလင်းထဲက ပြန်ထွက်ခိုင်းပြီး နဂိုအရွယ်ရောက်အောင်လုပ်
တယ်၊ အခုဖွင့်လိုက်တော့ ယုန်မဟုတ်တော့ဘဲ စွန်တစ်ကောင်

ဖြစ်နေတယ်။ စွန်ဆိုတာ ကောင်းကင်မှာဝဲတဲ့ သတ္တဝါကွ၊
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီစားပွဲပေါ်ကို ရောက်နေတုံး။

ကဲ...ဟောဒီပရိသတ်ကြီးအဲမှာ ပညာသယ်တွေ ပါနေ
ရင်လည်း ကျုပ် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ မနှောင့်ယှက်ကြပါနဲ့ဗျာ၊
ကျုပ်တို့က တတ်တဲ့ပညာလေးနဲ့ အခုလို မျက်လှည့်၊ လက်လှည့်၊
ပဉ္စလက်ဆိုတာလေးတွေကို ပြသပြီး တစ်ဝမ်းတစ်ခါး စားရ
သောက်ရတာပါ။ မျှော်တတ်လို့ နောက်တာ ပြောင်တာဆိုရင်
လည်း ကျုပ်က ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ပညာကို ပြန်ပြီးသိမ်းပေးပါဗျာ၊
ကဲ ဟိုကောင်တွေ မင်းတို့ သွားကြတော့”

ဆရာညိုက ပြောလိုက်တော့ သူတပည့်တွေက ကန့်လန့်
ကာနောက်ကို ဝင်သွားကြတယ်ဗျ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်နေတဲ့
တပည့်တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်ဗျ။

ဘင်ကလည်း မှန်မှန်တီးပြီး လင်ကွင်းကလည်း မှန်မှန်
တီးပေးနေတာလေဗျာ။ ဆရာညိုက သူ့ရဲ့ ပုဝါအမည်းကြီးနဲ့
စွန်ကြီးကို အုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မန္တန်တွေ ရွတ်ပြန်ရောဗျ။
ခဏနေတော့ ဆရာညိုက ဟန်ပါပါနဲ့ ပုဝါကို ဖွင့်ပြန်ရောဗျ။

“ဟာ” “မျောက်ကြီးကွ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံးဟ”

“တို့ရွာမှာတော့ ပညာသယ် မရှိပါဘူး”

“ရွာသူနှောက်တာနေမှာပေါ့ဟ”

ကျုပ်တို့အညာသားတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဖြစ် ကုန်ပြီပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ ဆရာညိုရဲ့ ပညာကို မချီးမွမ်းဘဲကို မနေနိုင်တော့ဘူးဗျို့။

ဆရာညိုက အံ့ဩဟန်နဲ့ မျောက်ကို ကြည့်နေတယ်။

“ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်ကြီးတို့၊ ခင်ဗျားတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဗျာ၊ ကျုပ်ကိုတော့ ရွာသူနှောက်ပြီဗျို့။ ခင်ဗျားတို့ ကြားတဲ့အတိုင်း ပဲလေ၊ ကျုပ်လည်း မေတ္တာရပ်ခံတာပါပဲဗျာ၊ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့ မရတော့ပါဘူးဗျာ၊ ဒီတော့လည်း ကျုပ်က ဆိုင်ရာပိုင်ရာနဲ့ လုပ်ရ တော့မှာပေါ့ဗျာ”

“ကဲ...တပည့်မောင်စိန် ကိုးမြို့ရှင်ပွဲ သွားယူခဲ့ကွယ်”

ဘေးမှာရပ်နေတဲ့ ဆရာညိုရဲ့တပည့် မောင်စိန်ဆိုတဲ့လူက ဇာတ်စင်နောက်ကို ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးဝင်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ပြန် ထွက်လာတယ်။ မောင်စိန်က ကန်တော့ပွဲတစ်လုံး ပွေ့လာပြီး ဆရာညိုကို ပေးတယ်။

“မင်းခေါင်းပေါ်မှာ ရွက်ထား မောင်စိန်”

မောင်စိန်က ကိုးမြို့ရှင်ပွဲကို ခေါင်းပေါ်မှာ ရွက်ထား လိုက်တယ်။

“ကိုးမြို့၊ ကိုးဓား၊ ကိုးတံခါး အပိုင်ရပါတဲ့ ကိုးမြို့ရှင် ဗျာ...ကျွန်ုပ် ပဉ္စလက်ဆရာညိုကို ရွာသူ နှောင့်နေပါပြီ၊ ကိုးမြို့

ရှင်ကိုယ်တိုင် ခုချက်ချင်း ကြွလာပြီး ရှင်းပေးပါခင်ဗျာ”
ဆိုင်းဝိုင်းက နတ်ဆိုင်းကို မြိုင်နေအောင် တီးပေးတယ်
ဗျို့။

အဲဒီလို ပြောဆိုပြီးတော့ ဆရာညိုက သူ့ရဲ့ ပုဝါအနက်နဲ့
ဟိုကုတ် ဒီကုတ် လုပ်နေတဲ့ မျောက်ကို အုပ်လိုက်တယ်။ မျောက်
ကတော့ ပုဝါအနက်ကြီး အုပ်ရက်နဲ့ကို လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်
လုပ်နေတာဗျ။ နောက်က ဘင်နဲ့ လင်ကွင်းကလည်း ခပ်ကြမ်း
ကြမ်း ထုတော့တာပဲဗျို့။ ဆရာညိုကလည်း မန္တန်တွေ ရွတ်တော့
တာပေါ့ဗျာ။ ခဏနေတော့ ဆရာညိုက ပုဝါအနက်ကို ဖွင့်ဖို့
ဟန်ပါပါနဲ့ ကိုင်လိုက်တယ်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်က အသက်တောင်
ခရှူတော့ဘူး ထင်တယ်ဗျ။ အားလုံးမျက်တောင်မခတ်ဘဲကို
ကြည့်နေကြတာဗျို့။

ဒီအထဲမှာ ကျုပ်လည်း ပါတာပေါ့ဗျာ။

“ဟေ့ကောင်တွေ ရှေ့ကထိုင်ကြည့်လေ၊ ဒူးမထောက်နဲ့၊
နောက်ကလူ မမြင်တော့ဘူးကွ”

ဒူးထထောက်တဲ့လူကထောက်၊ အော်တဲ့လူကအော်နဲ့
ပွဲခင်းထဲမှာ ကျွက်စီ ကျွက်စီ ဖြစ်ကုန်တော့တာပေါ့ဗျာ။

ဒီအချိန်မှာပဲ ဆရာညိုက ပုဝါကို ဟန်ပါပါနဲ့ ဖွင့်လိုက်
ရောဗျို့။

“ဟား၊ ဖြောင်း၊ ဖြောင်း၊ ဖြောင်း၊ ဖြောင်း”

ပွဲခင်းကြီးတစ်ခုလုံး လက်ခုပ်တီးကြတာ ဆူညံသွားရော
ဗျာ။ ကျုပ်လည်း သဘောကျလွန်းလို့ လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်း
တီးလိုက်ရောဗျို့။

စောစောက ယုန်ဖြူကြီးဗျ။ ၎င်းတုတ်ကြီးထိုင်လို့။
ဒီတော့မှ ဆရာညိုက ပရိသတ်ကို ရယ်ပြီး လက်ဝှေ့ပြတယ်။

“မလွယ်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့နယ်တွေကိုတော့ ကျုပ်
တော်တော်လန့်သွားတာ အမှန်ပါပဲဗျာ၊ ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ ကျုပ်သား
ကြီး မောင်ဖြူ ပျောက်သွားပြီး စွန်ဖြစ်လိုဖြစ်၊ မျောက်ဖြစ်လိုဖြစ်နဲ့၊
ကျုပ်ဖြင့် မန္တန်တွေ ရွတ်လိုက်ရတာ ချွေးလုံးကိုပြန်လို့”

ဆရာညိုက ပြောရင်းနဲ့ ယုန်ဖြူကြီးကို ပွေ့ယူလိုက်တယ်။

“ကဲ...ဖေ့သား မောင်ဖြူရေ၊ ပရိသတ်ကြီးကို ဦးညွတ်
ပြီး နှုတ်ဆက်ကြစို့ကွာ”

ဆရာညိုက ယုန်ဖြူကြီးကို ဘယ်လက်နဲ့ပွေ့ပြီး ပရိသတ်
ကို ဦးညွတ်တယ်။ ယုန်ဖြူကြီးကလည်း ဆရာညို လုပ်သလို
ဦးညွတ်တယ်ဗျ။

“ဖြောင်း၊ ဖြောင်း၊ ဖြောင်း၊ ဖြောင်း”

ကျုပ်တို့ အညာသားတွေကတော့ သဘောကျပြီဆိုရင်
ဟန်မဆောင်တော့ဘူးဗျ။ လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီးပြီးတော့

ကို ဂုဏ်ပြုကြတာဗျို့။

ကျုပ်ဘေးက ပါလာတဲ့ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိက ကျုပ်ကို လက်ကုတ်ပြီး မေးရောဗျ။

“ကိုကြီးတာတေ၊ စောစောက ပဉ္စလက်ဆရာညိုကို ရွာသူနှောင့်ယှက်တာ တကယ်လားဗျ။ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ရွာမှာ ပညာသယ်ရှိနေလို့ပေါ့ဗျ”

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဆရာညိုက လူတွေ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားလာအောင် လုပ်ပြတာပါကွာ၊ ဘယ်သူမှ မနှောင့်ယှက်ပါဘူး”

“ဪ...ဒီလိုလား”

ဒီတော့မှ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိက ရယ်နေတော့တာဗျ။

“ဆရာညိုဆိုတဲ့လူက တော်တော်ကို တော်တာပဲဗျာ”

ကျောက်ခဲက ဆရာညိုကို ချီးမွမ်းစကားပြောသဗျ။

“အေးပေါ့ ကျောက်ခဲရ၊ ဒါကြောင့်လည်း ဆရာညို ဘယ်နယ်မှာပြုပြ ရုံပြည့်တာပေါ့ကွ၊ ပဉ္စလက်ဆရာညိုဆိုတဲ့ နာမည်ကို မသိတဲ့သူ ရှိတာမှမဟုတ်တာ”

အဲဒီပြကွက်ပြီးတော့ နောက်ထပ်ပြတဲ့ ပြကွက်တွေကလည်း ကြည့်တဲ့သူတိုင်း ‘ဟာကနဲ၊ ဟယ်ကနဲ’ ဖြစ်ရတာချည်းပါပဲဗျာ။ နောက်ဆုံးပြကွက်ကတော့ မနက်မိုးလင်းကာနီးမှ ပြတာဗျ။

ဆရာညိုက စားပွဲခုံပေါ်မှာ တင်ပလ္လင်ခွေပြီး ထိုင်ကယ်။ ပြီးတော့
 လေထဲကို မြောက်တက်လာတယ်။ ကျုပ်စိတ်ထင် လေထဲကို
 တစ်ထွာလောက် မြောက်တက်သွားတယ်ဗျ။ သူ့တပည့်နှစ်ယောက်
 က ဆရာညိုထိုင်တဲ့ စားပွဲကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်ကြတယ်။ ဆရာညို
 က လေထဲမှာ တင်ပလ္လင်ခွေပြီး ထိုင်ရက်သားဗျ။ ဒီပြကွက်ကို
 မပြခင် ဆရာညိုက ပရိသတ်ငါးယောက်ကို စင်ပေါ်တက်ခဲ့ဖို့
 ခေါ်တယ်ဗျ။ ကျုပ်က ရှေ့ဆုံးက တက်တယ်။ တာဝေတပဲဗျ။
 ကျုပ်နောက်ကလည်း တခြားသူတွေ လိုက်လာတယ်။ သူ့ပြကွက်
 ကို ကျုပ်တို့ ကြိုက်သလောက် စစ်ဆေးနိုင်တယ်လို့ ကြိုပြောထား
 သေးတာဗျ။

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ဘာကြိုးနဲ့မှ ဆွဲထားတာ မရှိပါဘူး။
 လေထဲမှာကို တကယ်ထိုင်နေတာပါ။ လူတွေအားလုံး ယုံကြည်
 အောင် ဆရာညိုက ထိုင်ရက်သားကနေ တစ်ထွာလောက် ထပ်
 မြင့်လိုက်တယ်။ ပြကွက်ပြီးတော့မှ သူ့တပည့်နှစ်ယောက်က
 အောက်မှာ စားပွဲခုံ ပြန်ခံပေးလိုက်တယ်။ ဆရာညိုက ပြန်နိမ့်
 ဆင်းလာပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ပြန်ထိုင်တယ်။

နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ တစ်ရွာလုံးဗျာ ဆရာညို
 အကြောင်းကိုပဲ ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ ပြောနေကြတော့တာဗျို့။
 နောက်နှစ် ဘုရားပွဲမှာ ဆရာညို မျက်လှည့်ကို ပါအောင်ထည့်ဖို့

စာချုပ်ကြိုပြီးချုပ်ဖို့ ရွှေတောင်ကုန်းဘုရားပွဲ ဖြစ်မြောက်ရေး
ကော်မီတီကို ဝိုင်းပြောကြတော့တာပဲဗျာ။

ဘုရားပွဲကော်မီတီကလည်း စိတ်ချပါ။ ဆရာညိုမျက်
လှည့် ပါစေရမယ်ဆိုပြီး ကတိပေးကြရတာပေါ့ဗျာ။

ဒီနေ့တော့ အာရောကျုပ်ပါ ယာထဲမှာ ပေါင်းနှုတ်ကြရ
လို့ ပင်ပန်းနေကြတာဗျ။ မနက်အစောကြီး ယာထဲဆင်းပြီး ညနေ
စောင်းမှ အလုပ်သိမ်းကြရတာ။ ဒါတောင် ရွာထဲက ပေါင်းနှုတ်
လိုက်မယ့်သူတွေကို အကုန်ခေါ်ပြီး နှုတ်ရတာ။ ဒီနေ့ အပြီးသတ်
သွားပါပြီ။

ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ ကျုပ်က နဂါးဆေးပေါ့ငှိပ်ကလေး
ကို ဖွာတယ်။ ခုံတန်းလျားပေါ်မှာ အညောင်းဆန်ရင်း နားနေတာ
ပေါ့ဗျာ။

“ကိုကြီးတာတေ၊ ကိုကြီးတာတေ ကျုပ်ပါဗျ။ သံခဲပါ”

ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဒုန်းကနဲဖြစ်သွားတယ်။ ခင်ဗျားကတော့
သိမယ်မထင်ဘူး။ သံခဲဆိုတာ လှယဉ်ရဲ့ မောင်လေဗျာ။ လှယဉ်
မှာ မောင်နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သံခဲနဲ့ ကျောက်ဒိုးတဲ့။ သံခဲက
အကြီးကောင်။ လူပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီဗျ။ လှယဉ်ကိုတော့
ခင်ဗျား မှတ်မိမှာပါ။ ကျုပ်ရည်းစားလေ။ ‘ကဝေပျိုရဲ့အချစ်’မှာ
ကျုပ်ရေးပြခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျုပ်နဲ့ လှယဉ်ရဲ့ အကြောင်းလေဗျာ။

“ဟင် သံခဲ၊ မိုးတောင်ချုပ်နေပြီ၊ လာ လာ၊ အိမ်ပေါ် တက်ခဲ”

သံခဲက ကိုရင်ဝတ်ပြီးမှကို အရပ်ကြီးရှည်လာတာဗျ။ သံခဲက ကျပ်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ အဘနဲ့ အမေက မှန်အိမ်က အလင်းရောင်လေးနဲ့ ကြည့်နေကြတယ်။ သံခဲကို ဘယ်သူမှန်း သိပုံမရဘူးဗျ။

“အဘ၊ ဒါ အဘသူငယ်ချင်း ဘိုးအောင်စိန်ရဲ့သား သံခဲလေ”

“ဟေ...ဒါ အောင်စိန်သားလား၊ ဟာ သံခဲ လာစမ်း ဒီကို၊ ဘိုးက မင်းကို လုံးလုံးမမှတ်မိဘူးဗျ။ မင်းကလည်း အရပ် ကြီး ရှည်လာလိုက်တာ၊ မိုးထိုးတော့မတတ်ပဲ”

သံခဲက အဘနဲ့ အမေရှေ့မှာ သွားပြီးထိုင်တယ်။ အဘ က သံခဲကို လက်တွေဖျစ်ညှစ်၊ ပခုံးတွေ ဖျစ်ညှစ်လုပ်နေတယ်။ ဘိုးအောင်စိန်နဲ့ အဘက လွတ်ခင်တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဗျ။

“မင်းအဘနဲ့ ငါနဲ့ ဟိုတစ်နေ့ကတင် တွေ့သေးတယ်၊ တွေ့ရင်လည်း ငယ်ငယ်ကအကြောင်းတွေပြောပြီး ရယ်ကြရတာ အမောပဲဟေ့၊ နို့ မင်းကိုကြီးတာတေဆီကို အလည်လာတာလား”

“အလည်သက်သက်တော့ မဟုတ်ဘူး ဘိုးရဲ့၊ ကိစ္စ နည်းနည်းရှိလို့ဗျ”

“ဪ...ကဲ၊ ပြောကြ ပြောကြ”

သံခဲက ကျုပ်ထိုင်တဲ့ ခုံတန်းလျားမှာ ပြန်ထိုင်တယ်။

“ကဲ...သံခဲပြော၊ ကိစ္စဆိုတာ ဘာကိစ္စတုံး”

“ဒီလိုဗျ ကိုကြီးတာတေရဲ့၊ ကျုပ်တို့ ဘန့်ဘွေးကုန်းက ဘိုးတက်ခါးကို ကိုကြီးတာတေ သိတယ်မို့လား”

“ဟာ သိတာပေါ့ကွ၊ တရုတ်ဟုတ်စိန်ရဲ့ ဝိုင်းကြီးနဲ့ အိမ်ကြီးကို ဝယ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ဘိုးတက်ခါးကို ပြောတာမို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

“ဘိုးတက်ခါးမိန်းမ အရီးမယ်ထုံက မနှစ်ကမှ ဆုံးသွားတာဗျ။ သူတို့အိမ်မှာ ဘိုးတက်ခါးရယ်၊ သူ့သား ကိုကြီးကျော်ခေါင်နဲ့ သူ့မိန်းမ မစိန်းရင်ရယ်၊ ဘိုးတက်ခါးရဲ့ သားအငယ်ကိုကျော်မောင်ရယ်၊ ဘိုးတက်ခါးရဲ့သမီး ကျုပ်နဲ့ရွယ်တူ ခင်သိန်းနွယ်ရယ် အားလုံး ငါးယောက်နေကြတယ်ဗျ။ ကိုကြီးကျော်ခေါင်နဲ့ အစ်မ မစိန်းရင်တို့ကလည်း သားသမီး မမွေးကြဘူး”

“အေး၊ ပြောပါဦးကွ”

“အဲဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်က အကောင်းသားကနေ တစ်အိမ်သားလုံး ရူးသွားကြလို့ဗျ။ အဲ...တစ်အိမ်သားလုံးဆိုပေမယ့် အစ်မ မစိန်းရင် မပါဘူးဗျ၊ မစိန်းရင်က ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ သူတစ်ယောက်ပဲ အကောင်းကျန်နေတာ”

“ဟာ”

“ဟဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတုံး၊ အရိုးဖြင့် ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မကြာဖူးပါဘူး သံခဲရယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ အရိုးရ၊ ကျုပ်တို့ရွာမှာလည်း လူတိုင်း အံ့သြနေကြတာ၊ တချို့ကလည်း ရိုးရာကိုင်တာလို့ ပြောနေကြတာ”

“အေး...ဟုတ်နိုင်တယ်ဟဲ့၊ ကိုတက်ခါနဲ့ သူ့သားသမီး တွေချည်း ဖြစ်ကြတာဆိုတော့ ရိုးရာဖြစ်နိုင်တယ်၊ ချွေးမက ဘာမှမဖြစ်ဘူးမို့လား”

အမေကလည်း သူထင်မြင်တာတွေ ပြောတာပေါ့ဗျာ၊ အဘကတော့ ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီးမှ ပြောတာဗျို့။

“ရိုးရာချည်းပဲလည်း ပြောမနေနဲ့ဦးဟဲ့ ငွေစိန်ရဲ့၊ လူဖြစားတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ”

ကျုပ်က သံခဲကို မသိမသာ အကဲခတ်ပြီး မေးလိုက်တယ်။

“နေပါဦး သံခဲရဲ့၊ မင်း ငါ့ကို ဒီအကြောင်းလာပြောတာ ဘန့်ဘွေးကုန်းက တစ်ယောက်ယောက် ပြောခိုင်းတာလား”

“ဟာ...မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်ဘာသာလာပြီး မေးစမ်းကြည့်တာပါဗျာ”

“မင်းနဲ့ ဘိုးတက်ခါးသား ကျော်မောင်နဲ့ ရင်းနှီးတယ်
ထင်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကြီးတာတေ၊ ကျုပ်အမှန်အတိုင်း ပြော
ပြမယ်၊ ကိုကြီးတာတေက ကျုပ်ရဲ့ မတော်လိုက်ရတဲ့ ယောက်ဖပုံ
ဈာ၊ ဒီလိုဗျ၊ ဘိုးတက်ခါးသမီး ခင်သိန်းနွယ်နဲ့ ကျုပ်နဲ့က သမီး
ရည်းစားဖြစ်နေတာ ကြာပြီဗျ၊ အခု ကျုပ်ရည်းစားပါ ရူးသွားလို့ဗျ
ကိုကြီးတာတေရ”

“ဪ...ဒီလိုလား၊ ငါလည်း ဒီအဖြစ်မျိုးကို တစ်ခါမှ
မကြားဖူးဘူး သံခဲရဲ့၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်၊ ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်
အတွင်း ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကိုကြီးတာတေ သိအောင်လုပ်လိုက်
မယ်၊ ကဲ မိုးချုပ်ပြီ၊ ငါလိုက်ပို့မယ် သံခဲ”

“ဟာ၊ မလိုက်နဲ့၊ မလိုက်နဲ့၊ ကျုပ်ဘာသာ ပြန်ဝံ့ပါ
တယ်”

သံခဲက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ပြန်ချသွားရောဗျ။ အဘတို့
အမေတို့နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဒီအကြောင်းကို ဆက်ပြောဖြစ်ကြတယ်။
ရုတ်တရက်ကြီး တစ်အိမ်လုံး ရူးသွားတာမျိုး အဘတို့ အမေတို့
တောင် မကြားဖူးကြဘူးဗျ။

“တာတေရေ၊ တာတေ၊ ငါ သိန်းဇော်ပါ”

“ဟာ လာပြန်ပြီဟ၊ ဘန့်ဘွေးကုန်းသားတစ်ယောက်”

သိန်းဇော်ဆိုတာ ကျုပ်နဲ့ မြို့ကျောင်းမှာ အတူတူတက်ခဲ့
တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းလေဗျာ။

“သိန်းဇော် လာလေ၊ တက်ခဲ့”

သိန်းဇော်က တန်းလျားမှာ ထိုင်လိုက်တာနဲ့ ချထားတဲ့
ဆေးပေါ့လိပ်ကို တန်းကိုင်ပြီး မီးညှိတော့တာဗျ။ သိန်းဇော်က
တော့ ကျုပ်အိမ်မှာ နဂိုကတည်းက စားအိမ်ဧသောက်အိမ် ဖြစ်နေ
တာဗျ။

“ဟဲ့ သိန်းဇော်၊ နင်တို့နှစ်ယောက်တွေ ဘယ်နှယ်တုံး ကောင်းရဲ့
လား”

“ကောင်းတယ် အရီးရ၊ အပင်တွေ တော်တော်တက်
တယ်”

“အေး အေး၊ ပေါင်းလိုက်ပြီးပြီလား”

“မနေ့တစ်နေ့ကပဲ ပြီးသွားတာဗျ”

ကျုပ်က သိန်းဇော်ကို ကြည့်ပြီးတော့ မေးလိုက်တယ်။

“မင်းနဲ့ သံခဲနဲ့ လမ်းမှာတွေ့လိုက်လား”

“ဘယ်သံခဲလဲ၊ လှယဉ်မောင်လား”

“အေးလေ၊ သံခဲ အခုပဲ ပြန်သွားတာ”

“မတွေ့ဘူးကွ၊ ငါက ညနေကတည်းက ရောက်နေတာ၊
မြောက်ပိုင်းက ဘိုးမင်းဒင်ဆီ အရင်ဝင်နေလို့ကွ၊ မင်းရဲ့ မတော်

လိုက်ရတဲ့ ယောက်ဖလေး လာသွားပြီဆိုတော့ တို့ရွာက သတင်း
တွေ မင်းကြားပြီးသွားရောပေါ့။ သံခဲကလည်း သူ့ရည်းစား
ခင်သိန်းနွယ်အတွက် မစားနိုင် မသောက်နိုင်ကို ဖြစ်နေတာကွ”

“ဟဲ့ သိန်းဇော်ရဲ့၊ ကိုတက်ခါးကြီးတို့လည်း ဘယ်လို
ဖြစ်ကြတာတုံး၊ စိတ်မကောင်းစရာဟယ်”

“ဟုတ်တယ် အရီးရေ၊ အခု ရွာထဲက လူတွေ သွားပြီး
စောင့်နေကြရတာ။ ဘာကိုမှ မမှတ်မိတော့အောင် ရူးသွားကြတာ
ဗျ။ ရူးသမှ သွက်သွက်ကိုလည်ရောဗျာ”

“နေပါဦးဟဲ့၊ သူတို့မိသားစုချင်းရော မှတ်မိကြလား”

“အယ်ကသာ မှတ်မိမှာတုံး အရီးရယ်၊ ဖအေကို သား
တွေက မသိ၊ သားတွေကိုလည်း ဖအေက မသိဘူးဗျ။ ခင်သိန်း
နွယ်ကိုတော့ သူ့အစ်မဝမ်းကွဲတွေ လာပြီးစောင့်နေကြတယ်။
ဒါပေမဲ့ သိပ်ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းတွေ မဟုတ်လို့ တော်သေးတာ
ပေါ့ဗျာ”

“မင်းလည်း ဒီကိစ္စ လာတာပဲမို့လား”

ကျုပ်က သိန်းဇော်ကို မေးလိုက်တော့ သိန်းဇော်က
သောက်နေတဲ့ ဆေးလိပ်ကလေးကို ဘေးချပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“အေး ဟုတ်တယ် တာတေ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဆီ မလာခင်
ငါ ဘိုးမင်းဒင်ကို အရင်သွားတွေ့တာက ဘိုးမင်းဒင်နဲ့ ဦးတက်ခါး

က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေကွ၊ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် အကုန်သိကြတာ၊ ဒါကြောင့် ငါက ဝင်တွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်း သိရအောင် မေးတာ”

“အေး ကောင်းတာပေါ့ကွ သိန်းဇော်ရ၊ နို့ ဘိုးမင်းဒင်က ဦးတက်ခါးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထူးထူးခြားခြား ဘာပြောလိုက်တုံး”

“ဦးတက်ခါးကတော့ ထူးထူးခြားခြား ပြောစရာ အကြောင်း ဘာမှမရှိပါဘူး။ ဦးတက်ခါးက အေးအေးဆေးဆေး နေတဲ့လူပဲလေကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘိုးမင်းဒင် ပြောတဲ့အထဲမှာ ဦးတက် ခါးရဲ့အဘိုးက ဦးစံဖြူတဲ့ကွ။ အထက်လမ်းလား၊ အောက်လမ်း လားတော့ မသိဘူးတဲ့ တော်တော်ကို စွမ်းတာတဲ့ကွာ၊ သူလာတာ နဲ့ အနီးအနားက မြွေဆိုးမှန်သမျှ ထွက်ပြေးကြတာဆိုပဲ၊ စုန်းတွေ ကဝေတွေဆိုတာ ဘိုးစံဖြူကို ကြောက်ကြတာ ပြားပြားကိုဝပ်နေ တာဆိုပဲ။ (၃၇)မင်း နတ်ကိုတောင် ခေါ်ပြီးခိုင်းခိုင်တာတဲ့ဟေ့။ နတ်ဆိုးတွေ နတ်မိစ္ဆာတွေဆိုရင် ဘိုးစံဖြူကို ကြောက်လို့ ပုန်းနေ ကြရတာဆိုပဲ။ အဘိုးကြီးက မေတ္တာသမားလူနု မဟုတ်ဘူးတဲ့ ဟေ့၊ တော်တော်ကြမ်းတာဆိုပဲ၊ ပြောမရရင် သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ စုန်း၊ ကဝေ မပြောနဲ့၊ နတ်မိစ္ဆာတွေကိုတောင် သစ်ပင်မှာ ကြိုးတုပ်ပြီး ရိုက်တာဆိုပဲ”

“ဟာ၊ ဒီလောက်တောင်ပဲလားကွ သိန်းဇော်ရ၊ နေပါဦး။

အကြောင်းတွေကို ဘိုးမင်းဒင် ပြောပြတာလား၊ သူက ဒါတွေ
ငယ်လိုသိတာတုံးကွ”

“ဦးတက်ခါးရဲ့အဖေ ဦးပု ရှိစုန်းက ဘိုးမင်းဒင်က
ဦးတက်ခါးတို့အိမ်မှာ ဝင်ထွက်သွားလာပြီး စားသောက်နေတာ
ဆိုတော့ ဘိုးပုကြီး မသေခင်က သူ့အဖေအကြောင်းကို ပြောပြ
တာတဲ့ကွ”

“ဪ၊ တော်တော်စွမ်းတဲ့ အဘိုးကြီးပဲကွ နော်”

“အေး၊ အခု ငါလာတာက ရွာကလူကြီးတွေက
ဦးတက်ခါးတို့ မိသားစုကိစ္စကို အစွမ်းထက်ထက် ဆရာပင့်ဖို့
တာတောနဲ့ တိုင်ပင်ပါဆိုလို့ ငါလာတာကွ တာတောရ”

“အေး...ဟုတ်ပြီ သိန်းဇော်၊ ဒါလည်း ရပ်ဆွေရပ်မျိုး
ကိစ္စပဲကွာ၊ မင်းတို့ ငါတို့ လုပ်ကြရမှာပေါ့၊ ငါ အမြန်ဆုံး
အကြောင်းသိအောင် လုပ်လိုက်ပါ့မယ်၊ ထူးတာနဲ့ ဘန်ဘွေးကုန်း
တို့ ငါလာခဲ့မယ်”

သိန်းဇော် ပြန်သွားတော့ ကိုးနာရီထိုးပြီဗျ။ ကျုပ်တို့လည်း
အိပ်ရာဝင်ကြတယ်။ တစ်နေ့လုံးလည်း ယာထဲမှာ လုပ်ခဲ့ကြတော့
အာရော ကျုပ်ရော အိပ်ချင်နေကြပြီပေါ့ဗျာ။ ကျုပ် မဖဲဝါရဲ့
ကိုယ်ခွဲရုပ်ကလေးကိုယူပြီး မဖဲဝါကို အိပ်မက်ပေးပါလို့ ပင့်ဖိတ်
ထိုက်တယ်။ မဖဲဝါက မိုးလင်းကာနီးမှာ ကျုပ်ကို အိပ်မက်ပေး

တယ်။ ခါတိုင်းလို ဆယ်နှစ်ရာသီပင်ကြီးအောက်မှာပဲဗျ။

“ဟဲ့ တာထေ၊ နင် နောက်ကျသွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျန်နေ
 တဲ့လူတော့ မှီမှာပေါ့လေ၊ တက်ခါးရဲ့အဘိုး စံဖြူဆိုတဲ့လူက
 နတ်မှော်အောင်ထားတဲ့ မှော်ဝိဇ္ဇာကြီးဟဲ့၊ ငါတို့တွေအားလုံး သူ့ကို
 ကြောက်ကြရတာ၊ နတ်မိစ္ဆာကိုဖမ်းပြီး ပုလင်းထဲ ထည့်တယ်
 ပြီးတော့ မြစ်ထဲကနေ ပင်လယ်ထဲရောက်စေလို့ အဓိဋ္ဌာန်လုပ်ပြီး
 မျှောလိုက်တာ။ အဲဒီပုလင်းဟာ ပင်လယ်ထဲမှာ နှစ်တစ်ရာ
 လောက် မျောနေပြီးတော့မှ ဗမာပြည်ဘက်ကို ပြန်ရောက်လာပြီး
 ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ တင်တယ်။ လူငယ်လေးတစ်ယောက်က
 ပုလင်းကို ကောက်ယူပြီး အဖုံးဖွင့်ကြည့်တယ်။ ဒီမှာတင် နတ်
 မိစ္ဆာ လွတ်သွားပြီး အဲဒီလူငယ်ကို သတိလစ်အောင် လုပ်လိုက်
 တယ်။ ပြီးတော့ အနှစ်တစ်ရာလုံးလုံး ဝိညာဉ်ငတ်နေတဲ့ နတ်မိစ္ဆာ
 ဟာ ကောင်လေးရဲ့ ဝိညာဉ်ကို စုတ်ယူခဲ့တယ်။ သူက ဝိညာဉ်
 တစ်ခါစုတ်ရင် ဆယ်နှစ် အသက်ရှည်တယ်။ အဲဒီဝိညာဉ်စုတ်တဲ့
 နတ်မိစ္ဆာက သူ့ကို ပင်လယ်ထဲမျှောခဲ့တဲ့ မှော်ဝိဇ္ဇာ စံဖြူကို
 ရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ စံဖြူ မရှိတော့ဘူး။ သူ့သား ငပုတောင်
 မရှိတော့ဘူး။ သူ့မြေး တက်ခါးတော့ ရှိသေးတယ်ဆိုတာ သိသွား
 တာနဲ့ ချက်ချင်းလိုက်လာပြီး စံဖြူအစား တက်ခါးတို့မိသားစုကို
 လက်စားချေတော့တာဟေ့။ နင်နောက်ကျသွားပြီ၊ တက်ခါးနဲ့

သူ့သားကို နတ်မိစ္ဆာ ဝိညာဉ်စုတ်သွားပြီဟဲ့။ သူ့ကို တော်ရုံဆရာ
တော့ နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး တာတေ”

ဒါပဲဗျ။ ဒါပဲပြောပြီး မဖဲဝါ ပျောက်သွားတယ်။

“တာတေ၊ ဟဲ့ တာတေ၊ ထဦးဟဲ့၊ ဒီမှာ သိန်းဇော်
ရောက်လို့”

ကျုပ် ကျုပ်ကယာ ထလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သိန်းဇော်
ကို မေးလိုက်တယ်။

“သိန်းဇော်၊ ဘိုးတက်ခါး သေပြီမို့လား”

“အေး၊ မင်း ဘယ်လိုသိနေတာတုံး တာတေ”

“ဘယ်သူ ပါသွားသေးတုံး”

“ကျော်မောင်ပါ သေသွားတာကွ၊ နှစ်ယောက်စလုံး
ပါးစပ်ကြီးတွေ အကျယ်ကြီးဟပြီး သေသွားတာကွ၊ ခေါင်းကြီး
တွေက မော့မော့ကြီးတွေ ဖြစ်နေတာ”

“အဲဒါ ဝိညာဉ်စုတ်နတ် လက်ချက်ကွ၊ ဘိုးတက်ခါးတို့
ဝိညာဉ်တွေ စုတ်သွားတာ”

“ဟေ၊ ဘာပြောတယ် တာတေ၊ ဝိညာဉ်စုတ်နတ် ဟုတ်
လား”

“အေး ဟုတ်တယ်ကွ၊ လူဝိညာဉ်ကို ပါးစပ်ကနေ စုတ်
ယူသွားတာ၊ ဒါနဲ့ မင်း ဒီအကြောင်း လာပြောတာလား၊ သိန်းဇော်”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒါတင်မကဘူး၊ ငါတို့ ဘန်ဘွေးကုန်း ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ဘိုးတော်ကြီးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ် ကွ၊ အဲဒါ ဆရာတော်က ငါ့ကို ခေါ်ခိုင်းပြီး မိန့်တာဟေ့၊ တာဝေ ကို အမြန်သွားခေါ်ခဲ့ဆိုလို့ ငါလာတာ၊ ဘိုးတက်ခါး သေတဲ့ သတင်းလည်း ပြောရင်းပေါ့ကွာ”

“ဟေ...ဘယ်က ဘိုးတော်တုံးကွ သိန်းဇော်၊ ဘိုးလူပေ လား”

“ဟာ...ဘိုးလူပေကို ငါသိတာပေါ့ကွ၊ အခု ဘိုးတော် ကြီးကို ငါ မမြင်ဖူးဘူး”

ကျုပ် ချက်ချင်းလိုက်ရတော့တာပေါ့ဗျာ၊ ဘန်ဘွေးကုန်း ဆရာတော်ကျောင်းကို ကျုပ်နဲ့ သိန်းဇော် ရောက်တော့ ဘုရားခန်း မှာ ထိုင်နေတဲ့ ဘိုးတော်ကြီးက ကျုပ်ကို ပြုံးပြတယ်။

“ဟာ...အဘိုး၊ အဘိုး ကြွလာတယ် ဟုတ်လား”

“အေးကွဲ့ မောင်တာတေရဲ့၊ ကိစ္စက တော်တော်ကို အရေးကြီးနေတာ လူကလေးရဲ့၊ အဘိုး မလာလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါတောင် အဘိုး အရောက်နောက်ကျလို့ တက်ခါးနဲ့ သူ့သား တစ်ယောက် ပါသွားရှာပြီ”

အခု ကျုပ်ကိုပြောနေတာ အဖေရှင်ဗျာ။ ‘ရွှေဂူရှင်မ’ မှာ ကျုပ်ကို သိုက်ထဲပြန်ဝင်ခိုင်းတဲ့ အဘိုးဆရာကြီးလေဗျာ။ အဘိုး

ဆရာကြီးရောက်လာတာ ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩလိုက်တာဗျာ။ (အရှင်
အကြောင်းကို ‘မဖဲဝါ မဝင်ရ’ မှာလည်း ကျုပ်ရေးထားပါတယ်)

“မောင်တာတေမှာ ဆေးဝါးအစုံအလင် ပါရဲ့လား”

“ပါပါတယ် အဘိုး၊ အဘိုး ဘယ်ဆေးကို မေးတာတုံး
ဗျ”

“မျက်ကွင်းဆေးလေ၊ မင်းကို မောင်ပွားတပည့် ရှမ်း
ဆရာ ပေးထားတာလေ”

“ဟာ ပါတယ် အဘိုး”

“အေး...အဲဒါထုတ်ပြီး ကွင်းထားလိုက်၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုရော၊
ဒိဗ္ဗသောတရော ရအောင် အဘိုးလုပ်ပေးမယ်၊ ရှေ့ ဟောဒီ
ချည်မန်းကွင်းကို ယူထား၊ အဘိုးက စွပ်လိုက်ဆိုရင် ဘာမှ
မကြောက်နဲ့ ပြေးပြီးတော့သာစွပ်လိုက် ကြားလား၊ မောင်တာတေ၊
ဒီအကောင် မှင်တက်မိနေအောင် အဘိုး လုပ်ထားမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘိုး”

“အဘိုး ပွဲတွေပြင်ပြီးပါပြီဘုရား”

ဘန့်ဘွေးကုန်းသားတွေ အပေါ်ထပ်မှာ ပွဲပြင်နေကြတာ
ဗျ။

“ကဲ ဒါဆိုရင် ကျောင်းအပေါ်ထပ်ကို တက်ကြဟေ့၊
ဒီအကောင်ကို မြန်မြန်မနှိမ်နင်းနိုင်ရင် မင်းတို့ဝတ်ရွာလုံးတောင်

ကုန်သွားနိုင်တယ်။ ဒီကောင်က စံဖြူဆွေစဉ်မျိုးဆက်ကို အကုန်
လုံးဝိညာဉ်စုတ်မယ့်ကောင်ကွဲ့”

ဟင် အဘိုးဆရာကြီး ဒီကိစ္စကြွလာတာကိုး။ နတ်မိစ္ဆာ
ကို နှိမ်နင်းဖို့ ကြွလာတာဗျ။ ကျုပ်ဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်တာဗျ။
အဘိုးပြောနေတာကို ဆရာတော်ရော၊ ဘန်ဆွေးကုန်းသားတွေရော
နားလည်ပုံမရဘူးဗျ။ ကျုပ်ကတော့ မဖဲဝါ ညက အိပ်မက်ထဲမှာ
ပြောသွားလို့ သိနေပြီပေါ့ဗျ။ ဒီကလူတွေကတော့ နတ်မိစ္ဆာဆို
တာလည်း မသိကြဘူးပေါ့။ ဝိညာဉ်စုတ်တယ်ဆိုတာလည်း မသိ။
စံဖြူဆိုတာလည်း ဘယ်သူမှန်း မသိပေါ့ဗျ။

ကျောင်းကြီးအပေါ်ထပ်ကိုရောက်တော့ ဘုရားခန်းမှာ
ပွဲတွေပြင်ထားတာဗျ။ ဖယောင်းတိုင် အမွှေးတိုင်တွေလည်း
အပြည့်ထွန်းလို့ဗျ။

“မောင်တာတေရော အခုကိစ္စကို သိသလားကွဲ့”

အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းမှာ ထိုင်လိုက်ပြီးတာနဲ့ အဘိုးက
မေးတာဗျို့။

“သိပါတယ် အဘိုး၊ ဦးတက်ခါးရဲ့အဘိုး ဦးစံဖြူက
နတ်မိစ္ဆာကို ပုလင်းထဲသွင်းပြီး ရေမျှောခဲ့ရာက စတာပါ အဘိုး”

“ဟာ တယ်ဟုတ်စတဲ့ လူပေပဲကွယ်၊ နို့ လူကလေး
ဒါတွေကို ဘယ်လိုသိတာတုံးကွဲ့”

“မဖဲဝါ ပြောပြတာပါ အဘိုး”

“ဪ...အေး အေး၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ မောင်တာတေက သိချင်တာလေးရှိရင် သူ့ကို မေးရတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘိုး”

“အခု အဲဒီနတ်မိစ္ဆာကို အဘိုးခေါ်ပြီး အမိန့်ချတော့မှာကွဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က နတ်မိစ္ဆာဆိုတော့ အင်မတန်ဆိုးတာ၊ အဘိုးတို့ကလည်း သူ့ကို ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်အောင် မလုပ်ချင်ကြဘူးကွဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အမိန့်မနာခံရင်တော့လည်း ငရဲရောက်အောင် ပို့ရမှာပေါ့ကွယ်”

ဘန့်ဘွေးကုန်းသားတွေ ကျောင်းထဲမှာ ပြည့်နေကြပြီဗျို့။ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားပေါ့ဗျာ။

“ကဲ အားလုံး ဝေးဝေးမှာ သွားထိုင်ကြ၊ အန္တရာယ်များတယ်”

အဘိုးဆရာကြီးက ပြောလိုက်တော့ ဘန့်ဘွေးကုန်းသားတွေ ကျောင်းကြီးရဲ့ နံရံမှာ သွားကပ်ပြီး ထိုင်နေကြရောဗျ။

“ကဲ မောင်တာတေ၊ အဘိုးပေးထားတဲ့ ချည်မန်းကွင်းကို အဆင်သင့်ပြင်ထားပေတော့ကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘိုး”

“ဟောဒီဇမ္ဗူတစ်ခွင်မှာ အဖေရှင် အမိန့်ပြန်လိုက်မယ်၊

အားလုံး ကြားသိကြစေ၊ သမုဒ္ဒရာထဲ မျောနေရာက ပြန်ရောက်
လာတဲ့ ဝိညာဉ်စုတ် နတ်မိစ္ဆာကောင်၊ သင်ရှိရာအရပ်ကနေ အခု
ချက်ချင်း ငါ့ရှေ့မှောက်ကို ရောက်ရှိစေရမယ်၊ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
များအားလုံးရဲ့ အမိန့်တော်”

“ဝန်း”

ဟာ အမိန့်ဆုံးတာနဲ့ ရောက်လာတာဗျို့။ အဘိုးဆရာကြီး
ရဲ့ အမိန့်ပြင်းချက်ဗျာ။ အောင်မယ်လေး၊ နတ်မိစ္ဆာရဲ့ခေါင်းက
ဆံပင်က စုတ်ဖွားကြီးဗျာ။ ခေါင်းမှာ ရှပ်ပန်းထည်အနီကို ဘောင်းစ
နှစ်ဖက်ချပြီး ပေါင်းထားတာ။ မျက်လုံးကြီးကလည်း ပြူးထွက်နေ
တာဗျို့။ လူတွေကို လိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ အဖေရှင်ကို
သေသေချာချာ ကြည့်နေတယ်။ တင်ပလွင်ချိတ်ထိုင်နေတာဗျာ။
အရိုအသေလည်း မပြုဘူး။

“ကျုပ် ရာဇဝင်ကြွေးကို ကျုပ်ဆပ်နေတာ၊ ခင်ဗျားတို့
ဝင်မရှုပ်ကြပါနဲ့၊ ကျုပ်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်မယ့်သူ
မဟုတ်ဘူးနော်”

“မောင်တာဝေ စွပ်လိုက်တော့”

ကျုပ်ထိုင်နေရာက လှစ်ကနဲပြေးပြီး လက်ထဲက ချည်
မန်းကွင်းကို နတ်မိစ္ဆာရဲ့ ခေါင်းကနေ စွပ်ချလိုက်တယ်။

“တောက်”

နတ်မိစ္ဆာက နောက်က ပြေးဝင်ပြီး ချည်မန်းကွင်းစွပ်
လိုက်တဲ့ ကျုပ်ကို ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး တောက်တစ်ချက်
ခေါက်လိုက်တယ်။ ကျုပ်က ချည်မန်းကွင်းစွပ်ပြီးတာနဲ့ နောက်ကို
တစ်လံလောက် ပြန်ဆုတ်ပြီးနေပြီလေဗျာ။

ချည်မန်းကွင်းက စွမ်းလိုက်ပါဘိဗျာ။ စောစောက ဒေါ
သူပုန်ထနေတဲ့ နတ်မိစ္ဆာ တစ်ခါတည်းကို ငြိမ်ကျသွားရောဗျို့။

“သင့်ကို အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေက ဟိမဝန္တာမှာ သွား
ပြီး ဒဏ်ထမ်းရမယ်လို့ အမိန့်ရှိလိုက်တယ်။ သင် ဒီအမိန့်ကို
နာခံသလား၊ ဝိညာဉ်စုတ်တဲ့ လူသတ်သမား နတ်မိစ္ဆာကောင်”

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ အထက်တွေ အောက်တွေ
ငါ့လာမပြောနဲ့၊ ငါက ဘယ်သူ့အမိန့်ကိုမှ နာခံတဲ့ကောင် မဟုတ်
ဘူး၊ မင်းတို့နိုင်ရင် ငါ့ကို ကြိုက်သလိုလုပ်လိုက်၊ အမိန့်နာခံမလား
လို့ လာမမေးနဲ့”

ကျုပ်တော့ အံ့ဩတာပဲဗျာ။ အဖေရှင်လို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို
တောင် ပမာမခန့် ပြောရဲတဲ့ နတ်မိစ္ဆာကြီးဗျာ။ အဖေရှင်က
အချိန်ဆိုင်းမနေဘူးဗျ။ ထိုင်ရာက ဆတ်ကနဲထပြီး သူ့လက်ဝါးနဲ့
နတ်မိစ္ဆာရဲ့ ခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်တယ်။

“ပုန်း”

“အား”

နတ်မိစ္ဆာရဲ့ ငယ်သံပါအောင် အော်တဲ့အသံကြီးကို ကြား
လိုက်ရတယ်ဗျို့။ ကျုပ်က မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းထားတဲ့အပြင်
အဘိုးဆရာကြီးက ဒီဗွသောတလို့ခေါ်တဲ့ အကြားအာရုံပါ
ကျုပ်ကို ဖွင့်ပေးထားတာဗျ။

“မောင်တာဝေ၊ အဘိုးအိတ်ထဲက အစိမ်းရောင်ပုလင်း
သွားယူ”

ကျုပ်က အဘိုးဆရာကြီး ချထားတဲ့ လွယ်အိတ်ထဲက
အစိမ်းရောင်ပုလင်းကို ပြေးယူလိုက်တယ်။

“အဖုံးဖွင့်လိုက်”

ကျုပ်က အဖုံးဖွင့်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ အဘိုးဆရာ
ကြီး ရိုက်လိုက်တဲ့ နတ်မိစ္ဆာဟာ တဖြည်းဖြည်း သေးသေးသွား
လိုက်တာ နောက်ဆုံး လက်မအရွယ်လောက်ကလေးပဲ ရှိတော့
တာဗျ။ အဘိုးက နတ်မိစ္ဆာကို ဂုတ်ကဆွဲပြီး ပုလင်းအစိမ်းထဲကို
ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ အဖုံးကို ပြန်ပိတ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်
စွပ်ထားတဲ့ ချည်မန်းကွင်းက ကြမ်းပြင်မှာ အခွေလိုက်ကလေးဗျ။

“မောင်တာဝေ ချည်မန်းကွင်း သိမ်းလိုက်၊ အဘိုးအိတ်
ထဲမှာ သွားထည့်ထားချေကွဲ့”

ကျုပ်က ချည်မန်းကွင်း သိမ်းပေးလိုက်တယ်။

“မောင်တာဝေ ရှေ့၊ ဟောဒီပုလင်းကို ကိုင်ခဲ့၊ ဘာမှ

မကြောက်နဲ့ ဒီအကောင် လူတွေကို ဒုက္ခပေးနိုင်တော့ပါဘူးကွဲ့၊
လာ အဘိုးနောက်က လိုက်နဲ့”

ကျုပ်တို့ ရွာပြင်ရောက်တော့ အဘိုးက မြေကြီးပေါ်မှာ
စည်းဝိုင်းတစ်ခု ဝိုင်းလိုက်တယ်။

“မောင်တာတေ အဘိုးက ပစ်ဆိုရင် အဲဒီပုလင်းကို
ပစ်ထည့်လိုက် ကြားလား”

ဘန်ဘွေးကုန်းတစ်ရွာလုံး ကျုပ်တို့နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်း
ကနေ ကြည့်နေကြတာဗျို့။ လူကို မနည်းဘူး။ အဘိုးဆရာကြီးက
မန္တန်တွေ ရွတ်တယ်။

“ဝုန်း”

ဟာ မီးတောက်ကြီးဗျာ၊ မြေကြီးထဲက ထွက်လာတာဗျို့။
ပူလိုက်တာမုဗျာ၊ ဘယ်လိုပူမုန်းကို မသိတာဗျို့။

“မောင်တာတေ၊ ငရဲတံခါးပွင့်သွားပြီ၊ အဲဒီမီးတောက်
ထဲကို မင်းလက်ထဲကပုလင်း ပစ်ထည့်လိုက်”

ကျုပ်က ရှေ့နည်းနည်းတိုးပြီး မီးတောက်ထဲကို ပုလင်း
အစိမ်းကြီး ပစ်ထည့်လိုက်တယ်။

“ဝုန်း၊ ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ”

ဟာ မီးတောက်က ပုလင်းကို လှမ်းဖမ်းလိုက်သလိုပဲဗျို့
ပုလင်းကိုပိုက်ပြီး မြေကြီးထဲကို ပြန်ဝင်သွားတာဗျို့။ မီးတောက်

ကြီး မြကြီးထဲ ဆင်းသွားတဲ့အသံက "ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ" ဆိုပြီး
မြည်သွားတာပျ။ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ အနက်ကြီးကို ဆင်းသွား
တယ်လို့ ထင်တာပဲပျ။

“ကဲ မောင်တာဝေ၊ ဘုရားမသိ၊ တရားမသိ၊ မြင့်မြတ်
သူကိုလည်း သေတဲ့ နတ်မိစ္ဆာကောင်တော့ မဟာအဝီစိငရဲကို
ပို့လိုက်ချီပြီကွဲ့၊ ကဲ ရွာထဲဝင်ကြစို့”

ကျုပ်တို့ ရွာထဲပြန်ရောက်တော့ ဦးတက်ခါးရဲ့ သားအကြီး
ကိုကျော်ခေါင်နဲ့ ဦးတက်ခါးသမီး ခင်သိန်းနွယ်တို့ နှစ်ယောက်
စလုံး အကောင်းပဏတီ ဖြစ်နေကြပြီပျ။

ဆရာတော့ကျောင်းကို လိုက်လာကြပြီး အဘိုးဆရာကြီး
ကို ကန်တော့ကြတယ်။ ကျုပ်ဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်တာပျ။ ဦးတက်
ခါးနဲ့ ကျော်မောင်ကို မစီလိုက်တာတော့ ကျုပ် တော်တော်ကို
စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်ပျ။

အဲဒီညမှာပဲ အဘိုးဆရာကြီး ပြန်ကြွသွားတယ်။ ကျုပ်
လည်း စေနေဝင်းကုန်းကို ပြန်လာခဲ့တော့တာပေါ့ပျ။

ပန်းချီဆောင်နိုင်လေ

ကဝေပျိုအလွမ်း

ဝိညာဉ်စုတ်တဲ့ နတ်မိစ္ဆာကြီးကို ငရဲပို့ဖို့ အဘိုးဆရာကြီး
အဖေရှင်ကိုယ်တိုင် ကြွလာခဲ့ရတယ်။

လူသတ်မိစ္ဆာကြီးကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အဝီစိကတက်လာ

အရှေ့ဘက်တောင်ကပ်

တဲ့ ငရဲမီးတောက်ထဲကို ပစ်ထည့်ခဲ့တယ်။ ကိစ္စတွေပြီးတာနဲ့ အဘိုးဆရာကြီးလည်း ပြန်ကြွသွားပြီး ကျုပ်လည်း အိမ်ပြန်ခဲ့တယ်။

ဒီတော့မှ အနယ်ထိုင်နေပြီဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ နှလုံးအိမ်မှာ အနယ်တွေ ပြန်ထခဲ့တော့တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ရင်နဲ့အမျှ ချစ်ခဲ့ရတဲ့ လှယဉ်ကို ကျုပ်သတိရတယ်။ လွမ်းတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် တာတွေရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်နေအောင် လွမ်းရပြန်ပြီဗျာ။

လှယဉ်ရဲ့မောင် သံခဲရောက်လာတာက စတာပေါ့ဗျာ။ သံခဲ အိမ်ပေါ်ကို တက်လာကတည်းက ကျုပ်ရင်တွေ ဗလောင်ဆူတော့တာဗျ။ သံခဲကလည်း သူ့ချစ်သူ ခင်သိန်းနွယ် ကောက်ကာ ငင်ကာ ထရူးသွားတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ရူးမတတ် ခံစားရတော့တာပေါ့ဗျာ။ သူ့မှာလည်း အားကိုးစရာဆိုလို့ ကျုပ်ပဲရှိတာလေ။ ကျုပ်ဆီကို ပြေးချလာတော့တာပေါ့။

ဒီတော့လည်း ကျုပ်ရင်ထဲမှာ အတိတ်တွေက အရိပ်တွေလို ပြန်ပေါ်လာရောဗျာ။ လှယဉ်ကို သတိရလိုက်၊ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေး ကောက်ဖွာလိုက် ပြန်ချထားလိုက်နဲ့ ကျုပ်စိတ်တွေ ဂဏှာမငြိမ်တော့ဘူးဗျာ။

“လွမ်းလိုက်တာ လှယဉ်ရယ်”

ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အော်ပြောလိုက်တာဗျ။ အော်လိုက်တာမှ တကယ်ကို အကျယ်ကြီးဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ပဲ ကြားတာပေါ့ဗျာ။

ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပြောရဦးမယ်ဗျ။ အမေဆိုတာ သားသမီးတွေအတွက် တုနိုင်းစရာမရှိတဲ့ အနန္တမေတ္တာရှင်ပါဗျ။ ကျုပ်ဂဏှာမငြိမ် ဖြစ်နေတာကို မသိမသာ အကဲခတ်မိနေတာက ကျုပ်အမေဗျ။

“တာတေရေ၊ သေတဲ့လူတွေလည်း သေသွားပြီ၊ ကောင်းတဲ့သူတွေလည်း ကောင်းသွားပြီ၊ နောက်ဆုံး နင်ရှူးသွားဦးမယ်၊ သတိထားနော်”

“ဟာ...အမေကလည်းဗျာ ကျုပ် မရှူးပါဘူးဗျ”

“အေး...ရှူးသာ မရှူးတယ်၊ နင့်စိတ်တွေက ဂဏှာမငြိမ်ကို ဖြစ်နေတာ၊ ဘာလဲ၊ နင် လှယဉ်ကို သတိရလာပြန်ပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ကျုပ်က အမေ့ကို ပြောင်လိမ်လိုက်ရတာဗျ။

“တာတေ ငါက နင့်ကို မွေးထုတ်ထားတဲ့ အမေဟဲ့၊ နင့်မျက်နှာတစ်ချက်ကြည့်တာနဲ့ နင်ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ စိတ်ထဲမှာသိတယ်”

“သံခဲကိုတွေ့လိုက်တော့ ကျုပ် ကျုပ် လှယဉ်ကို သတိရသွားလို့ပါဗျာ”

ကျုပ်အသံက တိမ်ဝင်သွားတယ်။ ငိုသံမပါအောင် ကျုပ်မနည်းကို သတိထားပြီး ပြောလိုက်ရတာဗျ။

“ဪ... ဝါသားနွယ်၊ ဒီဘဝမှာ နင်နဲ့ လှယဉ်နဲ့ က
ဖူးစာဖက်ဖို့ကံမှ မပါခဲ့တာ၊ နောင်ဘဝတွေ ဆုံပါစေလို့ ဆုတောင်း
ပေါ့ဟယ်”

ကျုပ် အမေ့ကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ပါဘူးဗျာ။ နဂါး
ဆေးပေါ့လိပ်ကလေးကိုပဲ ဆက်တိုက်ဖွာနေလိုက်တော့တယ်။

အလွမ်းဆိုတာ ထိုင်နေရင် ပိုလွမ်းတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်
လုပ်စရာရှိတာတွေ ထလုပ်တယ်။ အဘ ဆီကြိတ်မလို့လုပ်နေတာ
ကို ချက်ချင်းသွားပြီးကူလိုက်တယ်။ ကျုပ် ဆီဆုံထဲကို နှမ်းထည့်
တယ်။ အဘက ဆီစကြိတ်ပြီ၊ ကျုပ်က လိုတာတွေ လိုက်လုပ်စေ
တယ်။ အလုပ်နဲ့ လက်နဲ့မပြတ်အောင် လုပ်နေတော့ နည်းနည်း
တော့ ခံသာသွားတာပေါ့ဗျာ။

တစ်နေ့လုံး ဝိုင်းထဲမှာ အလုပ်ရှာပြီး လုပ်နေလိုက်တယ်။
အလုပ်တွေကတော့ လုပ်မယ်ဆိုရင် ရှိပြီးသားပေါ့ဗျာ။

တစ်နေ့လုံး အလုပ်တွေ လုပ်ထားလို့လား မသိဘူးဗျာ။
ညမိုးချုပ်တာနဲ့ အိပ်ချင်နေရောဗျို့။ ကျုပ် စောစောပဲ အိပ်ရာဝင်
ရောဗျို့။ ကျုပ်တို့ တောအရပ်ဆိုတာက ကိုးနာရီလောက်ဆိုရင်
တော်တော်ကို ညဉ့်နက်နေပြီဗျာ။ ခေါင်းအုံးနဲ့ ခေါင်းနဲ့ ထိတာနဲ့
တစ်ပြိုင်တည်း အိပ်ပျော်တော့တာဗျာ။

အိပ်မက်ဗျာ။ ကျုပ်အိပ်မက် မက်တာ ထူးတော့ထူးဆန်း

သားလို့။ ကျုပ်မက်တဲ့ အိပ်မက်က အသံချည်းမက်တာ၊ စွပ်ပေါ
ဘူး။

အသံက တိုးတိုးလေးကနေ စာဖြည်းဖြည်း တူယ်လာ
တာပေါ့။ ကျုပ်က အသံကို သေဘေးချာချာ နားထောင်တယ်။
တစ်ခုခုတော့ ပြောနေတာဗျ။ ဟော ကြားလာရပြီ၊ ကြားလာရပြီ။

“တာတေ ကိုယ်ပွားနဲ့လာ၊ ရွှေတောင်ကုန်းဘုရားကို
လာခဲ”

ဟာ ဒါ ဒါ လှယဉ်ဗျ။ လှယဉ်အသံ။ ကျုပ်လန့်နိုးသွား
တယ်။ ဒါ အိပ်မက်လား၊ ကျုပ်စိတ်ခွဲတာလား။ တစ်နေ့လုံး
လှယဉ်ကို သတိရနေလို့ အိပ်မက် မှက်တာထင်ပါတယ်လို့ ကျုပ်
ထွေးပြီး ပြန်အိပ်လိုက်တယ်။

“တာတေ ရွှေတောင်ကုန်းဘုရားကို လာခဲ၊ ကိုယ်ပွားနဲ့
လာ”

မက်ပြန်ပြီဗျို့။ အိပ်လိုက်တိုင်း ဒီအိပ်မက်တိုပဲ ကျုပ်မက်
နေတာဗျ။ ကျုပ်ဧည့်စားတယ်၊ စာတယ်များလားလို့။ ကျုပ်သွား
ရင် ကောင်းမလား။ ကိုယ်ပွားမထုတ်တော့ပါဘူးလို့ အမေ့ကို
ကတိပေးပြီးသားဗျ။

ကျုပ်ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ။
အို... သွားကြည့်လိုက်တာကောင်းမယ်၊ ဘာမှမဟုတ်

တော့လည်း ချက်ချင်းပြန်လာတာပေါ့ဗျာ။ ကိုယ်ပွားထုတ်တာ ဘယ်သူမှ သိတာမဟုတ်တာ။

ကျုပ်မလုပ်တာ ကြာနေပြီဖြစ်တဲ့ ကိုယ်ပွားထုတ်တဲ့ အလုပ်ကို ကျုပ်လုပ်လိုက်ပြီ။ အိပ်ရာထဲမှာ အိပ်နေတဲ့ ကျုပ်ကိုယ် ကို ကျုပ်ပြန်မြင်နေရတယ်။ ရွှေတောင်ကုန်းဘုရားကို ကျုပ် အာရုံညွတ်လိုက်တယ်။ ရောက်ပြီ။

ဘုရားရင်ပြင်မှာ ကျုပ်ရပ်နေတယ်။ လောကကြီးတစ်ခု လုံး မှောင်လို့။ မိုးသားပါးပါးလေးကို ဖောက်ထွက်လာတဲ့ လရဲ့ အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့လေးက ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှာ ဖျော့ဖျော့ လေး လင်းနေတယ်။

“တာတေ”

ကျုပ်ရင်ထဲမှာ လှုပ်ကနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါ လှယဉ် အသံဗျ။ ကျုပ်နောက်က လာတာ၊ ကျုပ် နောက်ကို ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်တယ်။

“ဟာ...လှယဉ်၊ လှယဉ် မင်းလား၊ မင်းဟုတ်ရဲ့လား”

လှယဉ်က ဘာမှ ကျုပ်ကိုပြန်မပြောဘဲ ကျုပ်ကို ငေး ကြည့်နေတယ်ဗျာ။ လှယဉ်က သရဲဆိုပေမယ့် ပုံဆိုးပန်းဆိုးကြီး မဟုတ်ဘူးဗျ။ လူတုန်းက ပုံစံအတိုင်းပဲ။ ကျုပ်အံ့သြနေတယ်။ နာနာဘာဝဆိုတာတွေကလည်း ကာမဇိဒ္ဓိရှိကြတာဗျ။ လှယဉ်ပုံစံ

ဆောင်ပြီး ရောက်လာတာများလား ကျုပ်လည်း ဝေခွဲမရတာနဲ့
ငေးကြည့်နေမိတာပေါ့ဗျာ။

“တာတေ၊ အဒါ နင့်ရည်းစား လှယဉ်”

ဟာ အသံတစ်သံ ကျုပ်ကြားလိုက်ရတယ်။ ဟိုအဆေးကြီး
ကနေ လွင့်လာတဲ့အသံဗျာ။ ဒီအသံကိုတော့ ကျုပ်ကောင်းကောင်း
သိတာပေါ့ဗျာ။ ဆယ့်နှစ်ရာသီ အဝါပင်အောက်မှာ ကျုပ်တွေ့
နေကျ မဖဝါရဲ့ အသံလေဗျာ။

ဒီတော့မှ ကျုပ်ရင်တွေ တကယ်ခုန်တော့တာဗျာ။ လှယဉ်
လည်း ကျုပ်ကို တော်တော်လွမ်းနေပုံပဲဗျာ။ ကျုပ် လှယဉ်လက်
ကလေးတွေကို ကိုင်လိုက်တယ်။ ဟာ ကိုင်လို့ရတယ်ဗျာ။ ဪ
ကျုပ်က ကိုယ်ပွားကို။ ဒါကြောင့် ဝိညာဉ်ကို ကိုင်လို့ရတာပေါ့
ဗျာ။

တောင်ပလဲကုန်းမှာ သွားကစားတာကို ကျုပ်ချက်ချင်း
သတိရသွားတယ်။ ကိုယ်ပွားက ဝိညာဉ်တွေကို ကိုင်လို့ရတယ်။
အတူတူလည်း ကစားလို့ရတယ်။ တခြားဘုံဘဝတွေကိုလည်း
သွားလို့ရတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ခုမှသတိရသွားတာဗျာ။

လှယဉ်က ကျုပ်ရင်ခွင်ထဲကို တိုးဝင်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင်နဲ့
ငိုတယ်။ ကျုပ်စဉ်းစားတယ်။ လှယဉ် အခုဘာဖြစ်နေတာတုံး။
နဂိုရုပ်ရည်အတိုင်းပဲ ရှိနေတာ ဘာသဘောတုံး။ ကျုပ်နဲ့တွေ့ဖို့

စာမင်ဖန်ဆင်းထားတဲ့ ရုပ်များလား။ ကျုပ်စဉ်းစားလို့ မရတော့
မေးလိုက်တယ်။

“လှယဉ် မင်း အခု ဘယ်မှာနေတာတုံးဟင်”

“မြောက်ဘက်ရှင်မရဲ့ ဗိမာန်မှာ နေရတယ် တာတေ”

“ဒါဆိုရင် နင်က သရဲ့၊ တစ္ဆေလား”

“ငါက အဲဒါထက် အဆင့်မြင့်တယ် တာတေ”

“ဟင် ဟုတ်လား လှယဉ်၊ နင်က ဘယ်လိုအဆင့်မျိုးလဲ

ဟ”

“မြောက်ဘက်ရှင်မ လက်ဝဲဘက်မှာနေရတဲ့ *နတ်စုန်း

ဟဲ့”

“ဒါဆိုရင် နင်က နတ်မိစ္ဆာတစ်မျိုးပဲပေါ့”

“အေး...အဲဒီလိုမျိုးပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ တူတော့မတူဘူး
ဟဲ့၊ ငါတို့က ပညာသည်နတ်တွေ၊ ရှင်မခိုင်းတာကို လုပ်ပေးကြရ
တယ်၊ ရှင်မက ငါတို့မှာ လိုနေတဲ့ ပညာအဆင့်တွေကို ထပ်ထပ်
ဖြည့်ပေးတယ်”

“လှယဉ် ငါ နင့်ကို အရမ်းလွမ်းနေတာ သိလား”

“သိတယ် တာတေ၊ နင့်အကြောင်းတွေကို ရှင်မနန်းမှာ
နေပေမယ့် ငါအမြဲလို ကြားနေရတယ်”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ နင်က ငါ့အကြောင်းတွေကို

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြားတာတုံး”

“ရှင်မနန်းကို ရှင်မခေါ်လို့ မဖဲဝါလာတဲ့အခါကျရင် မဖဲဝါက နင့်အကြောင်းတွေ ငါ့ကို ပြောပြတယ်”

“ဪ...ဟုတ်လား လှယဉ်၊ နင်နဲ့ အောက်လမ်းနဲ့ တိုက်ကြတုန်းက ငါ မဖဲဝါကို လှမ်းပင့်တာ နောက်ကျသွားလို့ လားမသိဘူး လှယဉ်၊ မဖဲဝါရောက်တော့ လက်လွန်နေပြီ”

“မဟုတ်ဘူး တာတေ၊ အဲဒီနေ့ဟာ ငါ လူ့ဘဝမှာ နောက်ဆုံးနေရမယ့် နေ့မို့ပါ။ ဘယ်သူကယ်လို့မှ မရပါဘူး”

“အခု နင် ဒီကိုလာတော့ နင်တို့ ရှင်မ သိလား၊ နင့်ကို အပြစ်တွေဘာတွေ ပေးနေပါဦးမယ် လှယဉ်ရယ်”

“သိတယ် တာတေ၊ ရှင်မနန်းကို နင့်သတင်းရောက် တယ်”

“ဟေ...ဘယ်လို ဘယ်လို၊ မြောက်ဘက်ရှင်မရဲ့ နန်း ထဲကို ငါ့သတင်းရောက်တယ် ဟုတ်လား လှယဉ်”

“ရှင်မဆီကို မဖဲဝါ အခစားဝင်တဲ့အခါ မဖဲဝါ သူလုပ် တာကိုင်တာတွေကို ရှင်မဆီမှာ လျှောက်တင်ရတယ်။ အဲဒီအခါ ကျရင် နင့်အကြောင်းက ပါလာတယ်လေ၊ ဟိုတလောက အဖေ ရှင် ကြွလာပြီး နတ်မိစ္ဆာကို ငရဲပို့တုန်းကလည်း နင်ပါတယ်မို့ လား၊ အဲဒီသတင်းလည်း ရှင်မဆီကို ရောက်တာပဲဟဲ့”

ကျုပ်နဲ့ လှယဉ် ဟိုတုန်းက ချိန်းတွေ့ရင် ထိုင်နေကျ အုတ်ခုံလေးမှာ ထိုင်နေကြတာဗျ။ အကျော်ပင်လေးတွေ အောက်မှာ လေဗျာ။ အကျော်ပွင့်ဖြူဖြူလေးတွေ လေတိုက်လို့ ကြွေကျရင် လှယဉ်က ပြေးကောက်တာဗျ။ အခုတော့ ပန်းတွေလည်းမကြွေဘူး။ လရောင်ပျော့ပျော့လေးအောက်မှာတော့ ပန်းပွင့်ဖြူဖြူလေးတွေက ကျုပ်နဲ့ လှယဉ်ကို ငေးတိငေးခိုင်းနဲ့ ကြည့်နေကြတယ်။ ခါတိုင်း လှယဉ်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ချိန်းတွေ့ရင် သူ့ခေါင်းမှာ ကျုပ်က အကျော်ပွင့်ဖြူဖြူလေးတစ်ပွင့် ပန်ပေးနေကြလေဗျာ။ ကျုပ် အကျော်ပွင့်လေးတစ်ပွင့်ခုပြီး လှယဉ်ခေါင်းမှာ ပန်ပေးလိုက်တယ်။ လှယဉ်က အရင်တုန်းကလိုပဲ အပြစ်ကင်းတဲ့ အပြုံး လှလှလေးနဲ့ ကျုပ်ကို ငေးငေးလေးကြည့်တယ်။

“တာဝေ၊ ငါ နင့်ဆီကို ကိစ္စရှိလို့လာတာ၊ ရှင်မကိုယ် နဲ့ တိုင် လွှတ်လိုက်တာ”

“ဟေ့...တုတ်လာ၊ ဘာကိစ္စတုံး လှယဉ်”
 “ရှော့...ဟောဒီပစ္စည်းလေး နင်ယူထား၊ ရှင်မက နင့် ဆီကို ပို့ခိုင်းလိုက်တာ၊ ဒီပစ္စည်းလေးက တစ်နေ့ အသုံးဝင်လိမ့် မယ်တဲ့ တာဝေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပစ္စည်းကို နင် နောက်ဆုံးအခြေအနေ ရောက်တော့မှ သုံးရမယ်လို့ ရှင်မ မှာလိုက်တယ်။ လှယဉ်က သူ့ရဲ့ လက်ဝါးဖြူဖြူလေးကို ဖြန့်ပြတယ်။ ရွှေရောင်လက်နေတဲ့

မြွေရုပ်ကလေးဗျ။ မျက်လုံးနှစ်လုံးက ရဲပြီးနီနေတယ်။ ပါးပျဉ်း
 ထောင်ထားပြီး မာန်ဖီနေတဲ့ မြွေတစ်ကောင်ဗျ။ လျှာကလည်း
 နီရဲနေတာ။ မြွေက အခွေလေးခွေပြီး ပါးပျဉ်းထောင်ထားတာ၊
 သေးသေးလေးဗျ။ ငွေဒင်္ဂါးတစ်ကျပ်ဝိုင်းလောက်ပဲရှိတာ”
 ကျုပ်က လှယ်၍ပေးတဲ့ မြွေရုပ်ကလေးကို လက်ခံပြီး
 ယူလိုက်တယ်။

“လှယ်၍ ငါက ဒါကို ဘယ်တော့သုံးရမှာတုံး”

“ဒါကို သုံးဖို့အချိန် ရောက်လာလိမ့်မယ်။ နင် ယူသာ
 ထားလိုက်ပါ”

“အေးပါ။ ငါ ယူထားပါမယ်”

“ရော့ ဒီစာရွက်ထဲမှာ မန္တန်ပါတယ်။ အဲဒီမန္တန်ကို
 ရွတ်ပြီးမှ ဒီမြွေကို ပစ်ရမှာ ကြားလား။ ဒီမြွေနဲ့ပစ်ရင် ဘယ်လို
 ရန်သူမှ မခံနိုင်ဘူးလို့ ရှင်မက ပြောတယ်။ ဒါကို ‘မြွေစကြာ’
 လို့ ခေါ်တယ် တာတေ”

“ဪ... နင် ငါ့ဆီကို ဒါလာပေးတာလား လှယ်”

“အေး... ဟုတ်တယ်။ နင်နဲ့ ငါနဲ့ လူ့ဘဝတုန်းက အ
 ကြောင်းရှိတာကို ရှင်မ ဆိတ်တယ် တာတေ။ ဒါကြောင့် နင်ဆီကို
 ဒီပစ္စည်းပို့ဖို့ ငါ့ကို လွှတ်လိုက်တာ။ နင်နဲ့ ငါ့ကိုလည်း တွေ့ခွင့်
 ပေးတာပေါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်း လွှတ်လိုက်တာတော့ မဟုတ်

ဘူး၊ မဖဲဝါက ငါတို့ကို တစ်နေရာကနေ စောင့်ကြည့်နေမှာ၊ သူ့ကို ရှင်မက တာဝန်ပေးထားတာ”

“ဪ...လှယဉ်ရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလို အရမ်း လွမ်းနေရတဲ့အချိန်မှာ တွေ့လိုက်ရတာကိုပဲ ငါကျေနပ်လှပါပြီ ဟယ်၊ ပြီးတော့ နင့်ကို အခုလို နဂိုပုံစံအတိုင်း ပြန်တွေ့ရတာ၊ ငါအရမ်းဝမ်းသာတယ်”

လှယဉ်က အရင်တုန်းကလိုပဲ ကျုပ်ရင်ခွင်ထဲကို သူ့ ကိုယ်လုံးလေး ကပ်ထားတယ်။ ကျုပ်က လှယဉ်ကို ဖက်လိုက်ပြီး ပါးချင်းကပ်ထားလိုက်တယ်။ လှယဉ်ခေါင်းမှာ ကျုပ်ပန်ပေးထား တဲ့ အကျော်ပန်းလေးက မွှေးလို့ဗျ။

ခဏနေတော့ လှယဉ်ရဲ့ ကိုယ်လေး တွန့်ကနဲဖြစ်သွား တယ်။

“တာဝေ၊ ငါပြန်ရတော့မယ်၊ အချိန်စေ့သွားပြီ၊ ငါ့ကို ပြန်ခေါ်နေပြီ”

လှယဉ်သွားတော့မယ်ဆိုတော့မှ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့် သွားသလိုပဲဗျာ။ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး နာကျင်သွားသလိုပဲ။ ကျုပ် လှယဉ်ကို လွှတ်မပေးဘဲ တအားဖက်ထားတယ်။

“တာဝေ လှယဉ်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်တော့”

အမိန့်ပေးတာ မဟုတ်ပေမယ့် သတိပေးတဲ့အသံဗျ။ မဖဲဝါ

ရဲ့ အသံပေါ့ဗျာ။ ဆယ့်နှစ်ရာသီပင်အောက်ပါ ကျုပ်မြင်နေကျ။
 ခဲဝါရဲ့ အသံပေါ့။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသံမျိုးလေဗျာ။
 ဒီတော့မှ သတိရပြီး ကျုပ် လှယဉ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။
 လှယဉ်က အုတ်ခုံလေးကထပြီး ကျုပ်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်
 တယ်ဗျ။

ဟာ ပျောက်သွားပြီ။ လှယဉ်ပျောက်သွားပြီ။ ကျုပ်လက်
 ဆဲက 'မြွေစကြာ' ရုပ်ကလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး အိမ်
 ကို ကျုပ်စိတ်က ညွတ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်အိပ်နေရာက လန့်နိုး
 သွားတော့တာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ပြန်အိပ်ပျော်သွားဘယ်။
 နက်မိုးလင်းတော့ ညကအကြောင်းတွေကို သတိရသွားပြီး ကျုပ်
 အိပ်ရာထဲမှာ လိုက်ရှာကြည့်တယ်။

'မြွေစကြာ' ရုပ်ကလေးက ကျုပ်ခေါင်းအုံးဘေးမှာပျ။
 ကျုပ်အရုပ်ကလေးကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တယ်။ ငွေနဲ့
 ထုပ်ထားတာဗျာ။ လက်ရာတော်တော်ကို မြောက်တာဗျ။ မျက်လုံး
 နုရမှာက နီရဲနေတာ ပတ္တမြားလေးမြှုပ်ထားတာထင်တယ်။
 ဆန်စီးပြီးဟထားတဲ့ ပါးစပ်ထဲမှာ လျှာလေးက နီရဲနေတာဗျ။
 ဆယ်လိုသတ္တုနဲ့ လုပ်ထားတယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူးဗျ။ လျှာကို
 နှုတ် လုပ်ထားတာတော့ မဟုတ်ဘူး။

ကျုပ်က မြွေစကြာရုပ်ကလေးကို စက္ကူနဲ့ပတ်ပြီး ဆေး

လွယ်အိတ်ထဲမှာ သေသေချာချာ သိမ်းလိုက်တယ်။

“တာဝေ တစ်ယောက်ကတော့ မနေ့က သေသွားတဲ့ ရည်းစားကို လွမ်းရတာနဲ့ အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်ရတာနဲ့ဆိုတော့ စိတ်ရှောလူရှော တော်တော်ပင်ပန်းသွားတင်ထင်တယ်။ ညက အိပ်လိုက်တာမှ တုံးထိုးထားသလိုပဲ။ လှုပ်သံတောင် မကြားဘူးတော်”

အမေက ကျုပ်ကို ပြောတာဗျ။

“အမေ ကျုပ် ညက ဒီမှာမရှိဘူးဗျ။ ရွှေတောင်ကုန်းမှာ လှယဉ်နဲ့ သွားတွေ့နေတာ”

လို့တော့ ကျုပ်ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ။ ကျုပ်ကိုယ်ပွား မထုတ်တော့ပါဘူးလို့ အမေကို ကတိပေးထားတာလေဗျာ။

ကျုပ်စဉ်းစားလို့ မရဘူးဗျ။ မြောက်ဘက်ရင်မက ကျုပ် ဆီကို ‘မြေစကြာ’ ရုပ်ကလေးပို့ပေးတာ။ ဘာရည်ရွယ်ချက်တုံး ဆိုတာ ကျုပ်စဉ်းစားပေမယ့် မရဘူးဗျာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ချစ်သူ လှယဉ်ကို ညက တွေ့လိုက်ရတာ ကျုပ် လွတ်ပျော်တယ်ဗျာ။

သီတင်းကျွတ်တော့ ကျုပ်တို့ နှမ်းနှုတ်တယ်။ သီတင်းကျွတ်လကုန်ကနီး နှုတ်တဲ့နှမ်းတွေက တန်ဆောင်မုန်းရောက်မှ ပြတ်တာပေါ့ဗျာ။ နှမ်းတွေအားလုံး အိတ်ထဲသွတ်ပြီးတော့ပဲ တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော် ရောက်ပြီဗျ။

အလုပ်အားလုံးပြီးတော့ ကျုပ်လည်း နားနေတာပေါ့ဗျာ။ အမေကတော့ ကျုပ်ကြိုက်တဲ့ ဝက်သားကို ရိုးရိုးတစ်ခွက်၊ ပုန်းရည်နဲ့တစ်ခွက်၊ ကလီစာပါ ချက်ကျွေးတာဗျာ။ ဆရာတော့် ကျောင်းကို ဆွမ်းချိုင့်လည်း ပို့ရတာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်ဆရာတော့်ကျောင်းကို ဆွမ်းချိုင့်သွားပို့တော့မှ ဒီသတင်းကို ကျုပ်ကြားတာဗျာ။ မကြားဆို ကျုပ်နဲ့ အဘလည်း ယာထဲမှာတင် မိုးလင်းမိုးချုပ် အချိန်ကုန်နေကြရတာလေဗျာ။ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ဖြစ်တော့ ဘာသတင်းမှလည်း မကြားဘူးပေါ့ဗျာ။

“တာတေ”

“ဘုရား”

ကျုပ်က ဆွမ်းချိုင့်ကပ်နေတုန်း ဆရာတော်က မိန့်တာဗျာ။

“ဘာသတင်းထူးများ ကြားသေးတုံး”

“တပည့်တော်တော့ ဘာမှမကြားဘူးဘုရား၊ အလုပ်တွေလည်း တစ်နေ့ကမှ ပြီးခွားတာဘုရား၊ ဘယ်မှကို မသွားနိုင်တာ”

“အေး အေး ဟုတ်တာပေါ့၊ မင်းအလုပ်တွေများနေတာကိုး၊ ဒီအနီးအနားမှာ အောက်လမ်းတွေ၊ ခြေရှုပ်နေသတဲ့ တာတေ”

“ဟာ...ဟုတ်လားဘုရား”

“အေး...အဲဒါကို မင်းနည်းနည်း လေ့လာကြည့်လိုက် ဦး၊ အလုပ်တွေလည်း ပြီးသွားပြီမို့လား”

“မှန်ပါ့ဘုရား၊ တပည့်တော် စုံစမ်းကြည့်လိုက်ပါ့မယ် ဘုရား”

“အေး အေး၊ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ့်ရွာကို ဒီလိုမကောင်းတဲ့ အတတ်ပညာသယ်တွေ ဝင်တာထွက်တာကို သတိထားပြီး စောင့် ကြည့်ရမယ်။ ဒီကောင်မျိုးတွေက ဘယ်သူ့ကိုမှ ကောင်းကျိုးပေး မယ့်ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး တာဝေရဲ့”

“မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော် စုံစမ်းလိုက်ပါ့မယ် ဘုရား”

ကျုပ်က ဆရာတော်နဲ့ စကားပြောဆိုပြီးတော့ ဆွမ်းချိုင် လှယ်တယ်။ ဆရာတော် နေ့ဆွမ်းဘုဉ်းမယ့် စားပွဲဝိုင်းပေါ်မှာ ဆွမ်းဟင်းပွဲတွေကို သေသေချာချာ ပြင်ပေးခဲ့တယ်။ ဆွမ်းခံထွက် တဲ့ ကိုရင်တွေ ကျောင်းသားတွေ ဆွမ်းခံမဝင်ကြသေးဘူးဗျ။

ဆရာတော်ကျောင်းက အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဆရာတော် ပြောတဲ့ကိစ္စကို စုံစမ်းဖို့ ကျုပ်၊ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိကို လူကြံနဲ့ မှာလိုက်တယ်။ လူကြံက တခြားမဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျောက်ခဲတို့ ဝိုင်းနဲ့ကပ်လျက် မြောက်ဘက်ဝိုင်းက လက်မလို့ခေါ်တဲ့ကောင်နဲ့

မှာလိုက်တာ။ လက်မက ကျောက်ခဲထက် နည်းနည်းကြီးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူက ညှက်စိလေးဆိုတော့ သူ့ကို ငလက်မလို့ ကျုပ်တို့ ရွာသားတွေက ခေါ်ကြတာ။ ကြီးလာတော့လည်း လက်မလို့ပဲ ခေါ်တော့တယ်။

သိပ်မကြာဘူးဗျ။ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိ ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာတယ်။ ဒီကောင်နှစ်ကောင် ဝိုင်းထဲကို သုတ်သီး သုတ်ပျာနဲ့ကို ဝင်ချလာတာဗျို့။

ကျုပ်က မန်ကျည်းပင်အောက်က သစ်သားကွပ်ပျစ်မှာ ထိုင်ပြီး နဂါးဆေးလိပ်ကလေး ဖွာနေတာဗျ။ ကျုပ်ဘေးမှာ ဒီကောင်နှစ်ကောင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ ကျုပ်မျက်နှာကိုလည်း အကဲခတ်နေကြတာဗျ။

“ကိုကြီးတာတေ ဘာများအကြောင်းထူးရှိလို့တုံး”

ကျောက်ခဲက အာသွက်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ ဒီကောင်က မေးတာဗျ။

“ငါ စောစောက ဆရာတော်ကျောင်းကို ဆွမ်းချိုင့်သွား ခဲ့တာကွ၊ ဆရာတော်က မေးတယ်၊ ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာ အောက် သမ်းတွေ ခြေရှုပ်နေတယ်လို့ ကြားတယ်တဲ့ကွ၊ အဲဒါ သိလားလို့ ငါ့ကို ဆရာတော်က မေးလို့ကွ၊ ငါကလည်း နှမ်းသိမ်းနေရတာ ဆိုတော့ ဘာမှမကြားမိဘူးကွ၊ မင်းတို့ရော ကြားမိသလား”

ကျောက်ခဲက ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောတယ်ဗျ။

“ကျုပ်တို့ တွေ့ခဲ့တယ်ဗျ။ ကိုကြီးတာတေရ။”

“ဟေ...ဟုတ်လား ကျောက်ခဲ၊ မင်းကိုယ်တိုင်တွေ့တာလား။”

“ကျုပ်ရော သံမဏိရော တွေ့တာဗျ။ အခု ပြီးခဲ့တဲ့ ကြာသပတေးနေ့က ကျုပ်နဲ့ သံမဏိ မီးလောင်ကုန်းကို သွားကြတာဗျ။ သံမဏိ အမေးခိုင်းလိုက်လို့။”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကိုကြီးတာတေရ၊ မီးလောင်ကုန်းက အရိုးလေးမပုတို့အိမ်ကိုသွားတာ၊ ကျုပ်တို့ဆီက နှမ်းမျိုးယူထားလို့ အမေက နှမ်းဖိုးသွားတောင်းခိုင်းတာဗျ။”

“အေး ဟုတ်ပြီ၊ ပြောပါဦးကွ သံမဏိရ။”

ကျုပ်က အင်မတန် စကားနည်းတဲ့ သံမဏိကို တမင်မေးတာဗျ။ သံမဏိက ကျောက်ခဲကို လှည့်ကြည့်တယ်။

“ပြောလိုက်လေကွာ၊ ကိုကြီးတာတေက မင်းပြောတာကို နားထောင်ချင်လို့ မင်းကို ပြောခိုင်းတာနေမှာပေါ့။”

သံမဏိက ဘာပြောရမလဲလို့ စဉ်းစားနေရောဗျ။

“ဒီလိုဗျ။ ကျုပ်နဲ့ ကျောက်ခဲနဲ့ မီးလောင်ကုန်းက ပြန်လာတော့ ကျုပ်ရှေ့ကနေ လူနှစ်ယောက် လျှောက်သွားတယ်။ တစ်ယောက်က သျှောင်ထုံးနဲ့ဗျ။ နောက်တစ်ယောက်က ကတုံးနဲ့

နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းမှာ ပုဝါတွေပေါင်းလို့၊ သူတို့ချင်းပြောတဲ့ စကားကို ကျုပ်တို့ ကြားခဲ့တာဗျ။ မင်းလည်း ကြားတယ်နော် ကျောက်ခဲ”

“အေးပေါ့၊ ကြားပါတယ်၊ ဆက်သာပြောပါ သံမဏိ ရဲ့”

“အေး ဟုတ်ပြီ သံမဏိ၊ အဲဒီလူနှစ်ယောက်က ဘာတွေ ပြောလို့တုံးကွ”

ကျုပ်က သံမဏိစကားကို ဝင်ပြီးထောက်ပေးတယ်။
သျှောင်ထုံးနဲ့လူက ပြောတာဗျ။

“ဟေ့ကောင် ကတုံး၊ ဒီနေရာမှာ မြောက်ဘက်ရှင်မရဲ့ အသက်မှူးထားတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလားကွ”

“ဟ သျှောင်ကြီးဗွေရာ၊ ဆရာကြီးက မဟုတ်ဘဲ ပြော ပါ့မလားကွ၊ ဟုတ်လို့ပြောတာပေါ့၊ အသက်မှူးရော ပညာမှူးရော ထားတာတဲ့ဟေ့၊ အဲဒီမြောက်ဘက်ရှင်မသိုက်ကို မဖဲဝါ စောင့်ရ တာတဲ့ဗျာ၊ မဖဲဝါဆိုပေမယ့် ပေါ့သေးသေး သရဲမလို့တော့ မထင် နဲ့ဟေ့၊ မြောက်ဘက်ရှင်မက သူ့ကို ပညာရောက်ရော အပ်ထား တာတဲ့ကွ၊ ဒါမှ သူ့ရဲ့သိုက်ကို စောင့်လို့ရမှာလေကွာ”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ အဲဒီသိုက်ထဲမှာ ရွှေတွေ ငွေတွေ ရော ရှိသတဲ့လား ကတုံးရဲ့”

“ဒီသိုက်က ရတနာတွေရှိတဲ့ သိုက်မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊
မြောက်ဘက်ရှင်မရဲ့ ပညာသိုက်က သျှောင်ကြီးဗွေရဲ့၊ ဘာတုံး၊
မင်းက ရွှေတွေလိုချင်လို့လား”

“ဟာ ကတုံးကလည်း မလိုချင်ဘဲ ရှိပါ့မလားကွာ၊
မင်းရော မလိုချင်ဘူးလား”

“ငါက မင်းနဲ့ အဆွေးချင်း မတူဘူးကွာ၊ ငါက ရွှေထက်
ပညာကို ပိုပြီးမက်တာ”

“နေပါဦး ကတုံးရဲ့၊ အဲဒီပညာဗူးကိုရရင် တို့ဆရာကြီး
က ဘာလုပ်မှာတဲ့တုံး”

“ဟာ...ဒီကောင်သျှောင်ကြီးဗွေ၊ မင်းမလည်း အချက်
ကွာ၊ ပညာဗူးရရင် ဘာလုပ်ရမှာတုံးကွာ၊ မျိုချလိုက်မှာပေါ့၊ အဲဒီ
ပညာဗူးဝမ်းထဲ ရောက်သွားရင် တို့ဆရာကြီးက ဇမ္ဗူတလူဆိုတာ
လိုပဲ ပညာစခန်းမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းပြီပေါ့ကွာ၊ မှော်စုံ၊ ကြိုးစုံ၊
ရေစုံ၊ မီးစုံ အကုန်ပိုင်တဲ့လူ ဖြစ်ပြီပေါ့ကွာ”

“ဟေ...ဒါဆိုရင် မြောက်ဘက်ရှင်မရဲ့ အသက်ဗူးကို
ရော ဘာလုပ်မှာတုံးကွာ”

“မင်း တော်တော်ကို အတဲ့အကောင်ပဲ သျှောင်ကြီးဗွေရဲ့၊
အသက်ဗူးကို ဆရာကြီးက သိမ်းထားလိုက်ရင် မြောက်ဘက်ရှင်မ
ကို တစ်သက်လုံးခိုင်းလို့ရပြီပေါ့ကွာ၊ မြောက်ဘက်ရှင်မရဲ့ လက်

အောက်မှာ လိပ်ပြာအင်မတန်လှတဲ့ ပညာသယ်လေးတွေ ရှိသေး
တာတဲ့ကွ”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ သူတို့က လူတွေလား ကတုံး”

“ဘယ်ကလူတွေရမှာတုံး၊ နတ်တွေက နတ်ဆိုပေ ပညာ
သယ်နတ်တွေပေါ့ကွာ၊ နတ်စုန်းလို့ ခေါ်တယ်ကွ”

“ဟ ကတုံး၊ မင်းက တော်တော်ကို သိနေတာပါလား”

“သိဆို ဆရာကြီး ပြောပြတာကိုး သျှောင်ကြီးဗွေရဲ့၊
တို့ဆရာကြီးဆီမှာ ပညာယူတဲ့အခါကျတော့ အခြေခံအဆင့်မှာ
မင်းတို့လိုပဲ သျှောင်တစောင်းတွေ ထားရတယ်၊ ပညာအဆင့်
မြင့်သွားပြီဆိုတော့ ငါတို့လို အမြဲတမ်း ကတုံးနဲ့ပဲ နေရတယ်မို့
လား၊ အေး ကတုံးအဆင့် ပညာသယ်ဖြစ်ရင် ဆရာကြီးက
ပြောသင့်တာတွေ အကုန်ပြောပြထားတာကွ၊ မင်းကိုလည်း
နောက်တော့ ဆရာကြီး ပြောပြမှာပေါ့ သျှောင်ကြီးဗွေရဲ့”

“ဒီလိုဖြင့် မြောက်ဘက်ရှင်မရဲ့ တပည့်နတ်စုန်းတွေက
ဘယ်လောက်များနေမှန်းမှ မသိတာ၊ ဆရာကြီး နိုင်ပါ့မလားကွ
ကတုံးရဲ့”

“ဟေ့ကောင် သျှောင်ကြီးဗွေ၊ မင်းပြောတဲ့စကားသာ
ဆရာကြီး ကြားသွားရင် မင်းကို ပါးထရိုက်မှာ သေချာတယ်
သိလား၊ မင်းလို စိတ်လျှော့တတ်တဲ့လူမျိုးကို ဆရာကြီးက သိပ်

ဒေါသဖြစ်တာကွ၊ တိုက်ပွဲဆိုတာ နိုင်တာနဲ့ ရှုံးတာ နှစ်မျိုးပဲရှိ
တာ၊ နိုင်ရင် နိုင်မယ်၊ မနိုင်ရင် ရှုံးမယ်၊ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ အရာ
တစ်ခုကို လိုချင်ရင်တော့ တန်ရာတန်ဖိုးပေးပြီး ယူရမှာပဲ သျှောင်
ကြီးဗွေ။ အဲဒီလို အရေးကြီးလို့လည်း မင်းတို့ ငါတို့တွေကို
ရှေ့ပြေးလွှတ်ပြီး ရှင်းခိုင်းလင်းခိုင်းနေတာပေါ့ကွ၊ အခုဆိုရင်
ဒီနားက ထနောင်းကုန်း၊ ဘန့်ဘွေးကုန်း၊ မီးလောင်ကုန်း၊ ငွေတွင်း
ကုန်း၊ သံခနောက်၊ ကျဟုန်းဆိုတဲ့ ရွာတွေအားလုံးမှာ ငါတို့လူတွေ
ရောက်နေပြီ၊ ကြိုတင်ရှင်းလင်းနေကြကာ မဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာကြီးတို့က ဘယ်တော့
ရောက်မှာတုံး”

“လကွယ်ညမတိုင်ခင် ရောက်မှာပေါ့ သျှောင်ကြီးဗွေရဲ့၊
တို့ဆရာကြီးက လကွယ်ညမှာ အလုပ်လုပ်မှာလေကွာ”

“ဪ...သိပ်မလိုတော့ဘူးပဲကွ၊ ရှေ့ပြေးလွှတ်ထားတဲ့
ငါတို့အဖွဲ့တွေက မင်းနဲ့ ငါလိုပဲ သင်္ချိုင်းကုန်းဇရပ်တွေမှာပဲ
အိပ်ကြရတာလားကွ”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့အားလုံး သင်္ချိုင်းကုန်းဇရပ်
တွေမှာပဲ နေရတယ်၊ ဆရာကြီးမှာတဲ့အတိုင်း အားလုံးကို ထောက်
လှမ်းပြီး ရှင်းသင့်တာတွေအားလုံး ရှင်းထားကြရတယ်”

“ခုအချိန်အထိတော့ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမတွေ့သေး

ဘူးမို့လား ကတုံး”

“အခု မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ထနောင်းကုန်းသင်္ချိုင်းဇရပ်ကို သွား
နေကြတာလေကွ၊ ထူးလို့သွားရတာပေါ့၊ ငါတို့တာဝန်က မီး
လောင်ကုန်းဇရပ်မို့လား”

“ဟေ ထူးလို့ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုများ ထူးလို့တုံးကွ”

“ထနောင်းကုန်းရွာကို ညဘက်ပတ်ပြီး စက်တွေလွှတ်
ကြည့်တာ၊ အဆင်ပြေတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ရွာကိုကျော်ပြီး စက်လွှတ်
ကြည့်တာ မရဘူးတဲ့ကွ၊ စက်တွေပြတ်တောက်ထွက်ကုန်သတဲ့”

“ဟေ...ဟုတ်လားကွ”

“အေး...အဲဒါ ဆရာကြီးဆီကို သတင်းပို့တော့ ဆရာ
ကြီးက ဒီည ငါသွားပြီး ပူးပေါင်းရမယ်ဆိုလို့ သျှောင်ကြီးဇွေရဲ့၊
ဒီည အဲဒီကိစ္စပြီးမှ မင်းနဲ့ငါ မီးလောင်ကုန်းသင်္ချိုင်းကို ပြန်ရမှာ”

“ဪ ဒီလိုလား၊ အဲဒါ ဘယ်လိုကြောင့် ဖြစ်တာတုံး
ကွ၊ ကတုံးရဲ့”

“အင်း...ရွာထဲမှာ အထက်လမ်းဆရာ ရှိနေသလား၊
ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အထက်ဆရာကြီးတွေက ရွာရဲ့ထောင့်
လေးထောင့်မှာ အစွမ်းထက်တဲ့ အထက်အင်းတွေ မြှုပ်ပေးထားလို့
လားဆိုတာ လေ့လာကြည့်ရမှာပေါ့ကွာ”

“တကယ်လို့ ဆရာရှိတယ်ဆိုရင် တို့က ဘယ်လိုလုပ်ရ

မှာတုံးကွ”

“ဟ ဆရာရှိတယ်ဆိုရင်တော့ ရွာပြင်ကို ရအောင်ခေါ် ထုတ်ပြီး ရှင်းပစ်သင့်ရင် ရှင်းပစ်ရမှာပေါ့ကွ၊ သျှောင်ကြီးဗွေရဲ့၊ ဆရာကြောင့် မဟုတ်ဘဲ အင်းတွေဘာတွေကြောင့် ဆိုရင်တော့ ဒီအတိုင်းထားလိုက်ရုံပေါ့။ ထနောင်းကုန်းထဲကို တို့လူတွေ အလွယ်တကူ မဝင်ဖို့ ရွာပြင်ကပဲ ပတ်သွားဖို့ ဆရာကြီး ပြော မှာပေါ့ကွာ၊ ဘာကြောင့်ဆိုတာ တိတိကျကျ အဖြေရှာပေးရမှာ ပေါ့”

“ဪ...မင်းတို့ကတုံးတွေရဲ့ အဆင့်က တော်တော်ကို မြင့်တာပဲနော်”

“အေး...ကတုံးအဆင့်ကိုရောက်ရင် အပေါ်မှာ သုံးဆင့်ပဲ ကျန်တော့တယ်ကွ၊ ဒါတောင် ထနောင်းကုန်းဇရပ်က ကတုံးနဲ့ ငါနဲ့ နှစ်ယောက်ပေါင်းပညာနဲ့ ဒီည ရှာရမှာ၊ ပြီးရင် မင်းနဲ့ငါ မီးလောင်ကုန်းဇရပ်ကို ပြန်အိပ်ကြတာပေါ့ကွာ”

“ဟာ...မင်းတို့ ဆရာကြီးဆီကို သတင်းသွားမပို့တော့ ဘူးလား”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား မင်းက သိမှမသိသေးတာပဲ ကိုး သျှောင်ကြီးဗွေရဲ့၊ ငါတို့က ဆရာကြီးဆီကို လူကိုယ်တိုင် သွားပြီးသတင်းပို့ဖို့ မလိုဘူးကွ၊ ဒီကနေ လှမ်းလျှောက်လို့ရတယ်”

“ဟေ...မင်းတို့ပညာက ဒီလောက်တောင် မြင့်နေပြီလား”

“ဟာ မြင့်ပါတယ်ဆိုမှ ဆျောင်ကြီးဗွေရာ”

သံမဏိက စကားကို ရပ်လိုက်တယ်။ ကျုပ် သံမဏိ ပြောတာကို စဉ်းစားနေတာဗျ။

“အဲဒါ ဘယ်နေ့က တွေ့ခဲ့တာတုံးကွ ကျောက်ခဲရဲ့”

“တစ်နေ့ကဗျ။ နှစ်ရက်ရှိပြီပေါ့ ကိုကြီးတာတေ”

ဒီလူတွေ ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းမှာ ဘာတွေတွေ့သွားတုံး၊ ရွာပေါ်ကို စက်လွတ်လို့မရတာ၊ ကျုပ် ဆေးအိတ်ကြီးထဲမှာ ရှိတဲ့ ဆရာကြီးတွေ ပေးထားတဲ့ အင်းချပ်တွေ၊ အရုပ်တွေ၊ ဆေးဝါးတွေ ရှိနေလို့ ဖြစ်မယ်ဗျ။

“တို့ထနောင်းကုန်းဇရပ်ထဲမှာ ဒီလူတွေ ရှိတုန်းပဲလား”

“ဟာ ရှိတယ် ကိုကြီးတာတေ၊ မနက်က ကျုပ် ရွာပြင် ထွက်တော့ လူနှစ်ယောက် ထိုင်နေတာကို ကျုပ် လှမ်းမြင်ခဲ့တယ်”

“မင်းတို့ ဒီလူတွေကို တွေ့ခဲ့ရဲ့သားနဲ့ ငါ့ကို ဘာလို့ လာမပြောတုံး ကျောက်ခဲရဲ့၊ ဆရာတော်ပြောလို့ ငါသိရတာ”

“ကျုပ်တို့လည်း ပြောမလို့ပဲဗျ။ ဒီလိုပဲ အောက်လမ်းဆရာတွေ လာတတ်သွားတတ်တာပဲလေ ကိုကြီးတာတေရာ၊ ပြီးတော့ သူတို့ပြောတဲ့ မြောက်ဘက်ရှင်မတို့ ဘာတို့ ဆိုတာတွေကို ကျုပ်

တို့ နားမှမလည်တာ၊ မဖဲဝါဆိုတာတော့ သိတာပေါ့ဗျာ၊ ကိုကြီး
 တာတေနဲ့ ကျုပ်တို့ သင်္ချိုင်းထဲကို လိုက်နေကျပဲလေဗျာ။ ပြီးတော့
 ဒီလူတွေက ကျုပ်တို့ရွာထဲကို ဝင်တာပြုတာမှ မရှိတာ၊ ဒါကြောင့်
 ကျုပ်က နောက်မှပြောတာပေါ့ကွာ၊ ကိုကြီးတာတေလည်း ယာထဲ
 မှာပဲ တစ်နေ့လုံး ကုန်နေတာကွလို့ သံမဏိကို ကျုပ်က ပြောထား
 တာ”

“အေး...မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါကိုယ်
 တိုင်လည်း ဒီလူတွေကို ဘာတွေမှန်း မသိဘူးကွ၊ အခု မင်းတို့
 ပြောပုံကိုထောက်ရင်တော့ ဒီလူတွေဟာ အောက်လမ်းတွေလား၊
 ကဝေတွေလား၊ တစ်ခုခုပဲကွ၊ ပြီးတော့ မြောက်ဘက်ရှင်မရဲ့
 ပညာဗူးတွေ အသက်ဗူးတွေကို ဒီနယ်မှာ ထားတယ်ဆိုတာတော့
 ငါဖြင့် ကြားတောင် မကြားဖူးပါဘူးကွာ၊ ငါတို့ သွားလာနေကြ
 တာပဲ၊ ဒီနေရာတွေမှာ အဆောက်အဦတွေဘာတွေ ရှိတာမှမဟုတ်
 တာ၊ အင်း...ဒါပေမဲ့ ဒီလူတွေလည်း ဒီကို အကြောင်းမဲ့တော့
 လာနေမှာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ သတိတော့ ထားရလိမ့်မယ်၊ မင်းတို့
 ကြားခဲ့တဲ့အတိုင်းဆိုရင် လကွယ်နေ့ညမှာ တစ်ခုခုတော့ ထူးလိမ့်
 မယ်ထင်တယ် ကျောက်ခဲရဲ့”

“ဒါဆိုရင် ကိုကြီးတာတေ ဘာလုပ်မှာတုံး”

“ဟေ...ငါက ဘာလုပ်ရမှာတုံး ကျောက်ခဲရဲ့၊ ဘာမှန်း

မှမသိတာ၊ ပြီးတော့ ငါက ဆရာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာလုပ်တတ်မှာ တုံး၊ ကိုယ့်ရွာကို မထိအောင်တော့ သတိထားရမှာပေါ့ကွာ”

“ဒါပေါ့ ကိုကြီးတာတေရုံး၊ ရွာထဲဝင်လာလို့ကတော့ ပညာချင်း မယှဉ်နိုင်ရင် ဓားနဲ့ ခုတ်ပစ်တာပေါ့ဗျာ”

ကျောက်ခဲက အာဂကောင်ဗျ။ နည်းနည်းမှ ကြောက်စိတ် ရှိတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။

“အေး အေး မင်းတို့လည်း မျက်စိရော နားရော ဖွင့်ထား ကြ၊ ငါလည်း သတိအပြည့်ထားမယ်၊ တစ်ခုခုထူးတာနဲ့ ငါ့ကို ချက်ချင်းလာပြောကြကွာ၊ ပြီးတော့ ဒီသတင်းကို ရွာထဲမှာ လုံးဝ မပြောကြနဲ့ ကြားလား၊ တို့ရွာသားတွေအကြောင်းလည်း မင်းတို့ သိသားပဲ၊ တစ်စိတ်ဆိုရင် တစ်အိတ်လုပ်ပြီး ပြောတတ်ကြတာ၊ တစ်ရွာလုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်တွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

“စိတ်ချပါ ကိုကြီးတာတေ၊ ဒီအကြောင်းကို ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ရယ်၊ ကိုကြီးတာတေရယ်ပဲ သိစေရမှာပါ”

“အေး အေး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ ငါက စိတ်ချ ပြီးသားပါကွာ၊ သတိပေးရုံ ပြောတာပါ”

သိပ်တော့မကြာဘူးဗျ။ တန်ဆောင်မုန်းလကွယ်ည ရောက်လာတယ်။ ကြယ်ရောင်တွေနဲ့ မှုန်ပျံပျံတော့ လင်းတာပေါ့ ဗျာ။ ညနေကတည်းက ကျောက်ခဲက ကျုပ်ကို သတင်းပို့ပြီးပြီဗျ။

မီးလောင်ကုန်းသင်္ချိုင်းထဲက ဧရပ်ပေါ်မှာ သျှောင်ထုံးနဲ့လူတွေ
ရော ကတုံးနဲ့လူတွေရော အားလုံးဆယ်ယောက် စုနေကြတယ်တဲ့
ဗျ။

ညကိုးနာရီထိုးတော့ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိက ကျုပ်ကို
လာခေါ်ကြတယ်။ ကျုပ်က တစ်ပတ်လောက်ကတည်းက ကြိုပြီး
ပြင်ဆင်ထားပြီးသားပါဗျာ။ အင်းတွေ ဆေးတွေကို မန္တန်တွေရွတ်
ပြီး နေ့တိုင်း နှိုးထားတာ။ ဒီအထဲမှာ လှယဉ် ယူလာတဲ့ မြေစကြာ
ရုပ်လေးလည်း ပါတာပေါ့ဗျာ။ လှယဉ်က မြေစကြာကို ပေး
ကတည်းက မန္တန်ပါတွဲပြီး ပေးသွားတာလေဗျာ။ နောက်ဆုံး
အချိန်ကျမှ ဒီမြေစကြာကို သုံးရမယ်လို့လည်း ပြောသွားတယ်။

ခုတော့ ကျုပ်သဘောပေါက်ပြီပေါ့ဗျာ။ အုံလိုက်ကျင်း
လိုက် ရောက်လာပြီး မြောက်ဘက်ရှင်မရဲ့ ပညာသိုက်ကို ဖော်ကြ
တော့မှာကိုး။

ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်နဲ့တော့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့
ကျုပ်ချစ်သူ လှယဉ်နဲ့ ပတ်သက်နေတော့ ကျုပ် သွားကိုသွားရမှာ
ပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်တို့က မီးလောင်ကုန်းသင်္ချိုင်း အနောက်ဘက်က
ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေဘက်က ပတ်ဝင်တယ်။ အဲဒီဘက်က ခြုံတွေထူ
တာဗျ။ ကျုပ်တို့ကို ဘယ်သူမှ မြင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။

ပြီးတော့ အဲဒီဘက်မှာက ရှေးက မြို့စားတစ်ယောက်ရဲ့ ဝူဟောင်း
ကြီးလည်း ရှိတယ်လေဗျာ။

ဒီအကြောင်းကို 'ကွင်းပိုင်နှုမ မပဲဝါ' မှာ ရေးခဲ့ပြီးပါပြီ။
ကျုပ်တို့ အဲဒီနေရာမှာငြိမ်ပြီး အခြေအနေကြည့်နေကြတယ်။ ဇရပ်
နဲ့ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ အခုရောက်နေတဲ့နေရာက အတော်ကလေး
လှမ်းသေးတာဗျ။ ကျုပ်တို့ကို ဘယ်သူမှ မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။
စကားတိုးတိုးပြောရင်တောင် ကြားမှာမဟုတ်ဘူးဗျ။

ဇရပ်ထဲက ကတုံးတွေရော၊ သျှောင်ထုံးတွေရော ငြိမ်နေ
ကြလေရဲ့။ သူတို့ စောင့်နေကြတာဗျ။ လူတစ်ယောက်ကို စောင့်
နေတဲ့ပုံပဲ။ သူတို့ရဲ့ ဆရာကြီးဆိုတဲ့လူကို စောင့်နေပုံရတယ်။

“အောက် အိုး အိုး အွတ်”

မီးလောင်ကုန်းရွာထဲက သန်းခေါင်ကြက်တွေ တွန်ကြပြီ
ဗျို့။

“ဟာ ဟေ့ကောင်နှစ်ကောင် ငြိမ်နေ ငြိမ်နေ၊ လာနေကြ
ပြီ၊ တို့မြောက်ဘက်က လာတာကွ၊ ငြိမ်နေ၊ ငြိမ်နေ”

ဟုတ်ပါ့ဗျာ။ ရှေ့ဆုံးကလူက ဆံပင်ပွပွကြီးကို ဖားလှား
ကြီးချထားတာဗျ။ အရပ်ကလည်း တော်တော်ရှည်တယ်။ လွယ်
အိတ်ကြီးတစ်လုံးကို စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားတယ်။ သူ့နောက်မှာ
လည်း လွယ်အိတ်စလွယ်သိုင်းနဲ့လူ ငါးယောက်ဗျ။ ဒါ အောက်

လမ်းကြီးတွေပဲဗျ။ ဟော သွားကြပြီ၊ မီးလောင်ကုန်းသင်္ချိုင်း ဟိုဘက်က ဧရပ်ထဲကို ဝင်သွားကြပြီဗျ။ ဒီလူစုလာတာကို ဧရပ် ပေါ်ကလူတွေ မြင်တော့ အားလုံးလှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ပြီး မတ် တတ်ထရပ်ကြတယ်။

“အေး...မင်းတို့တွေ တော်တယ်၊ ဘာမှမရှိအောင် ရှင်း ထားနိုင်ကြတယ်၊ ငါလာခဲ့တဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဘာအထစ် အထောက်မှ မရှိခဲ့ဘူး၊ ကဲ တပည့်တို့ နားထောင်ကြ၊ မကြာခင် မှာ မြောက်ဘက်ရှင်မရဲ့ ပညာဗူးရှိတဲ့ ပညာသိုက်ကို ငါဖော်တော့ မယ်၊ ဆရာက မြောက်ဘက်ရှင်မရဲ့ ပညာဗူးကို မျှီချပြီးတာနဲ့ ဆရာရဲ့ မူလပညာတွေဟာ အံ့မခန်းအောင် အရောင်တွေ ထွက် လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ ဆရာဟာ အသက်တွေ ထောင်ချီ ပြီး နေရမယ့် မှော်ဝိဇ္ဇာကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီကွဲ့၊ အဲဒီအခါကျ ရင် ငါ့တပည့်များကိုလည်း ဇေယျတလူဖြစ်အောင် ဆရာက ပညာ တွေ အဆင့်မြှင့်မြှင့်ပေးမယ်၊ အေး တစ်ခုပဲပြောချင်တယ်၊ သစ္စာ တော့ရှိကြပါ၊ သစ္စာပျက်ရင်တော့ ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ ကိုယ့်ကံပဲနော်။ ကဲ...လာကြ၊ ဆရာကို ဘေးကဝိုင်းထားကြ၊ သျှောင်ကြီးဗွေတွေ က ပညာအဆင့် နိမ့်သေးတာ၊ နောက်မှာနေကြ၊ အန္တရာယ်က ဘယ်လောက်ကြီးမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူးကွဲ့၊ ကတုံးတွေက ပညာအလယ်အလတ်တွေဆိုတော့ ရှေ့ကနေကြ၊ ငါ့ရဲ့ လက်ဝဲ

လက်ယာမှာ နှစ်ယောက်၊ ငါ့ရှေ့မှာ သုံးယောက်၊ အေး ဟုတ်ပြီ၊ ငါ စည်းတားတော့မယ်၊ စည်းဝိုင်းထဲကနေ အပြင်ကို ခြေတစ်လှမ်း တောင် မထွက်နဲ့ ကြားကြလား၊ စည်းပေါက်တာနဲ့ ငါတို့ ရုံးပြီ သာ မှတ်ပေတော့ ကြားကြလား”

“ကြားပါတယ် ဆရာကြီး”

ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ မှော်ဝိဇ္ဇာဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ အောက် လမ်းကြီးက သူတပည့်တွေကို ပတ်ပြီး စည်းချတယ်။ ပြီးတာနဲ့ သူနေရာမှာသူ ဝင်ရပ်တယ်။ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ကားရပ်ပြီး ခေါင်းကို ကောင်းကင်ပေါ် မော့ထားတယ်။ ဟာ ရွတ်ပြီဗျို့။ အသံအကျယ်ကြီးနဲ့ မန္တန်တွေ စပြီးရွတ်ပြီဗျို့။ သူတပည့်တွေက လည်း သူတို့ရဲ့စက်တွေကို နှိုးနေကြတယ်။ သူတို့ကိုယ်ဘေးမှာ တစ်ချက် တစ်ချက် အရောင်လေးတွေ လက်ကနဲ လက်ကနဲ ဖြစ်သွားတယ်ဗျ။

ကျုပ်ကတော့ လွယ်အိတ်ထဲက မြွေစကြာအရုပ်ကလေး ကို လက်နဲ့ ဆုပ်ထားတယ်။ မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းထားပြီဆိုတော့ အားလုံးကို ကျုပ်မြင်မှာပေါ့ဗျာ။

“ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဂျိမ်း၊ ဂျိမ်း”

ဟာ မြေကြီးထဲက မြည်တဲ့အသံကြီးဗျ။ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိတောင် လန့်သွားပြီး ကျုပ်လက်ကို ဆုပ်ထားကြတယ်။

“ကိုကြီးတာတေ၊ ဒီဆရာ တော်တော်စွမ်းပုံရတယ်ဗျ”
 “အေးကွ၊ ကျောက်ခဲရ၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

အောက်လမ်းဆရာကြီးက မန္တန်ကို အဆက်မပြတ် ရွတ်
 တယ်။ ဟာ ပေါ်လာပြီဗျို့။ မြေကြီးထဲက ပေါ်လာပြီ။ အုတ်နဲ့
 ဆောက်ထားတဲ့ အဆောက်အဦဗျို့။ ဆယ်ပေပတ်လည်လောက်ရှိ
 တဲ့ အဆောက်အဦလေးဗျို့။ ရှေ့မှာ အုတ်လှေကားလေး ပါတယ်။
 ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးတစ်ချပ်လည်း ပါတယ်။ တံခါးက အနီရောင်
 ဗျို့။

အောက်လမ်းဆရာကြီးက အားတက်သွားပြီး မန္တန်တွေ
 ကို အဆက်မပြတ် ရွတ်နေတယ်။

မြောက်ဘက်ရှင်မရဲ့ ပညာသိုက်က ပေါ်နေပြီဗျို့။ ဒါပေမဲ့
 တံခါးက မပွင့်ဘူး။ အောက်လမ်းဆရာကြီးက ဒေါသဖြစ်လာပြီး
 အသံနက်ကြီးနဲ့ ထအော်လိုက်တယ်။

“ဟဲ့ကောင်မတွေ၊ နင်တို့တွေ ကိစ္စတုံးမသွားချင်ရင်
 တံခါး ခုချက်ချင်းဖွင့်လိုက်၊ ငါ့စက်နဲ့ ထိုးလိုက်လို့ ပွင့်သွားရင်
 နင်တို့အားလုံးကို ငါ့မယားလုပ်ပစ်မယ်၊ မြောက်ဘက်ရှင်မရဲ့
 အစေအပါးမတွေ တံခါးဖွင့်ဆို ခုချက်ချင်းဖွင့်ကြစမ်း”

တံခါးအနီကြီးက လှုပ်တောင် မလှုပ်ဘူးဗျို့။

“ကဲ...တပည့်တို့ စက်တွေ ဆက်ကြစမ်းဟေ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အောက်လမ်းဆရာကြီးက သူ့တပည့်တွေရဲ့ ရှေ့ဆုံးကို ထွက်လိုက်တယ်။ သူ့တပည့်တွေက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပခုံးတွေကိုင်ပြီး စက်တွေစုတ်ကြတယ်။ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က သူတို့ဆရာရဲ့ ပခုံးကို လှမ်းကိုင်လိုက်တယ်။

အောက်လမ်းကြီးက သူတို့ရဲ့ အောက်လမ်းမန္တန်တွေကို ရွတ်တယ်။ ဟော ထွက်လာပြီဗျို့၊ စင်္ကာရောင်စုံတွေ ထွက်လာပြီ။ အောက်လမ်းဆရာကြီးက ထွက်လာတဲ့ စက်တွေကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ လုံးသလို လုပ်လိုက်တယ်။ ခဏနေတော့ သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကြားက စက်လုံးကြီးနဲ့ တံခါးအနီကြီးကို ပစ်ပေါက်လိုက်တယ်။ အရောင်တွေ တလက်လက်ထွက်နေတဲ့ စက်လုံးကြီးက တံခါးကို သွားထိတယ်။

“ဝုန်း”

ဟာ ပွင့်သွားပြီဗျို့။ တံခါးအနီကြီး ပွင့်သွားပြီ။ ဟာ အထဲမှာ ရွှေကလပ်နဲ့ တင်ထားတဲ့အရာလေးနှစ်ခုဗျို့။ အရောင်တွေ ဖြာထွက်နေတယ်။

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ကဲ အခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးတုံးဟဲ့ မြောက်ဘက်ရှင်မရဲ့၊ နင် ဖွက်ထားတဲ့ နင့်ရဲ့ပညာဗူးနဲ့ အသက်ဗူးကို ငါရတော့မယ်၊ နင့်ကို ငါတစ်သက်လုံး ခိုင်းစားလို့ ခြေဟဲ့ မယ်တော်ဆိုတဲ့ ဟာမရဲ့၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား”

ဟာ မဖဲဝါကြီး ပြေးလာပြီဗျို့။ ကျုပ်တစ်သက်မှာ မဖဲဝါ ဒီလောက်ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းနဲ့ ပြေးတာလွှားတာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးဗျာ။ ဆံပင်ဖားလျားကြီးနဲ့ဗျို့။ အရပ်ဆယ့်နှစ်ပေ လောက်ကြီးနဲ့ဗျာ။ မျက်လုံးကြီးကလည်း နီရဲပြီး ပြူးထွက်နေတာ ဗျ။

ဟင်...မဖဲဝါရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ ခေါင်းကြီးတစ်လုံး ထမ်း လာတာဗျို့။ မြောက်ဘက်ရှင်မရဲ့ ပညာသိုက်ရှေ့မှာ မဖဲဝါ ဘွား ကနဲပေါ်လာတယ်။ ပခုံးပေါ်မှာ ခေါင်းကြီးထမ်းလို့ဗျ။

“ဟာ...အောင်မယ်လေး၊ မဖဲဝါကြီးဗျ”

အောက်လမ်းကြီးရဲ့ တပည့်တွေထဲက သျှောင်ကြီးဗွေ ငါးယောက်က ပညာကလည်း နုသေးတော့ မဖဲဝါကို တအားလန့် သွားကြတာ။ ဒီမှာတင် ဒီလူငါးယောက် ထွက်ပြေးရောဗျို့။

“ဟာ ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဟေ့ကောင်တွေ”

အောက်လမ်းကြီး စကားတောင် မဆုံးသေးဘူးဗျ။ မဖဲဝါ က ထွက်ပြေးတဲ့ သျှောင်ကြီးဗွေငါးယောက်ဆီကို သူ့ပခုံးပေါ်မှာ ထမ်းထားတဲ့ ခေါင်းကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကိုင်ပြီး ခေါင်းကြီးကို လေထဲမှာ ဝှေ့လိုက်တယ်။

“ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ”

မဖဲဝါလက်ထဲက ခေါင်းတလားကြီး လေထဲမှာ “ဝီ

ဝီ၊ ဝီ နဲ့ မြည်နေတာဗျ။ ဟာ ပစ်လိုက်ပြီဗျို့။ ပစ်လိုက်ပြီ။
လက်ထဲက ခေါင်းကြီးနဲ့ ပစ်လိုက်တာဗျာ။

“ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ”

ဟော မဖဲဝါရဲ့ ခေါင်းကြီးက လေထဲမှာ ‘ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ’နဲ့
အော်ပြီး ပျံထွက်သွားတယ်။

“ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ အား၊ အား၊ ဘုန်း”

ထွက်ပြေးသွားတဲ့ သျှောင်ကြီးဗွေတွေကို ဘုန်းကနဲ ဘုန်း
ကနဲ ရိုက်ပစ်လိုက်တာ ငါးယောက်စလုံး သင်္ချိုင်းကုန်းထဲမှာ
ဝမ်းလျားကြီးတွေ မှောက်သွားတယ်ဗျို့။

“ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ”

ဟော လေထဲမှာ ပျံနေတဲ့ ခေါင်းကြီးက မဖဲဝါဆီကို
ပြန်ရောက်သွားပြီဗျို့။ မဖဲဝါက ခေါင်းကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့
အမ်းယူပြီး ပခုံးပေါ်မှာ ပြန်ထမ်းထားလိုက်တယ်။

“တောက်၊ ငါ အတန်တန်ပြောရဲ့သားနဲ့ ဒီကောင်တွေ
ဣာ”

“ဆရာကြီး စည်းပေါက်သွားပြီနော်”

“အေး ငါ့သိတယ် သာဂါ၊ မကြောက်ကြနဲ့ အားလုံး
သတိထားပြီးနေကြ၊ ကဲ စက်တွေ ဆွဲထုတ်လိုက်၊ ဒီကောင်မဆီ
ကို တစ်ယောက်ချင်း စက်လွှတ်ကြစမ်း”

အောက်လမ်းကြီးရဲ့ တပည့်တွေက မဖဲဝါဆီကို စက်တွေ
ဝိုင်းလွှတ်ကြတယ်ဗျို့။

“ ဝုန်း ”

ဟော မဖဲဝါက ခေါင်းကြီးထမ်းလျက်သားနဲ့ ပျောက်
သွားပြီ။

“ သတိထားကြဟေ့၊ သံရဲမ ပျောက်သွားပြီ ”

“ ဝုန်း၊ ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ခွပ်၊ အား၊ အား ”

မဖဲဝါက အောက်လမ်းတွေရဲ့ နောက်ကနေ ဘွားကန်
ပေါ်လာပြီး ခေါင်းကြီးနဲ့ လွဲပြီးရိုက်တယ်။ ကတုံးတွေ အကုန်လုံး
ဟပ်ထိုးကြီးတွေ လဲကျကုန်ရောဗျို့။

အောက်လမ်းတွေက နောက်ကို ဆတ်ကန်လှည့်ပြီး မဖဲဝါ
ကို စက်တွေနဲ့ ဝိုင်းပစ်ကြတယ်။

“ ဝုန်း ”

မဖဲဝါ ပျောက်သွားပြန်ပြီဗျို့။ အောက်လမ်းတွေ ဘာလုပ်
ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်ကုန်ရောဗျို့။ ဘေးပတ်လည်ကိုလှည့်ပြီး
ကြည့်နေကြတယ်။

ဟာ မဖဲဝါက ခြုံပုတ်ထဲက ထွက်လာတာဗျို့။ အရွယ်က
တစ်တောင်လောက်ကလေး ရှိတယ်ဗျို့။ ပခုံးမှာလည်း ခေါင်းသေး
သေးလေးတစ်လုံး ထမ်းလို့ဗျို့။ ဟော ပြေးပြီ၊ ပြေးပြီ။ မဖဲဝါ

ပြေးပြီး ပခုံးပေါ်က ခေါင်းနဲ့ လွှဲပြီးရိုက်ပြီဗျို့။

“ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ အား၊ အား”

အောက်လမ်းဆရာကြီးရဲ့ လက်ဝဲဘက်က နှစ်ယောက်
လဲကျသွားပြန်ပြီဗျို့။ ဒီတော့မှ အောက်လမ်းတွေက မဲဝါကို
တွေ့သွားပြီ။

“ဟာ...ဟိုမှာ၊ ဟိုမှာ”

ဆိုပြီး မြေကြီးပေါ်မှာ ပြေးနေတဲ့ နှစ်တောင်လောက်ရှိတဲ့
မဲဝါဆီကို စက်တွေလွှတ်ကြပြန်ရောဗျာ။

“ဝုန်း”

မဲဝါက ပျောက်သွားပြန်ပြီဗျို့။ ဒီတစ်ခါ မဲဝါ ပျောက်
သွားတာ တော်တော်ကြာတယ်ဗျ။

“ဟိုသရဲမ ဘယ်ရောက်သွားတုံးကွ”

အောက်လမ်းဆရာတွေလည်း ဟိုကြည့် ဒီကြည့် လုပ်နေ
ကြရောဗျ။ ဒီတုန်းမှာ မဲဝါက မြေကြီးထဲက ခုန်ထွက်လာရော
ဗျာ။

“ဝုန်း၊ ဟာ၊ ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ခွပ်၊ အား၊ အား”

ရိုက်သံ အော်သံတွေက မီးလောင်ကုန်းသန့်ရှင်းထဲမှာ
ဆူညံသွားတော့တာပေါ့ဗျာ။

ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိကတော့ ဘာမှမမြင်တော့ အောက်

လမ်းတွေ လဲကျသွားပြီး သွေးတွေ အန်ကြတာတွေ၊ ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်ဖြစ်ပြီး ငြိမ်သွားကြတာတွေပဲ တွေ့ကြတာပေါ့ဗျာ။

“ကိုကြီးတာတေ၊ ဟိုဆရာတွေ သေကုန်တာ ဘာဖြစ်လို့ တုံးဗျ”

လို့ ကျောက်ခဲက ကျုပ်ကို အသံအုပ်အုပ်ကလေးနဲ့ မေး တယ်။

“မဖဲဝါကြီး ခေါင်းနဲ့ရိုက်သတ်နေတာကွ”

ကျုပ် ကျောက်ခဲကို လှည့်ပြောတုန်းမှာပဲ အောက်လမ်း ဆရာကြီးရဲ့ ညာဘက်က တပည့်နှစ်ယောက် လဲကျသွားပြန်ပြီ ဗျာ။ ဆရာကြီးနဲ့ သူတပည့်တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တာဗျာ။

ဟာ နောက်ကျသွားပြီဗျို့။ ဒီတစ်ခါတော့ မဖဲဝါ ကိုယ် ဖျောက်တာ နောက်ကျသွားပြီဗျ။ အောက်လမ်းဆရာကြီးရဲ့ စက် တွေက မဖဲဝါရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို ပတ်သွားပြီဗျို့။ မဖဲဝါ ဒူးထောက် လျက်ကြီး ကျသွားပြီ။ ပခုံးပေါ်က ခေါင်းကြီးလည်း ပြုတ်ကျ သွားပြီဗျို့။ ဒီတုန်းမှာပဲ အောက်လမ်းဆရာကြီးက တံခါးပွင့်နေတဲ့ ပညာသိုက်ထဲကို လှစ်ကနဲ ပြေးဝင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အထဲကို မရောက်ဘူးဗျ။

“ဘုန်း”

ဟာ အောက်လမ်းဆရာကြီးရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ခြေထောက်

နဲ့ ကန်ထုတ်လိုက်တာဗျ။ အောက်လမ်းဆရာကြီး နောက်ပြန်လဲကျ သွားတယ်။

“ဟာ...ဆရာကြီး”

သူတပည့်က ပြေးပွေ့တယ်။ အောက်လမ်းဆရာကြီးက သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ကန်လိုက်တဲ့သူကို မျက်လုံးထဲက မီးတွေ ဝင်းဝင်းတောက်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

ဟာ...လှယဉ်၊ လှယဉ်ပါလား။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အနီ ရောင် ဝတ်ထားတာဗျ။ ကြယ်ရောင်တွေအောက်မှ လှယဉ်ရဲ့ အလှက ထင်းနေအောင် ပေါ်နေတာပေါ့ဗျာ။

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား ငါ့မယားလေးက တယ်လှ ပါလား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ပညာဗူးမျိုးပြီးရင် နင့်ကို ငါ့မယား လေးအဖြစ် သိမ်းပိုက်မယ် ကြားလား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား”

အဲဒီအောက်လမ်းဆရာကြီးရဲ့ အမှားပဲဗျ။ လှယဉ်က အော်ရယ်နေတဲ့ အောက်လမ်းဆရာကြီးရဲ့ ပါးစပ်ထဲကို စက်တွေ ပစ်ထည့်လိုက်တယ်။

ဟာ...ဂျမ်းပြန်သွားပြီဗျို့။ လှယဉ်ရဲ့စက်တွေ ပါးစပ်ထဲ ဝင်သွားတဲ့အချိန်မှာ အောက်လမ်းဆရာကြီး ဂျမ်းပြန်သွားတယ်။ ဒီမှာတင် သူတပည့်က လှယဉ်ဆီကို အစိမ်းရောင်စက်တွေနဲ့

လှမ်းပစ်လိုက်တယ်။ လှယဉ်က အနီစက်တွေ လွှတ်ပေးလိုက်တာ စက်လုံးကြီးနှစ်ခုတွေပြီး...

“အုန်း”

ဆိုတဲ့ အသံကြီး ထွက်လာပြီး အောက်လမ်းကြီးရဲ့ တပည့်နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်သွားတယ်။ ဒီမှာတင် မထင်မှတ်တာ ဖြစ်တော့တာမျိုး။

မြေကြီးပေါ်ကို ဂျမ်းပြန်ပြီး ကျသွားတဲ့ အောက်လမ်းဆရာကြီးက သူ့ကိုယ်ထဲက လှယဉ်ရဲ့ စက်တွေကို ထိန်းလိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းမတ်တတ်ထပြီး ပါးစပ်ထဲကစက်တွေ ထုတ်လွှတ်လိုက်တယ်။

ထွက်လာတဲ့စက်တွေက အရောင်တွေ တောက်လွန်းလို့ လှယဉ်မှာ ခုခံဖို့နေနေသာသာ ကြည့်တောင် မကြည့်နိုင်လို့ မျက်လုံးကို လက်နဲ့ ကာထားလိုက်ရတယ်။

သွားပြီပေါ့ဗျာ။ အောက်လမ်းရဲ့စက်တွေက လှယဉ်ကို ချက်ချင်းပတ်တော့တာပဲဗျာ။ လှယဉ် လှုပ်ကို မလှုပ်နိုင်တော့ဘူးဗျာ။

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ နင့်စက်က မြောက်ဘက်ရှင်မရဲ့ စက်မို့လား၊ ငါက ရအောင်ထိန်းလိုက်တော့ ချက်ချင်းတန်ပြန်လို့ ရသွားတာပေါ့၊ ငါ့မယားလေးရဲ့၊ ဟား ဟား ဟား၊ လှလိုက်တဲ့

ငါ့မယားလေးရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့များ မြောက်ဘက်ရှင်မရဲ့ အစေအပါး ဖြစ်နေရတာတုန်းကွယ်၊ အစ်ကိုကြီး ကယ်နိုင်ပါပြီ ကွယ်၊ ဘာမှမပူနဲ့၊ အစ်ကိုကြီး နင့်သခင်မရဲ့ ပညာဗူးကို မျိုလိုက် ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အောက်လမ်းဆရာကြီးနဲ့ သူ့တပည့်က ပညာသိုက်ထဲကိုဝင်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြတော့တာပေါ့ဗျာ။

“တာတေ ပစ်တော့”

လှယဉ်အသံဗျ။ ဒီအသံကို သူ့မှာ မနည်းကို ညှစ်ဖျစ် ပြောလိုက်ရတာဗျ။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီမှာနေခဲ့ ကျောက်ခဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကျုပ်က မီးလောင်ကုန်းသန့်ရှင်းထဲကို ပြေးဝင်သွားပြီး လက်ထဲက ‘မြွေစကြာ’ ရုပ်ကလေးကို မန္တန်ရွတ် ပေးလိုက်တယ်။

“ဝေါ၊ ဝေါ၊ ဝေါ”

ဟာ ကျုပ်လက်ထဲက ‘မြွေစကြာ’ ရုပ်ကလေးက လေ ထဲကို ပျံထွက်သွားပြီး မီးတောက်တွေ ထွက်လာတယ်ဗျို့။ ဟာ မြွေ၊ မြွေ။ မြွေကြီးဖြစ်သွားပြီဗျို့။ ပါးပျဉ်းကြီးထောင်လို့ဗျာ၊ လူကြီးလက်မောင်းလုံးလောက်ရှိတယ်။ အရှည်က ငါးပေလောက် ရှိမယ်ဗျ။ မီးတွေတောက်ပြီး လေထဲမှာ ပက်ပျံနေတာဗျို့။

အောက်လမ်းဆရာကြီးနဲ့ သူ့တပည့်က ကျောချင်းကပ်
လိုက်ပြီး မြေစကြာကို စက်တွေနဲ့ ပစ်ကြတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့
သူတို့ပစ်တဲ့စက်က မြေစကြာကို မှန်ဖို့နေနေသာသာ အနားတောင်
မရောက်ဘူးဗျ။

“ဝေါ၊ ဝေါ၊ ဝေါ၊ ဝေါ”

မြေစကြာကတော့ ပါးပျဉ်းကြီးထောင်ပြီး လေထဲမှာ
ဝေါကနဲ ဝေါကနဲ ပျံနေတာဗျ။

ဟာ...လွတ်ပြီဗျို့။ မြေစကြာရဲ့ ပါးစပ်ထဲက မီးတန်း
ကြီး လွတ်လိုက်ပြီဗျို့။ ဟာ မီးတန်းကြီးက ကျောချင်းကပ်ပြီး
ရပ်နေတဲ့ အောက်လမ်းဆရာကြီးတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ကို
ပတ်လိုက်ပြီဗျာ။ ပတ်ပြီဗျို့။ ပတ်တာမှ တစ်ကိုယ်လုံးကို ပတ်နေ
တော့တာဗျာ။

“အား၊ အား၊ အား၊ အား၊ အား”

မြေစကြာက ပတ်ပျံရင်းကနေ မီးတန်းကြီး လွတ်နေ
တုန်းဗျ။

“အောင်မယ်လေးဗျ။ ပူလှချည်ရဲ့ဗျာ၊ ကြောက်ပါပြီဗျာ”

အောက်လမ်းဆရာတပည့်ရဲ့ အော်သံကြီးက ညအမှောင်
ထဲမှာ လွမ်းသွားတော့တာပေါ့ဗျာ။

ဟော ဒူးကြီးတွေ ထောက်ကျသွားပြီဗျို့။ ဟာ ခေါင်း

ကြီးတွေ စိုက်ကျသွားပြီဗျာ။

“ဝေါ့၊ ဝေါ့၊ ဝေါ့”

ဟာ သွေးတွေထိုးအန်ကြတာဗျာ။ မြင်လို့တောင်
မကောင်းဘူးဗျာ။

ဟော လှယဉ်ကိုယ်ပေါ်က စက်တွေရော၊ မဖဲဝါရဲ့
ကိုယ်ပေါ်က စက်တွေရော ပျောက်သွားပြီဗျို။

“တာတေ ဖမ်းလိုက်”

လှယဉ်က ကျုပ်ကို အော်ပြောလိုက်တာဗျ။ အဲဒီလိုပြော
ပြီး ပျံနေတဲ့ မြွေစကြာကို သူ့လက်နဲ့ ယမ်းလိုက်တာ။ မီးတွေ
တောက်နေတဲ့ မြွေစကြာကြီး “ဝုန်း” ကနဲမြည်ပြီး ပျောက်သွား
တယ်။ ကျုပ်က လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့ထုတ်ပြီး ဖြန့်ထားလိုက်ရော
ဗျ။

“ဖျတ်”

ဟော မြွေစကြာရုပ်ကလေးက ကျုပ်လက်ဝါးပေါ်ကို
ပြန်ရောက်လာရောဗျို။

ဒီအချိန်မှာပဲ မဖဲဝါကြီးက ထလာပြီး ပြုတ်ကျသွားတဲ့
ခေါင်းကြီးကို ပြန်ကောက်တယ်။ ပြီးတော့ လေထဲမှာ ဝှေ့တယ်ဗျ။

“ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ”

ခေါင်းကြီးကို လေထဲမှာဝှေ့ပြီး အောက်လမ်းဆရာ

နှစ်ယောက်ကို လွှဲရိုက်လိုက်တာဗျို့။

“ဘုန်း၊ ခွမ်း၊ အား၊ အား”

သွေးပွက်ပွက်အန်နေတဲ့ အောက်လမ်းနှစ်ယောက် မြေကြီးပေါ်ကို ဘုန်းကနဲ လဲကျသွားရောဗျာ။ သူတို့ကိုယ်ပေါ်က မီးတောက်တွေလည်း ငြိမ်းသွားရောဗျ။

မဖဲဝါက ခေါင်းကြီးကို ပခုံးမှာထမ်းပြီး ဂူတွေပေါ်ကနေ ရိပ်ကနဲ ပျံထွက်သွားတယ်။ လှယဉ်ကတော့ မြောက်ဘက်ရှင်မရဲ့ ပညာသိုက်ဘက်ကိုလှည့်ပြီး သူ့လက်တွေနဲ့ ယမ်းလိုက်တာ ပွင့်နေတဲ့ တံခါးအနီကြီး ပိတ်သွားရောဗျို့။

“ဝုန်း” “ဂျိမ်း၊ ဂျိမ်း၊ ဂျိမ်း”

လှယဉ်က လက်နဲ့ ထပ်ယမ်းလိုက်တယ်။ ပညာသိုက်က မြေကြီးထဲကို တဖြည်းဖြည်း မြုပ်ပြီးပျောက်သွားတယ်။

ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ချစ်သူ လှယဉ် လုပ်သမျှကို ငေးကြည့်နေမိတာပေါ့ဗျာ။ လှယဉ်က ကျုပ်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“တာတေ၊ ရှင်မ လွှတ်တဲ့နေ့ကျရင် ငါလာယူမယ်၊ သေသေချာချာ သိမ်းထား”

လို့ ပြောပြီးတာနဲ့ ဖျတ်ကနဲ ပျောက်သွားတယ်။ ကျုပ်ကတော့ အတုံးအရုန်းလဲပြီး သေနေတဲ့ အောက်လမ်းဆရာတွေကို

ကြည့်ရင်း လှယဉ်ပြောသွားတဲ့ အသံလေးကိုပဲ နားထဲမှာ ကြားနေ
တော့တာပေါ့ဗျာ။

ငိုငိုငိုကြီးရပ်နေတဲ့ ကျုပ်ကို ကျောက်ခဲက ပခုံးလာပုတ်
တယ်ဗျ။

“ကိုကြီးတာစော၊ နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟာ အေး ကောင်း ကောင်းပါတယ်ကွာ”

လို့ ပြောလိုက်ရပေမယ့် ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ကြိတ်ပြီးလွမ်းနေ
ခဲ့တာကိုတော့ ဘယ်သူသိမှာတုံးဗျာ။ ကျုပ်က လက်ထဲက
မြွေစကြာရုပ်ကလေးကို ကြည့်လိုက်တယ်။

ဒီမြွေစကြာရုပ်ကလေးကို လှယဉ် လာပြန်ယူမှာတဲ့။
မြောက်ဘက်ရှင်မ လွှတ်တဲ့နေ့ကို လှယဉ်လာမှာ။ အဲဒီနေ့ကို
ကျုပ်မျှော်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ။

“လွမ်းလိုက်တာ လှယဉ်ရယ်”

လို့ ကျုပ်ပါးစပ်က တိုးတိုးလေးပြောလိုက်တာကိုတော့
ကျောက်ခဲရော သံမဏိရော မကြားလိုက်ကြဘူးဗျ။

တာတေ

